

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LOVE DEEP

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

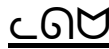
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



DERİN AŞK

COLORADO CLUB MİLYARDERLERİ

KİTAP 2

LOUISE BAY

Telif hakkı © 2025 Louise Bay Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 978-1-80456-045-7

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Epilog](#)

[Louise Bay'in diğer](#)

[kitapları Yazar hakkında](#)

BİR

Juniper

En son ne zaman bir erkeği görmekten heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Yeni göz kalemimin kapağını açıp, Instagram'da bir influencer'ın yaptığı göz makyajını mükemmel bir şekilde yapmaya çalışıyorum. Nadiren makyaj yaparım. Bu da günlük işlerime bir tane daha eklenmiş gibi geliyor ve zaten yeterince işim var. Bu gece bir istisna yapacağım. En son lise yıllarında birine aşık olmuştum. Ondan bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve son randevumdan bu yana iki yıl oldu. Ama bu akşam, liseden arkadaşım olan İngiliz bir erkeğin yakınlarında olacağımdan eminim.

Bu kasabada büyüyen ama mümkün olan en kısa sürede New York'a taşınan Byron, kasabanın kenarında lüks bir tatil köyü inşa etti. Süper zengin VIP'ler için büyük açılış bu akşam. Byron'un satın aldığı on *sekiz* tablom şu anda kulüpte sergileniyor olsa da, ben oraya gitmeyeceğim. Lüks partiler benim tarzım değil. Ama Byron, yerel bar Grizzly's'te bir after party düzenliyor ve eminim ki arkadaşları Fisher da orada olacak.

Kendimi on altı yaşında, okul koridorlarında futbol oyuncusunu görmeye can atan bir kız gibi hissediyorum.

Belki de gelmeyecektir.

Sanki randevuya çıkıyormuşuz gibi değil.

Daha tanışmadık bile.

Fisher, birkaç hafta önce Byron'la birlikte Grizzly's'ten çıkarken bizim gruba tanıtıldı, ama "*Hey millet, bu Fisher, Fisher, bunlar da diğerleri*" şeklinde bir tanıştırmaydı. Beni gördüğünden bile emin değilim, ama ben onu kesinlikle gördüm. Bayılmamak için

çok uğraşmam gerekti. Henry Cavill'in daha yakışıklı küçük kardeşi çıkarsa hiç şaşmam.

İlk fark ettiğim şey geniş omuzları ve kaslı ön kollarıydı. Bakışlarım yukarı kaydı ve kirli sarı saçları ile geniş gülümsemesini gördüm ve titredim. Aslında o adama bakmaktan titriyordum. Güçlü, sakallı çenesini eliyle okşadığında, bacaklarımın arasında bir elektrik akımı hissettim. Bir erkeğe yakın olmakla böyle fiziksel bir tepki vermiştim.

Ama bu gece... Byron, Fisher'ı tanıştıracaklarını söyledi çünkü Fisher, benim sanat eserlerimi satın almak isteyebilecek birini tanıyor olabilir. Sanırım öyle dedi. Ya da sanatımla ilgili bir şey yapmama yardım etmek isteyebilecek birini tanıyor olabilir. Ayrıntıları hatırlamıyorum, sadece Byron'ın beni ilk gördüğümde vücudumu zayıflatan uzun boylu, sarışın İngiliz adamla tanıştırmak istediğini hatırlıyorum.

Bana uyar. Çok uyar.

Fisher'ın şehre yeni gelmiş olması mı, yoksa vücudumun bu şekilde tepki vermesinin sebebi bu mu, emin değilim. Belki de İngiliz olması ve aksanı erimiş çikolata gibi olmasıdır. Ya da belki de şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en sıcak gülümsemeye sahip olmasıdır. Yukarıdakilerin hepsi için burayı işaretleyin. Tek bildiğim, onu ilk gördüğümde sanki yıldırım çarpmış gibi hissettiğim ve vajinamın on yıllık uykusundan uyanarak iş için hazır olduğunu söylediği.

Sanki... bilmiyorum... aşık olmayı ya da Fisher'ın bana aşık olmasını beklediğimden değil. O New York'ta yaşıyor ve sadece Byron'ın özel üye kulübü Colorado Club'ın açılışını kutlamak için burada. Yakında New York'a geri dönecek ve ben hala Star Falls'ta kalacağım. Ama birine tekrar ilgi duymak nasıl bir his olduğunu hatırlamak güzel. Uzun zaman olmuştu.

Eyelinerimi Riley'nin doğum günüm için bana yaptığı kalemlik kutusuna geri koyuyorum ve uzun, dalgalı saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Fırçalayamıyorum. Sadece kıvrılır. Böyle idare etmek zorundayım.

Yatak odamın kapısının diğer tarafından acı dolu bir inilti geliyor ve ben de ne olduğunu görmek için dışarı çıkıyorum.

"Riley?" diye soruyorum, kafamı yatak odasına sokarak.

Ama orada değil. Oturma odasından televizyonun sesi geliyor ama orada da yok.

"Riley?" diye sesleniyorum.

"Anne!" Banyodan boğuk bir çığlık geliyor.

Banyoya koşarak giriyorum ve normalde enerji dolu sekiz yaşındaki kızım Riley'i tuvaletin üzerinde eğilmiş halde buluyorum.

"Anne," diye ağlıyor. "Kustum."

Midem yere çakılır ve kalbim de onunla birlikte dibe vurur. Yanına diz çöküp avucumla sırtını dairesel hareketlerle okşarım. "Buradayım, tatlı kızım."

Boş elimi alnına koyuyorum. Ateşi çok yüksek. "Sanırım kusacağım..."

Öğle yemeğinden kalanları kustuktan sonra, pijamalarını çıkarıp onu duşa sokuyorum.

"Anne, neden hastayım?"

"Bilmiyorum, tatlım. Hepimiz hastalanırız."

Duş jeli alıp vücudunu sabunladım. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Normalde Vivian Cross şarkıları söyleyerek dans ediyor olurdu.

Annem seslenir, "Kızlar, neredesiniz?"

"Buradayım anne," diye cevap verip banyo kapısını açıyorum.

Annem folyo kaplı bir tabak tutuyor, çünkü annem asla yiyecek getirmeden gelmez. Asla. Yani, bunu çok seviyorum. O harika bir aşçı ve bu bana işten kurtarıyor, ama sanırım o, onsuz ikimizin de açlıktan öleceğini düşünüyor.

"Fizzy, hastayım," diyor Riley, kedili desenli duş perdesinin arkasından. Her kedinin bir adı ve kendine özgü bir kimliği var.

"Ah, benim sevgili kızım," diyor annem. "Fizzy'nin burada olması ne iyi. Yavaş pişirilmiş tavuk yiyebilirsin. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Riley inliyor ve ben annemi kapıdan çıkarıp oturma odasına geri götürüyorum. En son istediğim şey Riley'nin tekrar kusması.

"Anne, bana da o tavuktan bir tabak hazırlar mısın? Denemek için sabırsızlanıyorum. Ben gidip Riley'yi duştan çıkarayım."

"Grizzly's'te yemek yemeyecek misin?" diye seslenir annem, ben koridordan banyoya doğru ilerlerken.

"Riley'i terk etmeyeceğim."

Riley'nin hasta olması beni çok üzüyor, ama artık Grizzly's'e gidip Fisher'la buluşamayacağım için de üzüyorum. Ama hayat nadiren planladığınız gibi gider. Kızım hasta olduğunda onu bırakmam mümkün değil. Anneme güvenmediğimden değil, elbette güveniyorum. Ama ben Riley'nin annesiyim ve onun benim için en önemli kişi olduğunu bilmesi gerekiyor. Babası ona sık sık onun için en önemli kişi olmadığını gösterdi ve iki ebeveyninden de aynı mesajı almasına gerek yok.

Anne olduğumda fedakarlıklar yapacağımı biliyordum ve bunları her zaman kabul ettim. Anne olmaktan elde ettiklerim, vazgeçtiklerimden çok daha fazla. Bu, nazik bir İngilizle karşılaşmak olsa bile. Evet, belki aşırı koruyucuyum, ama ben buyum. Olmam gereken kişi bu. Annem ve babam yardım ediyorlar, ama Riley benim sorumluluğumda ve her zaman öyle oldu, babası Star Falls'ta yaşarken bile.

"Oh, Juney," diyor ve bu duyduğum son şey. "Benim tatlı kızım nasıl?" diye soruyorum.

"Üşüyorum," diyor, banyoda buhar yükselirken.

Musluğu kapatıp perdeyi çekiyorum. "Seni kurulayalım." Onu havluyla örtüp duştan çıkmasına yardım ediyorum.

"Anne, Fizzy bana o tavuğu yedirmeye çalışıyor ama ben yiyemiyorum."

Kafasına bir öpücük kondurup, eskiden kendisi kurulayamayacak kadar küçükken yaptığım gibi onu kurulamaya başlıyorum. Artık büyüdüğü için bu küçük anları özleyorum. Eskiden bana ihtiyacı olduğu zamanları, ama artık bana ihtiyacı gittikçe azalıyor. Çok hızlı büyüyor. Riley sekiz yaşında ama on sekiz gibi davranıyor.

"Fizzy sana o tavuğu yedirmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Sen gider gitmez yedirir. Lütfen gitme anne."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum, ıslak saçlarında her zaman ortaya çıkan kahverengi buklelerini havluyla kurularken. "Sevimli kızım hasta iken onu nasıl bırakabilirim?"

"Gerçekten mi anne? Kalacak mısın?" Sanki ben hep dışarıdaymışım gibi söylüyor.

Ayda birkaç kez, Grizzly's'e bir mil uzaklıktaki yolu gidiyorum. Sanki New York'ta dans ediyormuşum gibi değil. Pişmanlık midemi sıkıştırıyor. Artık Fisher'ı görmeyeceğim.

Ama önemli değil. Zaten bir şey olamazdı ki. O New York'ta önemli birisi, ben ise Colorado, Star Falls'ta bekar bir anneyim. Kendime gülüyorum. Ne düşünüyordum ki?

"Ne komik?" diye soruyor Riley.

"Oh, sadece hayat," diyorum, yatak odasına girerken kafasını okşayarak. "Hangi pijamayı istiyorsun? Kedili mavi olanı mı?"

O üstünü değiştirirken, ben odama geri dönüp saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve kot pantolonumu eşofmanla değiştiriyorum. Zaten böyle daha rahatım.

Ben odamdan çıkarken Riley de Miss Paws ile birlikte yatak odasından çıkıyor. "Gecenizi mahvettiğim için üzgünüm. Eva ile çok eğlenecektiniz, değil mi?"

"Seninle burada geçireceğim kadar eğlenceli olmazdı."

Bana gülümser ve oyuncak hayvanını kaldırır. "Miss Paws'ı unutma. O da eğlencelidir."

"Süper eğlenceli," diye cevaplıyorum. "En eğlenceli."

"Anne," diyor, "*en eğlenceli* gerçek bir kelime değil, biliyorsun."

"Değil mi?" diye soruyorum, onu şüpheyeye düşürmek istemedim. "Ama benim özel anne sözlüğümde var."

"Sarılmalarla birlikte mi?" diye sorar.

"Aynen öyle. Çünkü anneler aynı anda hem sarılabilen hem de kucaklayabilen tek kişilerdir."

"Peki, kim tavuk ister?" diye sorar annem oturma odasına girerken ve Riley inler.

"Sadece ben, anne. Ama bir saat bekleyebiliriz. Riley'nin biraz dinlenmesine izin ver. İstersen babamın yanına gidebilirsin. Artık ben dışarı çıkmayacağım."

"Gitmeyeceğinden emin misin?" diye sorar. "Bu akşamı iple çekiyordun sanıyordum. Grizzly's'te bir parti yok mu? Kimlerle tanışacağın belli olmaz."

Annem sürekli bana bir koca bulmaya çalışıyor. Benim aradığım bir şey değil, ama ona söylemeye zahmet etmiyorum. Hayatımda birinci, ikinci ve üçüncü sırada Riley var. Başka kimseye yer yok. Evimde bir yer edinmek için gerçekten çok özel olmaları gerekir.

"Anne, *Eva'yı* orada görürdüm. Sadece yarım vardiya çalışıyor. Otuz yıldır tanıdığım insanlarla karşılaşabilirdik. Grizzly's'e yeni kimse gelmez."

Byron'ın arkadaşları istisna, ama bunu anneme söylemiyorum. Bu gece dışarı çıkmam için beni ikna etmek için daha fazla nedene ihtiyacı yok. Riley ile evde kalmak istiyorum.

"Bu gece Colorado Club'da büyük bir açılış olduğunu biliyorsun. Justin Timberlake'in çalacağını duydum. Kim bilir, belki Grizzly's'e uğrayıp yerel halkın after party'sine katılır."

İkimiz de gülmeye başlıyoruz ve sonra Riley soruyor, "Justin Timberlake kim?" Gülüşlerimiz daha da derinleşiyor ve ben resmen kendimi çok yaşlı hissediyorum.

"Ama cidden," diyor annem, "Byron Grizzly's'te parti vermiyor mu? Donna'yı az önce gördüğümde öyle söyledi."

"Evet, ama orası Grizzly's. Orası, üçümüz öldükten ve gömüldükten sonra da burada olacak. Grizzly's'e gelecek hafta da gidebilirim."

Haftaya, Colorado Club dünyaya açıldığında ve Fisher şüphesiz New York'a dönmüş olacak.

Bazen hayat olması gerektiği gibi gider. Evde sadece ben ve tatlı kızım. Bu gece, dağınık saçları ve beni titretiren geniş gülümsemeleriyle yakışıklı İngiliz erkeklerini hayal edebilirim. Fisher benim fantezim olarak kalabilir. Zaten hep öyle olacaktı.

İki

Sekiz Hafta Sonra

Fisher

Hayatımın ilk sekiz yılını İngiltere'de, Londra'nın hemen dışında geçirdim. Sonra annem ve babamla birlikte Pennsylvania'ya taşındım ve o zamandan beri ABD'de yaşıyorum. İngiliz aksanımdan mıdır bilmiyorum, ama kendimi hep biraz yabancı hissetmişimdir. Nedense, Colorado'da bir barda tavuk kanadı yemek, olması gerekenden daha çok evimdeymiş gibi hissettiriyor.

"Gerçekten inanılmazlar. Hiç bu kadar lezzetli bir şey yemedim," diyerek bir ısırık daha alıyorum.

Byron gülüyor. "New York'ta her gece dünyanın en iyi restoranlarında yemek yiyorsun."

"Doğru," diyorum. "Ve bu tavuk, o boktan yerlerin hepsinden daha iyi." "Sen öyle diyorsan."

"Hayatın boyunca buna alışık olduğun için tamamen hafife alıyorsun." Bir yudum bira içiyorum ve nedense tavuk, biranın tadını daha da güzelleştiriyor, tersi de geçerli.

"Yanlış," diyor Byron. "Grizzly's'te kanat yemek yasal hale gelmeden çok önce Star Falls'tan ayrıldım."

"O zaman damak tadın kurumuş ve ölmüş," diyorum.

"Öyle olmalı. Vivian'ı buraya getirmeli miyiz sence? Dünyaca ünlü pop yıldızı müşterin tavuk kanatlarını beğenir mi sence?" diye soruyor.

"Bu erkeklere özgü bir şey," diyor Byron'ın nişanlısı Rosey, Byron'ın yanındaki koltuğa otururken.

"Erkek işi ne demek?" diye soruyorum.

"Kanatları sevmek. Tavuğu sevmek. Genetik gibi bir şey. Ya da kromozomal falan. Aynı şey mi? Her neyse, Vivian kanatları sevebilir, ama sizin gibi onlara tapmayacaktır. Kocasını sevebilir. O da onunla birlikte, değil mi?"

"Evet, ve bebeği," diyorum. "Ama Rosey, onun burada olduğunu kimseye söylememelisin."

"Biliyorum," diyor, parmağını dudaklarına bastırarak.

"Ben kanatları tapmıyorum," diyor Byron. Rosey ona saçmalık diyen bir bakış atıyor. "Ne?" diye itiraz ediyor Byron. "Tapmıyorum. Onları sevmediğimi söylemiyorum, ama Fisher, Worth ve... diğerleri gibi onları sevmiyorum."

"Kimse onları en iyi arkadaşların kadar sevemez." Rosey etrafına bakınıyor. "Vivian'ı kulübün altın kafesinden çıkarıp buraya getirip tavuk kanatları da dahil olmak üzere küçük kasaba hayatını tattırabileceğini mi sanıyorsun? O gezegendeki en büyük yıldızlardan biri, ama Star Falls gibi bir yer yok. Buradaki büyüü deneyimlemesi gerek."

"Yani, ben kanatları seviyorum, ama sen Star Falls'un büyüü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum Rosey'e.

Bana acıyarak bakar. "Belki de burada yeterince uzun süre kalmadın."

"Buraya çok geldim. Burası çok güzel. Burayı seviyorum. Bunu biliyorsun." "Evet, ama görmek başka, yaşamak başka," diyor gözleri parlayarak.

Omzumun üzerinden bakıyor ve birini ya da bir şeyi görünce gözleri parlıyor. Dönüp bakıyorum ve bir kadın gelmiş. Müşterileri tarıyor, şüphesiz buluşacağı kişiyi arıyor. Dalgalı sarı saçları ve parlak gözleri var, buradan, beş metre uzaktan bile mavi olduklarını anlayabiliyorum.

Rosey onun dikkatini çekiyor ve kadın, beni bile gülümseten, bulaşıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Rosey'e el sallıyor ve barın diğer tarafındaki masalardan birine doğru ilerlediğini izliyorum.

Kadın çok güzel.

"O Juniper," diye sorma fırsatım olmadan Rosey söylüyor. "Sana bahsettiğimiz sanatçı o."

Kaşlarımı çatıp kanadın bir parçasını daha ısıtırken, Rosey veya Byron'ın Star Falls'tan bir sanatçıdan bahsettiğini hatırlayıp hatırlamadığımı düşünmeye çalışıyorum. İnsanların YouTube'da gördükleri şarkıcıları veya Instagram'da takip ettikleri gitaristleri bana anlatıp, onları dinlemem gerektiğini söylemelerine alışkınım. Neredeyse her zaman, neden bir plak şirketiyle anlaşmadıkları hemen anlaşılır. Ama Juniper'da farklı bir şey var. Yıldız kalitesi çok saçma bir kavram. Ama aslında değil. Ya vardır ya da yoktur. Ve belki Juniper'da vardır.

"O şarkıcı mı?"

Byron, sanki hafifçe kanat çırpıyormuş gibi elleriyle yukarı aşağı hareketler yapmaya başlar.

"O bir ressam," diyor Rosey, Byron'ın mimiklerini açıklayarak. "Colorado Club'daki bazı eserleri yapan ressam. Aslında, onun resimlerinden biri senin odandaki yatağının karşısında asılı."

"Ohhh," derim, her şey yerine oturur. "Ve New York'ta ona yardım edebilecek birini tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istedim." Başımı sallıyorum. Daha dikkatli olmalıydım. "Birkaç kişi tanıyorum."

"Gidip onu çağırayım mı?" diye soruyor Rosey, koltuğundan yarı kalkmış halde.

Şikâyet etmiyorum. Onunla tanıştırmak hoşuma gider. "Otur ve adamın tavuğunu yemesine izin ver," diyor Byron.

"Byron'la aynı okula gidiyordu," diyor Rosey. "Çocukluktan beri tanışıyorlar."

Bunu hayal mi ediyorum yoksa Rosey konuşmamıza biraz fazla mı çaba sarf ediyor, karar veremiyorum. Genelde bundan çok daha rahattır.

"Peki, Vivian'la nasıl gidiyor?" diye soruyor Byron, konuyu garip bir şekilde değiştirerek.

Barın karşısındaki güzelliğe hala bakarken başımı sallıyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kapının diğer tarafında bir grup arkadaşıyla gülüyor ve hepsi de benim kadar büyülenmiş görünüyorlar.

"Gerçekten çok iyi," diye cevap veriyorum. "Halka karşı gösterdiği gibi görünüyor, yeni anne ve eş olmaya odaklanmış. Mütevazı ve... harika."

Vivian Cross şu anda muhtemelen dünyadaki en başarılı şarkıcı. Ve ben onu plak şirketime yeni transfer ettim. Bir sonraki albümünü Colorado Club'da kaydediyor, bu yüzden Star Falls'a geldim.

"Şaşırmış gibisin," diyor Rosey. "Onun röportajlarını izlediğimde *her zaman* alçakgönüllü ve harika bir izlenim bırakıyor."

"Bu sektörde uzun zamandır çalışıyorum," diyorum. "Televizyonda gördüğünüz imaj genellikle sanatçının ekibinin onu nasıl göstermek istediğinin bir uydurmasıdır. Mümkün olduğunca geniş bir kitleye nasıl hitap edeceklerini düşündükleri şekildedir."

En çok değer verdiğim şey özgünlükken, nasıl oldu da sahtecilik üzerine kurulu bir sektörde kendimi buldum, bilmiyorum. Aslında biliyorum: müzik. Kendimi bildim bileli müziği seviyorum ve bunu işim haline getirmeyi başardım. Şanslıyım.

"Yani, Amerika'nın sevgilisi Vivian Cross'un tam bir diva sürtüğü olacağını mı düşündün?" diye sorar Rosey.

Sonunda bakışlarımı Juniper'dan ayırıp Rosey'e gülümsüyorum. "Onun görüldüğünden daha talepkar olabileceğini düşünmüştüm. Şu anda. Evet."

"Kayıt stüdyosunu seviyor mu?" diye sorar Byron, her zamanki gibi kulübe ve insanların kulüpte sevdikleri ve sevmedikleri şeylere odaklanmış bir şekilde.

"Neden sevmesin ki?" diye soruyorum. "Son teknoloji ürünü. İstedğim her şeyi koymuşsun."

Bara bir kez daha gizlice bakıyorum. Juniper konuşurken yüzünü buruşturuyor, tamamen rahat ve kendinden emin. Onun bariz sevincine gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırmam gerekiyor.

"Ben sadece çekleri yazdım," diyor Byron. "Önerdiğin şeyin iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Sonunda kendini amorti edecek," diyorum. "Buraya kayıt yapmak için bir sürü insan gelecek. Burası çok huzurlu. Vivian da buranın bu kadar özel olmasını seviyor. Tanınmaktan endişe etmeden yürüyüşe çıkabileceği için çok heyecanlı."

Juniper'ı tekrar görmek için bakıyorum ama oturduğu yerden kalkmış. Onu bulmak için barın karşısına bakıyorum. Gitti mi?

"Lodge'ı hakkında ne düşünüyor?" diye soruyor Rosey. "Henüz rezerve edilmemiş olanlar arasında en sevdiklerimden biri."

"O çok sevdi. Bol bol yer var ama rahat, dedi. Her şey yolunda."

Rosey burnunu kırıştırdı. "Tamam, o yerleşmiş, yapımcısı da Snowdrop Inn'de kalıyor. Peki, sen neden hâlâ buradasın?"

Şakacı bir şekilde dehşete kapılmış gibi kaşlarını kaldırıyorum.

"Burada olman çok hoş, ama anlamıyorum. Sen plak şirketinin CEO'sun. Bütün yıldızlar böyle mi? Bakıcıya mı ihtiyaçları var?"

Gülüyorum. "Çoğu öyle. Ama bunu çoğunlukla menajerleri yapıyor. Ama o, stüdyoda olmadığı zamanlarda ailesine odaklanmak istediği için menajерinin yanında olmasını istemiyor. Ben etrafta olursam uzak durmayı kabul etti. Ben sadece onun mutlu olduğundan emin olmak için buradayım. Bir şey olursa, telefonda değilim. Burada, harekete geçmeye hazırım."

"Ama sen plak şirketinin başısın. Tüm sanatçıların için bunu yapamazsın," diyor Rosey.

"Doğru, ama Vivian Cross dünyanın en büyük müzik yıldızı. Ve Right Records'un şimdiye kadar imzaladığı en büyük sözleşme. Bunu mahvetmek istemiyorum. Menajeri beni burada istese de istemese de, ben buradayım. Ama beni burada istemesi, benim hiçbir yere gitmeyeceğim anlamına geliyor."

Ayrıca Vivian'ın etrafında aşırı koruyucu bir bekçi köpeği gibi dolaşamam. Sadece onun mutlu olduğundan emin olmalıyım. Ve bir sonraki albümünü yaratması için onu rahat bırakmalıyım. Her plak şirketinin onu almak için sağ kolunu keseceği birini, Vivian gibi birini imzalamak çok büyük bir olay. Eğer batırırsam, herkes saldırmak için bekliyor olacak. Vivian sadece bu albüm için imza attı. Her şeyin sorunsuz gitmesini sağlamalıyım.

Right Records, sektördeki en büyük bağımsız plak şirketi olabilir, ama büyük oyuncularla karşılaştırıldığında küçük bir balık. Vivian'ın sözleşmesi iyi giderse ve o mutlu olursa, diğerlerinin de onu isteyeceğini umuyorum.

gemide yerimi alacağım. Bu, işim için tamamen dönüştürücü bir etki yaratabilir.

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin. Star Falls'tasın," diyor Rosey. "Her şey harika olacak." Arkama bakıyor ve sonra el sallamaya başlıyor. "Oh, Juniper!" Rosey sesleniyor ve onu çağırıyor.

Dönüyorum ve Juniper ile birkaç arkadaşı arka taraftaki bیلardo masasına doğru gidiyorlar. Juniper onlara bir şey söylüyor, sonra onlardan ayrılıp bizim masamıza geliyor.

"Fisher'la tanıştın mı?" diye soruyor.

Juniper'ın bakışları bana dönüyor, kirpikleri titriyor ve dudakları aralanıyor. Sanki beklenmedik bir kraliyet mensubuymuş gibi yutkunuyorum. Yanakları pembe bir tonla kaplı ve cildi barın loş ışıkları altında parlıyor. Gülümserken gözleri ışıltıyor.

"Merhaba Fisher."

"O, Byron'ın sana bahsettiği New York'lu arkadaşı." Rosey bana döner. "Eminim Juniper'ın sanat kariyerine yardımcı olabilirsin. New York'ta pek çok sanatçı tanıyorsun."

Juniper gülüyor ve portakal çiçeği ve yasemin kokusu burnumu dolduruyor. "Sanat kariyerim yok. Öğretim asistanıyım."

"Çok yeteneklisin," diyor Rosey. "Eminim daha fazla insan seni tanısaydı, büyük bir başarı elde ederdin."

Juniper, Rosey'i yarı şımartır gibi, yarı da övgüsünden memnunmuş gibi gülümser. Ama bu gerçek bir gülümseme. Onun içtenlikle söylediğini anlayabileceğim bir gülümseme. Beni hafiflik ve enerjiyle doldurur.

"Fisher, senin resimlerinden birinin asılı olduğu kulübelere birinde kalıyor."

"Çok güzel," diyorum, onu hatırlamasam da. Ama kulübenin her şeyi güzel, bu yüzden yalan söylemiş olamam.

Avuç içini göğsüne koyuyor. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

çok şey ifade ediyor."

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum. "Bir menajer mi? Sergilenmek için bir galeri mi?"

sergileyecek bir galeri mi?"

Yüzünde bir anlık panik belirir. "Oh, ben... Ben aslında... Ben eğlence için resim yapıyorum. Ara sıra bir tane satıyorum. Twilight Latte'de her zaman bir tane

ve yakın kasabalardaki birkaç mağaza da satıyor. Başarılı olacağımı falan beklemiyorum."

Sonunda, başarılı olabileceğini düşünmenin bile saçma olduğunu düşünürcesine gergin bir kahkaha atıyor. Bir yanım onu kucaklayıp, bunun gerçekleşeceğini söylemek istiyor — tıpkı yıllar boyunca kendilerinden şüphe duyan sayısız sanatçıya yaptığım gibi. Ama onun çalışmalarını görmedim, bu yüzden ona bunu söylemeyeceğim. Uzun zaman önce kendime, insanlara boş umutlar vermeyeceğime dair söz verdim. Uzun vadede çok acı verici oluyor. Kendimle gurur duyduğum bir şey, insanların egolarını şişirmek için sözler söylemememdir.

"Çalışmalarını görmek isterim," diye düşünüyorum bile düşünmeden söylüyorum. "Sanattan pek anlamam ama..."

"Harika. Kulağa eğlenceli geliyor. Ne zaman müsait olursan bana haber ver."

Sanki cümle kuramıyormuşum gibi başımı sallıyorum, sanki konuşmak ve karşımdaki kadına bakmak beynimin kapasitesini aşıyormuş gibi.

Kadın tabağıma bakıyor. "Kanatları bitirdin mi?" Aptal gibi sırıttıyorum. "Çok lezzetliydim."

"Harikaydı," diye gülümseyerek beni düzeltir. Barın arkasına doğru bakar. "Hepiniz bilardo oynamaya gelmek ister misiniz?"

"Tabii," Rosey hepimiz adına cevap veriyor ve kimse başka bir şey söylemeden koltuğundan kalkıyor.

Byron ve ben biralarımızı alıp Juniper ve Rosey'nin peşinden gideriz.

"Juney çok hoş," der Byron ve sonra iç geçirir. "Hepsi bu. tek yapacağım şey bu. Eğer sorarsa, Rosey'e Juney'in dünyadaki en harika kadın olduğunu söylediğimi söyle."

Anlıyorum. "Oh, anlıyorum. Öyle mi?" Bana tuzak kuruluyor. Ama buna kızgın değilim.

Byron inliyor.

"Takma kafana," diyorum. "O sadece herkesin sizin kadar mutlu olmasını istiyor. Bu güzel bir şey."

"Biliyorum. Ama insanlar kendi yollarını bulmak zorundalar ve sen Star Falls'ta sonsuza kadar yaşayacaksın değil ya?"

Gülümserim. "Olası değil. Ama önümüzdeki altı hafta burada olacağım."

"Şey, Juney... liseden beri çok olgunlaştı. Bildiğin gibi, kulübe katılana kadar Star Falls'tan ayrıldığımdan beri buraya hiç gelmemiştim, bu yüzden o arada seri katil bile olabilirdi. Ben buraya döndüğümünden beri ara sıra görüşüyoruz ama çok sık takılmıyoruz. Rosey'e senin için harika bir kız olduğunu söylediğimi ilet."

"Anlaştık."

Bira şişelerimizi birbirine vurup barın arkasına, bilardo masasının olduğu yere geçiyoruz. Etrafında birkaç kadın toplanmış, ama Rosey ve Juniper çoktan oyuna başlamış görünüyor.

Rosey topu vurur ve sonra bana ve Byron'a döner. "Çiftler mi?"

Rosey kolunu Byron'ın koluna doladı, beni ve Juniper'ı burada durup birbirimize bakarken bıraktı.

"Geliyor musun?" diye soruyorum, başımı Juniper'a doğru eğerek. O gülümser ve yanımdan geçip gider, ben de çok mutlu bir şekilde onu takip ederim. Daha güzel bir partner seçemezdim.

Üç

Juniper

Fisher ile bilardo oynamak, bu geceki planlarım arasında yoktu. Onunla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Birkaç ay önce Byron'ın partisini kaçırdıktan sonra, onu neredeyse unutmuştum. Sayılır. Aslında değil.

"Byron ve Rosey'i görmek için mi buradasın?" diye soruyorum ona.

Bana bakıyor ve sanki beni çıplak hayal ettiğini anlayabiliyorum. Biraz müstehcen bir bakış. Sanki seks hakkında düşünüyor gibi. Ya da belki de ben seks hakkında düşünüyorum. Kesinlikle seks hakkında düşünüyorum. Fisher'a bu kadar yakinken düşünmemek imkansız.

"Evet, ben de iş için buradayım."

Uzun boylu ve gömlek kolları sıyrılmış, kaslı ön kollarında bronzlaşmış, gergin bir cilt görünüyor. Bir erkeğin ön kollarını hiç fark etmemiştim ama Fisher'ınkiler büyüleyici. Gülüyor ve sanki şömine başında duruyormuşum gibi hissediyorum. Sıcak ve rahatlatıcı, aynı zamanda da son derece seksi.

"İş mi?" diye soruyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

"Müzik sektöründeyim," diye açıklıyor. "Kulüpte bir sanatçının kaydı var."

"Kayıt mı? Orada bir stüdyo mu var?" O başını sallar.

"Vay canına. Hiç bilmiyordum. Ne kadar eğlenceli."

Sanki tam da doğru şeyi söylemişim gibi bana gülümsüyor ve ben de onun gülümsemesine karşılık veriyorum. O çok yakışıklı. Mükemmel beyaz dişleri ve hafif dalgalı sarı saçları var.

"Sıra sende," diye bağırıyor Byron odanın diğer ucundan.

Şaşkınlıkla sıçrayıyorum. Fisher kaşlarını kaldırıyor, hala gülümsüyor. "Sanırım sıra bizde," diyor.

"Sen önce git," diyorum, ve bunu sadece giydiği kot pantolonun içindeki kıcının nasıl görüldüğünü görmek istediğim için söylemiyorum.

"Kıçımın nasıl görüldüğünü görmek istiyorsun, değil mi?" diye sorar Fisher.

Utanç bedenimi kaplar ve gözlerim büyür. "Hayır, istemiyorum!"

Fisher kahkahalara boğulur ve dirseğiyle bana vurur. "Şaka yapıyorum. Rahat ol." Benden bilardo sopamı alır ve masaya doğru yürür.

Fisher'ın kıcından başka her yere bakmaya çalışıyorum, ama bu zor. Yemin ederim ki, bana kıcını oldukça iyi görebileceğim bir atış seçiyor. Ve bu hoş. Sıkı. Yuvarlak. Kıcı olmayan erkeklerden nefret ederim. Ve Fisher'ın kıcı bol. İki topu deliğe sokuyor, sonra üçüncüyü kaçırıyor.

"Nasıl oldu?" diye soruyor, kıcını tutarak.

"Benimki kadar güzel değil," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Eminim öyledir."

Rosey atışını geçirir, sıra bana gelir. Yeşil topu deliğe soktuğumda, kığım Fisher'a dönük değildir. Sessiz bir zaferdir. Mavi topu geçiririm ve bilardo partnerimin yanına dönerim.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?" diye soruyor. Aksanı onu çok resmi gösteriyor.

"Ne?" diye omuz silkiyorum. "Senden uzaklaşmamı sağlayan bir atış mı? Ne demek istediğini anlamadım."

Fisher gülüyor ve ben Eva'dan bir bira daha sipariş ediyorum. Fisher, Eva'ya daha önce hiç duymadığım bir şey mırıldanıyor. Muhtemelen özel olarak getirttiği pahalı bir bira falan vardır.

"Yani, İngiliz olmana rağmen New York'ta mı yaşıyorsun?" diye soruyorum. "Ailem ben sekiz yaşındayken buraya taşındı. Bu yüzden, hala hafif bir aksanım olsa da, kendimi İngiliz hissetmiyorum."

hala hafif bir aksanım olsa da."

"Hafif mi?" diye gülüyorum. "Bana Prens William gibi geliyor."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Ben kesinlikle Prens William değilim. Peki ya sen? Byron'la aynı okula mı gittin?"

"Liseye, evet. O zamanlar... farklıydım. Saçımda ve giysilerimde hep boya vardı. Sanata takıntılıydım. Tek düşündüğüm şey oydu."

Bana bakar, daha fazla konuşmamı bekler. Konuşmayınca, "Ne değişti?" diye sorar.

Gülümsüyorum. "Gerçek hayat."

O zamanlar yaşadığım tüm duyguları hatırlıyorum. Bir seçim yapmak zorundaydım ve Star Falls'u seçtim. O zamanlar neyi feda ettiğimin farkında değildim.

"Bana vereceğin tek şey bu mu?"

"Uzun hikaye," diyorum.

Fisher yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki, daha fazla ısrar etmiyor. "Başka bir zaman anlatırım," diye onu teselli ediyorum.

"Hâlâ resim yapıyor musun?"

diye soruyor. "Fırsat buldukça," diyorum.

Doğrusu, bir süredir yaptığımdan daha fazla yapıyorum. Riley büyüdü ve daha bağımsız hale geldi. Ve benimle stüdyoya gelmeyi seviyor. Riley ile resim yapmak... farklı, ama yine de hoşuma gidiyor. Kızımla bu zamanı paylaşmak çok önemli. Kutsal bir şey gibi geliyor.

"Peki, ne iş yaptığını söylemiştin?"

"Bir okulda çalışıyorum. Öğretim asistanıyım."

"Vay canına." Elini çenesine götürdü. "Nasıl bu kadar sabırlı olabiliyorsun bilmiyorum."

Gülüyorum. "Beklentilerini düşürmekle ilgili bir mesele."

Derin bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Evet. Bu düşünce tarzını beğendim. Hayatı yaşamak için de iyi bir yol," diyor.

"Ne? Düşük beklentiler mi?" diye soruyorum. "Evet, böylece hayal kırıklığına uğramazsın."

Onun bu gözlemi içimde bir şeyleri kıpırdatıyor. "Bunun doğru olduğundan pek emin değilim," diyorum. "Yani, altı yaşındaki bir çocuğun yetişkin gibi davranmasını beklersen, hayatın boyunca hayal kırıklığı ve sinirlilik içinde yaşarsın. Ama hayatta? Beklentilerin olmalı yoksa... İnsanlar, beklentilerin ne olursa olsun, onlara uygun ya da uygun olmayan şekilde davranırlar."

Fisher gözlerime bakıyor ve konuşmak üzereyken Byron sözünü kesiyor.

"O fikri bir kenara bırak," diyor Fisher.

O bir atış yapıyor ve yemin ederim ki bilerek ıskalıyor. Masaya neredeyse hiç bakmıyor. Şikayet etmiyorum çünkü bu, bana çabucak geri döneceği anlamına geliyor.

"Senin deneyimlerinde de böyle mi?" diye soruyor. "Ne?" diyorum.

"İnsanların bir şekilde davranmasını beklersen, genellikle öyle davranırlar." Nefes alıyorum. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim. "Evet.

Sanırım öyle."

"Peki, birinden hiçbir şey beklemezsen, sana hiçbir şey vermezler mi?"

Omuz silkiyorum. Bu konuşma beklemediğim bir yöne doğru gidiyor. Ona felsefi bir bakış açısı kazandırmayı planlamamıştım, sadece benim deneyimlerime göre insanların genellikle beklediğiniz gibi davrandıklarını anlamasını istiyordum.

"Sanırım insanların pislik olacağını varsayıyorum," diyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. İlk bakışta çok kaygısız görünüyor, ama belki de biraz daha derine inerseniz bu doğru değildir.

"Emin değilim," diyorum.

"İnsanların pislik olduklarını mı?" diye soruyor.

"Herkesin pislik olacağını varsayman."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra tekrar dostça bir ifade takındı ve bana gülümsedi. "Sen ilginç bir kadınsın, Juniper."

"Ve bu benim şansım."

Birkaç topu deliğe sokmayı başardım, sonra ıskaladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü bu, Fisher'la biraz daha vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu.

"İngiltere'ye sık sık gider misin?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Evim New York, ama iş için seyahat ediyorum. Ya sen? Hayatın boyunca Star Falls'ta mı yaşadın?"

"Tabii ki. Eyalet dışına hiç çıkmadım." O başını sallıyor. "Doğru. Bu..."

"Biraz acınası mı?" diye öneriyorum ve gülüyorum. "Katılıyorum. Ama bilirsin, hayat böyle. Ve seçim yapmak zorundasın. Tek bir hayatımız var ve hem dünyayı gören hem de Star Falls'taki herkesi çok iyi tanıyan kişi olamayız."

Fisher gülümser, gözleri bana sabitlenmiş, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. "Pek çok insanın hayatı bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum. Sanki bir dizi seçim, onları bir tür hayata ya da başka bir hayata götürecekmış gibi."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Planladığını söylemiyorum, ama herkesin hayatında bir dönüm noktası vardır ve verdiği karar ne olursa olsun, hayatının iki farklı yere varacağını bildiğin anlar vardır."

"Tanrım, Juniper," diyor ve inliyor, onu sıkıyor muyum acaba diye emin olamıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. "Çok mu konuşuyorum?"

Kafasını sallar. "Sanırım bütün gece seninle konuşabilirim. Sen ve hayata bakış açın... büyüleyici."

Burnumu kırıstırıyorum. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim." "Kesinlikle öyle."

Bakışları o kadar yoğun ki, neredeyse içime işlediğini, beni sardığını, daha fazlasını söylemem için beni cesaretlendirdiğini hissedebiliyorum.

Artık ona dokunmadan duramayacağım için ona uzanıyorum ve elimi kaslı koluna bir saniye, sonra iki saniye koyuyorum, sonra kendimi zorlayarak çekiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Söylediğin tüm iltifatları kabul ediyorum."

DÖRT

Fisher

Colorado Club'da kahvaltı, bir krala layık bir ziyafet. Ve tabii ki, pop müziğin hüküm süren kraliçesine.

Vivian karşımdaki koltuğa oturur. "Beni bir daha buraya getirme."

Midem bulanıyor. Onu Colorado'ya getirerek hata mı yaptım? Burası, şimdiye kadar kayıt yaptığım hiçbir yere benzemiyor ve ben pek çok farklı stüdyoda bulundum. New York, Tokyo, Londra, Los Angeles, hatta Sheffield, Alabama. Teknoloji de son derece gelişmiş. Ama önemli olan her zaman bu değildir.

"Beğenmedin mi?" diye soruyorum.

Önceki gece Juniper'ı gördüğümünden beri konsantrasyonum bozuldu. İnsanların beklentileri karşılayıp karşılamadıkları hakkında konuşma şekli. Bunu düşünmeden edemiyorum. Belki de son yirmi dört saat içinde Vivian'ın mutlu olmadığını gösteren işaretleri gözden kaçırmışımdır. Vivian'a yeniden odaklanmam lazım. Buraya, havuzdan sonra arkadaşları tarafından çekilip, numarasını almadan önce ayrılan güzel bir sarışınla altı haftalık bir ilişki yaşamaya gelmedim.

"Bu olağanüstü. Yemekler de çok lezzetli. Buradan hiç ayrılmak istemeyebilirim."

Nefes veriyorum. Tanrıya şükür. Vivian'ın mutlu olması lazım.

"En az yirmi kilo daha ağır olarak ayrılıyorum. Ve bunun suçlusu sensin."

"Bana uyar."

"Arkadaşın da sen söyledin diye tüm ekipmanı koydu mu? Ona bir servete mal olmuş olmalı."

Gülümsüyorum. "Amerikan aksanıyla '*mate*' dediğini duymak çok komik."

"Kocamdan tüm İngilizce deyimlerini öğreniyorum. '*Mate*' en sevdiğim deyimlerden biri."

"Güzel bir kelime. Evet, Byron buranın partiye gitmek istemeyen sanatçıların gelip çalışabileceği, ama aynı zamanda çevredeki alana da kendilerini kaptırabilecekleri bir yer olmasını istiyordu."

"Bu harika. Beau ve bebek Victoria'nın da gelip, ben stüdyoda olmadığım zamanlarda ailece vakit geçirebilmemiz de büyük bir artı."

"Evet, şunu söylemeliyim ki, sanatçıların kayıt yaparken kahvaltı yapmalarını görmeye alışkın değilim."

O gülüyor. "Artık bir anneyim. Bu sabah Victoria ile birkaç saat geçirebildim, sonra onu yatırmadan önce stüdyoda biraz zaman geçirebiliriz. Beau ve Victoria'nın burada olması bu kadar harika olan şey. Her şeyi yapabiliyorum."

Bana gülümsüyor. Onun mutlu olması beni çok rahatlatıyor. Right Records'u kurduğumda Vivian gibi bir yıldızı sözleşmeye bağlayabileceğime asla inanmazdım. Ben sadece herkese bok gibi davranıp sonra da bunu sanatmış gibi gösteren bir plak şirketi kurmak istemiyordum.

"Sen iyi olduğun sürece."

"Daha mutlu olamazdım," diyor Vivian. "Tanrım, mutluluğun tam tersinden bahsetmişken. Gerry Banks hakkındaki haberleri duydun mu?"

Eski düşmanımın adı geçince midem bir anda yere çakılıyor ve donup kaldım. Ne diyecek acaba?

"Re Records beni imzalamak için çok uğraştı, ama imzalamadığım için çok mutluyum. Menajerim kesinlikle Re'yi destekliyordu. Ama Kuzey Amerika'nın en büyük plak şirketi olmalarına rağmen, bir şeyler doğru gelmiyordu. Ve şimdi Gerry devralıyor mu? Bu adamı tanıyor musun?"

"Bir dakika, Gerry Banks Re Records'un başına mı geçiyor?"

Vivian önündeki yoğurtlu şeyi bir kaşıkla alır ve tadına bakıp homurdanır. Sonra dikkatini tekrar bana çevirir. "Evet. İnanabiliyor musun? Onun tamamen yönetimle ilgilendiğini sanıyordum, ama görünüşe göre öyle değilmiş."

Gerry ve ben eskiden EMG Records'ta A&R departmanında çalışıyorduk. Şirket battığında Gerry sanatçı menajerliğine başladı.

oldukça başarılı oldu.

"Garip bir adam," diyorum. "Eskiden onunla çalışıyordum." "İnsanların dediği kadar acımasız mı?"

İnsanlar hakkında kötü konuşmayı sevmem, ama Gerry Banks iğrenç biridir. Tanıdığım birkaç kişiden biri, onu görmekten kaçmak için karşıya geçeceğim kadar, ve bu bir şey ifade ediyor. Eğlence dünyasında pek çok yılan var.

"EMG'deyken ikimiz de oldukça gençtik, ama o... Bunu kanıtlayamadım, ama eminim ki benim ilişki kurduğum sanatçıları hedef alıyordu ve birdenbire ortaya çıkıp..."

"Onları çalmak mı?" diye sordu kadın, başını sallayarak. "Hiç şaşırmadım. O adam... iyi bir adam değil."

"Onunla çalışmaktan kesinlikle hoşlanmıyordum."

O günden beri beni birkaç gösteriye davet etti. Bir keresinde bir sanatçı hakkında benimle görüşme ayarlamaya bile çalıştı. Ama ben tüm temaslardan kaçınmaya çalıştım. Onunla hiçbir şekilde ilişki kurmak istemedim.

"Ama bu sektörde kötü adamlardan kaçınmak zor, değil mi?" diye soruyor.

"Para kazanılabilecek ama kaynakların kısıtlı olduğu her sektörde durum aynıdır bence. Gerçek yıldızlar çok azdır ve var olanı bulmak isteyen çok insan vardır."

Müzik endüstrisinde güvenilmez pek çok insan var, ama Gerry başka bir seviyede kötü. O çürümüş. Tamamen. Benden sanatçıları çalmakla kalmadı. Hakkımda çeşitli dedikodular yaydı. Ve beni kovdurmaya çalıştı. Bu adamın nasıl Re'nin başına geçtiğini hiç anlamıyorum. Hiç mantıklı değil. O işten çok uzun zamandır uzak. Daha nitelikli birçok insan olmalıydı. Vivian'ı bırakıp gidip neler olup bittiğini araştırmak istiyorum.

Neyse ki Vivian da benim kadar neler olup bittiğini merak ediyor. Telefonunu çıkarıp bilgi aramaya başlıyor.

"Sanırım," diyor Vivian. "Bence Gerry bunu başka bir boyuta taşıyor." Telefonunu uzatıyor.

Gerry, onu son gördüğüm zamanki haliyle aynı görünüyor. Şık. Şık. Gülümsüyor. Titremeye karşı koyuyorum.

"Eh, beni rahat bırakırsa sorun yok."

Vivian'ın telefonuna bakarken bir arama geliyor. Ekranda Re Records yazıyor. Onların numarasını kaydetmiş mi, yoksa otomatik olarak mı çıktı?

Aklım hızla çalışmaya başlar ve telefona doğru başımı sallarım. "Görünüşe göre biri seni arıyor."

Vivian arayanın kim olduğunu görür ve yüzünü buruşturur. "Neden beni arasınlar ki? Ve benim numaramı nereden bulmuşlar?"

"Cevap verebilirsin," diyorum. Merakım muhtemelen *benim* ve kedinin sonumuz olacak.

Omuz silkiyor ve aramayı kabul ediyor. "Alo? Kimsiniz?"

Dinliyor. Hattın diğer ucundaki birinin tiz sesi, Vivian ile benim aramdaki sessizliği dolduruyor.

"Hayır, üzgünüm, ilgilenmiyorum ve zaten tüm talepler asistanım veya menajerim aracılığıyla iletilmeli ve..."

Çenem gerilir. Onu kaçırmaya çalışıyorlar. Tipik.

Sözü kesilir ve sonra sessiz kalır, karşı tarafın söyleyeceklerini dinler. Bana bakar, gözlerini devirir ve sonunda "Tamam" der. Sonra telefonu kapatır.

"Şeytandan bahset, şeytan ortaya çıksın." O inliyor. "Bunun Gerry Banks olduğuna inanabiliyor musun?"

Midem bulanıyor ve ellerim yumruk oluyor. Ne lanet bir yılan.

"Neden beni aramaya karar verdiğini bilmiyorum ve numaramı nasıl bulduğunu da bilmiyorum."

"Neden aradığını söyledi mi?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissediyorum.

İkimiz de neden aradığını biliyoruz. Vivian'ı Re'ye çekmek istiyor. Cesur bir adam, bunu kabul etmeliyim. Ve fırsatım olursa onu gerçekten doğramak isterim.

"Yeni işini kutlamak için küçük bir akşam yemeği vereceğini ve benim de gelip gelmeyeceğimi bilmek istediğini söyledi."

Sanki sirke tadıyormuş gibi bir yüz ifadesi yapıyor ve ben bunu takdir ediyorum. Belki onu gerçekten nefret ediyordur. Belki de etmiyordur. Juniper'ın geçen gece söylediklerine rağmen, yetenek konusunda çok net beklentilerim var

— yetenek konusunda çok net beklentilerim var — gemiyi terk etmeyi düşünüyorlarsa bunu size mutlaka söylemezler. Kötü haberleri menajerlerine bırakırlar.

Nefes alıp sakin kalmaya çalışıyorum. Tek yapmak istediğim bir şeye yumruk atmak. Koşmaya çıkmak. Birdenbire, içimde serbest bırakılması gereken birikmiş bir enerji var.

"Bu tuhaf," diyorum.

Gerry'nin planının tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışmak istiyorum. Right Records'un şimdiye kadarki en büyük sözleşmesini imzalayan Vivian'ı hemen araması, bir savaş ilanı gibi görünüyor. Ve savaşlar, en büyük silaha sahip olanın değil, en iyi istihbarata sahip olanın kazanır. Gerry Banks'ın planları hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Çünkü o zaman kendimi savunmak için daha iyi bir konumda olacağım.

"Belki," diyor. "Sözleşme imzalarken Re ve Right Records arasında kalmıştım. Muhtemelen beni kendi tarafına çekip çekemeyeceğini merak ediyordur."

Gülümsüyorum. "Onun da bunu merak ettiğinden eminim."

Vivian kruvasanını mikrofon gibi kaldırır ve ucundan bir ısırık alır. "O zaman siktirip gitsin. O bir pislik."

Aramayı görmezden gelebilirdin, demiyorum.

Kim olduğunu anladığın anda kapatabilirdin, demiyorum.

Akşam yemeğine hayır diyebilirdin, demiyorum. Onun reddettiğini duymadım. Son söylediği şey "Tamam"dı. Çenem sıkışıyor. Bu, *"Tamam, düşüneneğim. Tamam, bir saatliğine gelirim. Tamam, daveti menajerime gönder"* olabilirdi.

Ve Tanrı bilir Gerry kendi istediğini elde etmek için ne tür teşvikler sundu. *X, Y ve Z gibi popüler aktörler ve aktrisler gelecek ve sizinle tanışmak isteyecekler. Ya da sonrasında özel bir sanat sergisi veya film gösterimi olacak.*

Yeni pozisyonuyla Gerry, artık eğlence sektörünün en güçlü isimlerinden biri. Vivian'a cazip gelebilecek pek çok şey sunabilir.

"Onun hakkında konuşurken, tam da o anda araması ne tuhaf! İnanabiliyor musun?"

"Eminim tüm müşterilerimi arıyordur." Bu sözleri söylerken midem düğümlenir ve ellerimi yumruk yaparım.

Tabii ki öyle yapacak. Eğer haklıysam ve EMG'de beni kişisel olarak hedef aldıysa, şimdi de aynısını yapabilir. Belki paranoyak davranıyorum ve adam benim varlığımı unutmuştur, ama içimden bir ses onun şansını denediğini ve benim de onun hedefi olduğumu söylüyor.

Bu daha kötü bir zamanda olamazdı. New York'a, masama, telefonuma, kulağımı yere dayamış halde geri dönmem gerekiyor. Ya da sanatçılarımın yüz yüze görüşmem gerekiyor. Menajerleriyle. Ama burada sıkışıp kaldım. Star Falls, Colorado'da. Ve içgüdülerim Gerry Banks'ın beni mahvetmek için elinden geleni yapacağını söylüyor.

BEŞ

Juniper

Riley, şarküteri tezgahının arkasında Pat ile okul hakkında sohbet ediyor. Yemin ederim, bana gününün nasıl geçtiğini hiç anlatmıyor. Liseden beri en iyi arkadaşım olan Eva, marketin koridorlarında beni takip ederken telefonuna dalmış durumda. Okuldan şehre giderken Eva aradı ve sohbet etmek istediğini söyledi. Dolaplarımız boş olduğu için market alışverişi yaparken konuşmamız gerektiğini söyledim.

"Sebze alacağım," diye Riley'e sesleniyorum.

"Tamam anne."

Eva, yaşlı bir köpek gibi arkamda sürünerek yürüyor, hala telefonuna bakıyor. Ne hakkında konuşmak istediğini tam olarak anlamadım. Belki de cep telefonunun şarjıdır.

"Adam zengin," diyor Eva birdenbire. "Hangi adam?" diyorum.

"Senin adamın," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim erkek arkadaşım yok," diyorum. "Telefonunda neye bakıyorsun?"

"Geçen gece Fisher ile aranızdaki kimyayı gördüm. İşlerin burada bitmesi imkansız. İkinizin tekrar karşılaşması için bir yol bulmamız lazım."

Gözlerimi devirip marketin sebze reyonuna yöneliyorum.

Eva deli. Hiç değişmemiş.

Colorado Club'a on sekiz adet sanat eserinin satışı hayatımı oldukça değiştirdi. Paranın çoğunu Riley'nin üniversite fonuna ayırdım, ancak günlük harcamalar için bir kısmını da sakladım. Artık

bu hafta pirinç ve cannellini fasulyesi alabilecek miyim diye endişelenmek yerine, sağlıklı ve besleyici malzemeler seçebiliyorum ve kasada kartımın reddedilmeyeceğini biliyorum.

Bu aynı zamanda Riley'e bir paket Snoballs ısmarlayabileceğim ve bunun için kendimi kötü hissetmeyeceğim anlamına da geliyor. Rafta besin değeri düşük olan bu atıştırmalığı görüyorum, sepetime atıyorum ve satın aldığımı gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi düşünerek gülümsüyorum. Sonra Snoballs'daki şeker ve kimyasalların etkisini dengelemek için yeşil ve yapraklı bir şeyler aramaya devam ediyorum ki, tam o sırada Rosey'e rastlıyorum.

"Hey, Juniper!" diye sesleniyor.

Rosey çok sevimli. Her zaman gülümseyen ve mutlu olan kadınlardan biri. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Selam, Rosey. Nasılsın?" Arkama bakıyorum. "Bu benim arkadaşım Eva."

"Biz tanışıyoruz," diyor Eva ve gülümsüyorlar. "Bir saniye izin verin. Daha iyi sinyal almak için dışarı çıkmam lazım."

"Seni görmek ne güzel!" diyor Rosey. Adımlarında hafif bir zıplama var, bu çok sevimli. "Geçen gece Grizzly's'te takılmak harikaydı. Hepimiz birlikte olmak çok eğlenceliydi, özellikle Fisher'la."

Bu öğleden sonra Fisher hakkında çok konuştuk. Fisher tam olarak beklediğim gibi değildi. Evet, çok çekiciydi. Karizmatik ve flörtçüydü. Ama onda beni biraz şaşırtan başka bir şey daha vardı. Düşündüğümünden biraz daha derin biriydi. İlk başta değil, ama konuştukça, gerçekten söylediklerimi dinlemek istiyor gibi görünüyordu ve... söylediklerimi düşünüyordu. En az yirmi yıldır tanımadığım biriyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu - ve genellikle ikimizden biri doğduğundan beri. Fisher sadece yeni değildi, aynı zamanda söylediklerimle gerçekten ilgileniyordu. Ve ben de onunla ilgileniyordum.

Güzeldi. Güzelden de öteydi.

"Gerçekten çok eğlenceliydi," diyorum.

"Sen ve Fisher iyi anlaşmış görünüyordunuz."

Onun ne kadar çekici olduğunu söylemeden ne demem gerektiğini düşünerek başımı sallıyorum. "Evet, harika birine benziyor."

"Gerçekten öyle. Çok iyi bir adam. Ve çok nazik."

Kaşları biraz çatılır, sanki bana anlatmadıkları daha çok şey varmış gibi. Fisher hakkında bilmediğim çok şey olduğu kesin.

"Byron bile iyi vakit geçirdi," diye gülerek ekliyor. "Fisher her zaman eğlenir," diyor. Acaba bu doğru mu? "O bekâr, biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Anladım. Oldukça flörtçüydü. Ama bu onun kişiliğinin bir parçası gibi geliyor bana."

"Evet. Bence o doğası gereği flörtöz. Ama sana karşı *özellikle* seninle flört ediyordu."

Beni rahatlatmaya mı çalışıyor, yoksa Fisher'ın benden hoşlandığını mı söylüyor, anlayamıyorum. Her halükarda bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

"Eh, ben de bunu takdir ettim," diyorum.

Bu doğru. Yunan tanrısı gibi bir vücudu vardı ve bana bakışları sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi, sanki dünya alevler içinde kalsaydı bile, benimle konuşmaya devam edebildiği sürece umursamayacakmış gibi. Bana gülümsemeye devam ediyordu. Flörtöz küçük şakalar yapmaya devam ediyordu.

Doğrusu, Grizzly's'te geçirdiğim bir gecede hiç bu kadar eğlenmemiştim... Aslında, hiç.

Rosey bana gülümsüyor ve ben sadece omuz silkebiliyorum. Sanki çıkacakmışız gibi bir durum yok. O New York'ta yaşıyor. Orası benim için ay kadar uzak. Colorado'nun dışına hiç çıkmadım, New York gibi büyük bir şehri hiç söylemiyorum bile.

"O sadece suç ortağı olacak bir kadına ihtiyaç duyuyor," diyor.

"Eminim birini bulacaktır." Bu rolü üstlenmek isteyen

"Sanırım öyle," diyor. "Hey, kulübe akşam yemeğine gelmek ister misin? Hatta bu akşam?"

"Sanırım öyle," diyor. "Hey, kulübe akşam yemeğine gelmek ister misin? Hatta bu akşam?"

"Kulüp mü?" diye soruyorum, biraz zaman kazanmaya çalışarak. Annemin gelip Riley'ye bakacağından yüzde doksan dokuz eminim, ama Colorado Kulübü gibi bir yere ne giyeceğimi hiç bilmiyorum ve ne olursa olsun, öyle bir şeyim olmadığına yüzde yüz eminim.

Yüzümden anlaşılıyor mu bilmiyorum ama Rosey şöyle devam ediyor: "Çok rahat bir ortam olacak. Bizim kulübemizde. Yani, kot pantolon ve

kazak giy. Giyinmene gerek yok."

Fisher'ın da orada olup olmayacağını sormak istiyorum, ama bu kaba kaçabilir. Öyle mi olur mu? Akşam yemeği davetleri konusunda neyin uygun olduğunu bilmiyorum. Ve eğer evet derse, bu benim gitme isteğimi artırır mı, azaltır mı? Belki de bilmemem daha iyidir.

"Sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız," diyor.

Son sekiz yılımı Riley'nin hayatının olabildiğince istikrarlı ve tutarlı olmasını sağlamak için harcadım. Özellikle babası şehirden ayrıldığından beri, diğer tüm rutinlerini sürdürmek için çok çalıştım. Her zaman bir sonraki adımın ne olacağını bilmesini sağlamak için. Riley'nin kendini güvende, emniyette ve sevildiğini hissetmesi benim için *her zaman* mutlak öncelik *olmuştur*. Son dakika plan değişikliği büyük bir sorun olmamalı. Riley'nin rutini değişmeyecek. Sadece benim yerime annem olacak.

Normalde hafta içi dışarı çıkmam, ama geçen akşam Fisher ile konuşmak bir şeyleri değiştirdi. Hayatım hakkında her şeyi bilmeyen ve benim de onun hakkında hiçbir şey bilmediğim biriyle hikayelerimizi paylaşmak... Bu, bir nevi ferahlatıcıydı. Ve bunun sadece onun yakışıklı olması nedeniyle olduğunu sanmıyorum. Sanki içimde uzun süredir uykuda olan bir şey uyanmış gibiydi. Belki de benim için bir şeyler olabilirmiş gibi.

"Yapabilir miyim diye bakmam lazım çünkü..."

"Sanırım numaran bende yok." Telefonunu çıkardı. "Baskı yapmıyorum. Saat altıya kadar bana haber ver. Olur mu?"

Numaralarımızı değiştiriyoruz.

"Oh, merak etme. Yemek yapmıyorum. Sahibinin ayrıcalığı, Colorado Club mutfaklarından lezzetli yemeklerin teslim edilmesidir."

"Ama Grizzly'nin tavuk kanatları olacak mı?" diye gülümseyerek soruyorum. "Hayır dersen gelebilir miyim bilmiyorum, Rosey. Bu anlaşmayı bozacak bir şey."

O gülüyor. "Eğer bu, saat yedide bizim evde olacağın anlamına geliyorsa, bunu ayarlayabilirim."

Beni davet etmesi çok nazik. Çok ısrarcı görünüyor. "Tamam, sana haber veririm. Davetin için teşekkürler."

Eva, neredeyse oradan ortaya çıkar ve Rosey ile tekrar selamlaşıp vedalaşırlar.

Sonra Eva bana döner, ağzı açık kalır. "Sanırım bunu ben sağladım," der.

"Neyi hallettim?"

"Rosey'nin ortaya çıkıp seni Colorado Club'a davet etmesini. Fisher'la birlikte."

"Fisher'dan bahsetmedi."

"Çiftler buluşmasına gidiyorsun!" Sanki piyangoyu kazanmış gibi görünüyor.

"Birincisi, henüz gideceğimi söylemedim, ikincisi, Fisher'ın orada olup olmayacağını bile bilmiyorum."

Gözlerini devirdi. "Annen bakamazsa Riley'e ben bakabilirim. Telefonun nerede? Hemen ona mesaj atıp gideceğini söylemelisin."

"Eva!" diyorum. "Benim adıma kararlar verip duramazsın. Bunu düşünmem lazım. Ve anneme sormam lazım."

"Düşünecek bir şey yok. Gideceksin. Riley'e ya ben ya da annen bakacak, sen de gidip eğleneceksin. Yemin ederim Juniper, sen hiç kendin için bir şey yapmıyorsun." Konuşmak için ağzımı açarım ama Eva, ben bir kelime bile söylemeden sözümü keser. "Ayda iki kez Grizzly's'e gitmek sayılmaz. Harika vakit geçireceksin. Vajinanızdaki örümcek ağlarını temizleme zamanı geldi." Kaşlarını çatıyor. "Vajinanızdan mı? Vajinanızdan mı? Her neyse, vajinanızın çevresindeki örümcek ağları yok olacak."

İlerim. "Vajina demeyi kes."

"Vajina," diyor. "Sadece bu gece gideceğine söz verirsen söylemeyi bırakırım."

"Çocuğumu kesinlikle seninle bırakmayacağım."

"Yani, gidecek misin? Annen kesinlikle sana bakacaktır."

Gitmek isteyip *istemediğimi* düşünmeye başlıyorum. Fisher'ı görmek istiyor muyum? Onu tekrar görme fırsatını kaçırmak istiyor muyum?

"Vajina," diye tekrarlar Eva.

"Tamam, gideceğim. Ve biliyor musun? Bir gün seni bir şeyle korkutmak için bu fırsatı saklayacağım."

Omuzlarını silkiyor. "Öyle olsun. Bu gece gidersen, bir daha ağzımdan V ile başlayan kelime çıkmayacak."

Bir baş karnabahar alıp sepetime atıyorum. Annem harika karnabahar peyniri yapar. O ve Riley bu akşam yapabilirler.

Ben dışarıdayken.

ALT

Fisher

Gerry hakkında başka bir şey gelmiş mi diye e-postalarımı tarıyorum. Vivian'ın peşindeyse, benim diğer sanatçılara da yaklaşmış olmalı. Ama onların bana söyleyeceklerini sanmıyorum. Vivian, telefon geldiğinde ben orada olmasaydım, bana onun aradığını söyler miydi, onu bile bilmiyorum.

Asistanım Frankie bana mesaj attı. New York'ta saat geç olmuştu. Bir link göndermişti. Tıkladım ve bir dedikodu sitesinin ünlülerin katıldığı bir partiyi haber yaptığı sayfaya yönlendirildim.

Bunu bana neden gönderdi?

Metni gözden geçirip, aşağı kaydırarak resimlere bakıyorum. Müzik endüstrisinden birçok kişi katılmış. Sonra tekrar yukarı kaydırarak neye baktığımı inceliyorum.

Müzik endüstrisinin güçlü ismi Gerry Banks'ın Re Records partisine yıldızlar akın etti. Banks, üçüncü büyük plak şirketinin CEO'su oldu...

Daha fazla okumama gerek yok. Ama kimlerin orada olduğunu görmek istiyorum. Tekrar aşağı kaydırıyorum, bu sefer kameranın odaklandığı yeteneklerin yanı sıra arka plandaki insanları da dikkatle inceliyorum.

Daha da aşağı kaydırıyorum. Birçok ünlü ismi davet etmiş. Hiç masraftan kaçınılmamış gibi görünüyor. Partinin tanıtımı için kesinlikle çok para harcamış. Aksi takdirde, özel bir parti neden bu kadar çok medya ilgisi görsün ki? Üstelik partide müzik endüstrisinin en büyük yıldızları da olsa bile?

En alta yaklaştıkça, country sanatçısı Alison Banks'ın orada olduğunu fark ettim. Ekran görüntüsünü aldım. Üç albümlük bir anlaşıma

Ancak, sayfanın en altına ulaşmadan hemen önce, başka bir Right Records sanatçısı olan Jax Cinq'in fotoğrafı görünüyor. O benim başımın belası. Onu seve seve Gerry'ye teslim ederim. Bu, benim için büyük bir yükten kurtulmak anlamına gelir.

Sayfanın en altına gelmeden hemen önce, başka bir Right Records sanatçısı olan Jax Cinq'in fotoğrafı çıkıyor. O benim başımın belası. Onu seve seve Gerry'ye teslim ederim. Böylece omuzlarımdan bir yük kalkar.

Ama Alison konusunda kızgınım. Fotoğrafını daha yakından inceliyorum. Belki Re Records ile bağlantısı olan birine eşlik etmiştir. Kiminle çıktığını hatırlayamıyorum.

Frankie'ye kısa bir mesaj yazıyorum. Hemen cevap veriyor ve olası senaryoları zaten gözden geçirdiğini, ancak Alison'ın gizlice menajeriyle çıktığını, yani birinin eşlik ettiği biri olmadığı için orada olmadığını söylüyor. Ondan Alison'la bir görüşme ayarlamasını istiyorum ve telefonumu cebime koyuyorum.

Byron ve Rosey'nin kulübesine gitmem gerekiyor ve geç kalmak istemiyorum. Çoğu akşam orada yemek yiyorum, yani çok da önemli bir şey değil, ama yine de. Vivian'la daha sık akşam yemeği yiyeceğimi umuyordum. Şimdiye kadar onu Grizzly's'e bile götürmüş olacağımı düşünmüştüm. Ama o çok mütevazı ve inanılmaz derecede iddiasız biri. Stüdyoda olmadığı zamanlarda, sadece kocası ve çocuğuyla vakit geçirmek istiyor. Bu harika. Ama kendimi biraz yedek parça gibi hissediyorum. Özellikle Gerry ile olan tüm bu olaylar yüzünden. Bunun üzerinde düşünmek için daha fazla zamanım var ve keşke daha fazlasını yapabileceğim New York'a geri dönebilsem. Tecrübelerime göre, birinin tüm gerçeği söylediğini doğru bir şekilde anlamanın tek yolu yüz yüze görüşmektir.

Ama menajerine ayrılmayacağıma söz verdim. Ayrıca, Gerry Alison'ı benden çalacaksa, Vivian'ı mutlu etmek her zamankinden daha önemli hale geldi. Muhtemelen, benim diğer sanatçılarımı da hedefine almış durumdadır.

Benimkinin hemen yanındaki kulübeye gidiyorum. Buradaki güvenlik harika. Kapımı bile kilitlemiyorum. Sanki 1950'lere geri dönmüş gibiyim. Vivian birkaç kez burada kendini ne kadar güvende hissettiğini söyledi. Ben de onun için bunu istiyordum. Bir anne olarak, ailesinin güvenliği onun için en önemli şey olmalı. Bu konuda haklıydım. Keşke Vivian'ın menajerine sürekli burada olacağıma dair söz vermeseydim. Ona gerçekten ihtiyacım yok. Ama suçlu olan sadece benim. Burada olmayı kabul eden bendim. Sözümünden dönmeyeceğim.

Rosey her zamanki coşkusuyla kapıyı açar. "Hey!" der. "Juniper akşam yemeğine katıldı."

Rosey'nin omzunun üzerinden Juniper'ın Byron ile konuştuğunu görüyorum. O dönüyor ve sanki dünya yavaş çekime geçiyor. Gözlerimiz buluştuğunda nehirlerin akışını ve kuşların cıvıltılarını duyabildiğime yemin edebilirim, sanki bana bir tür sakinleştirici büyü yapıyormuş gibi. Elimi kaldırıp ona hafifçe el sallıyorum ve o da tamamen büyüleyici küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Bira ister misin?" diye sordu Rosey.

"Tabii, teşekkürler."

Byron ve Juniper'a ulaştığımda eğilip Juniper'ın yanağına bir öpücük konduruyorum. Tatlı ve çiçeksi bir kokusu var, yine o yasemin kokusu. Onu içime çekiyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor, omuzlarım gevşiyor.

"Seni tekrar görmek çok güzel."

"Ben de. Dördümüz olacağımızı bilmiyordum." Rosey'e bir bakış attı. Gülümserim. Rosey çöpçatanlık yapıyor.

"Öyle olmasına sevindim," diyorum. Juniper iyi bir arkadaş ve bu gece şimdiden kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Yüzü hafifçe kızarır ve dudaklarını birbirine bastırır, gülümsemesi gözlerine kadar uzanır.

"Bu gece muhteşem bir chateaubriand var," diyor Rosey, bana bir şişe bira uzatarak. "Byron'ın en sevdiği. Oh, Juniper, sığır eti sever misin? Başka bir şey getirebilirim..."

"Sığır eti bana uyar," diyor Juniper. "Lüks sığır eti de uyar."

Gülümserim ve bira şişemi onunla tokuştururum. Düşündüğünü açıkça söylemesini seviyorum.

"Yatak odandaki tablonun Juniper'ın tablosu olduğunu biliyor muydun?" diye sorar Rosey.

"Biliyordum," diye cevap veriyorum.

Aslında, bunu öğrendiğimden beri, onu her gördüğümde aklıma geliyor. Soluk renkler ve soyut şekiller beni içine çekiyor ve inanılmaz derecede sakinleştiriyor.

"Çok beğendim. Aslında New York'taki sanat dünyasındaki tanıdıklarına birkaç telefon ettim. Onlara gönderebileceğim bir şey var mı?"

Juniper şaşırmış görünüyor. "Öyle mi? Çok nazıksın. Hiç gerek yoktu. New York sanat dünyasına uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum."

"Ona sahip olduğun QR kodunu vermelisin," diyor Rosey.

"Tabii ki," diyor Juniper ve telefonunu çıkarıyor. "Bunu yapabilirim." QR kodunun bulunduğu bir ekran açıyor ve ben de onu tarıyorum. "Bu benim numaram ve web sitem. Byron sayesinde oradaki birçok şey satıldı. Ama bu onlara benim ne yaptığım hakkında bir fikir veriyor."

"Hepsi manzara mı?" diye soruyorum. "Çok güzeller. Huzur verici." "Çoğunlukla. Buralarda ilham kaynağı bol. Ama başka şeylerle de uğraşıyorum.

portreler, bazı soyut şeyler. Aslında, manzaralarım giderek daha soyut hale geliyor."

"Üyelerimizin bilgilerini aldığını söylemek istedim," diyor Byron.

"Kimse seninle iletişime geçti mi?"

Juniper başını sallar. "Benim için çok şey yaptın, Byron. Hiçbir beklentim yok..."

"Senin için iyi şeyler oluyor, Juniper," diyor Rosey. "Hadi yiyelim."

Juniper'ın sandalyesini çekiyorum ve o otururken yine kızarıyor oturduğunda tekrar kızarıyor. Onu kızartabildiğimi düşünmenin biraz seksi olduğunu düşünmem kötü mü? Bu bana, olması gerekenden daha fazla zevk aldığım bir güç hissi veriyor. Sandalyesini bıraktığımda, parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. O titriyor ve benim sikim seçiriyor.

Siktir. Juniper

çok seksi.

Dikkatini yeniden toplamaya çalışır gibi boğazını temizledi. "Peki, Colorado'da ne kadar kalacaksın, Fisher?"

"Altı hafta kadar."

"Bir albüm kaydetmek bu kadar mı uzun sürüyor?" diye soruyor.

"Her sanatçı farklıdır, ama benim sanatçım programında bu kadar süre ayırmış."

Gözlerini kısıyor. "Peki, şarkıları burada mı yazıyorlar, yoksa önceden yazılmışlar ve burada sadece kaydediliyorlar mı?"

"Sanırım bu albümün yönü hakkında birkaç fikri var ve anladığım kadarıyla, bir şarkı neredeyse

yazılmış bir şarkısı ve bir tane de nakaratı var, ama geri kalanını burada yazacak."

"Vay canına. Yani, programına göre mi yazıyor? Bu konuyu hiç düşünmemiştim, ama şarkı yazarlarının ilham geldiğinde yazdıklarını sanıyordum."

"Sen resim yaparken de böyle mi yapıyorsun?"

Sorumu gerçekten düşünüyormuş gibi tavana bakıyor. "Hayır, hiç de değil. Stüdyomda çok sınırlı zamanım var ve oradayken tuvalin beni götürdüğü yere gidiyorum. Bazen resimde uyandırmak istediğim bir teknik veya duygu hakkında bir fikrim olur, ama genellikle o anda hissettiğim şeyi yaparım."

"Bence şarkı yazmak da aynıdır," diyorum. "Hiç şarkı yazdın mı?"

Nefes alıyorum. "Evet, yazdım. Başkalarıyla da epeyce ortak yazılar yazdım. Başkalarıyla yazmak eğlencelidir. İşbirliği yapmak. Biliyorsun, uzun zamandır yapmadım. Eskiden prodüksiyon da yapardım." Uzun zamandır yazmıyorum. Plak şirketi işletmenin iş tarafı giderek daha fazla zamanımı alıyor.

"Bunu bilmiyordum," diye araya giriyor Rosey, sanki Juniper ve benim içinde bulunduğumuz özel bir baloncuğu patlatmış gibi. Bu, olması gerekenden daha keskin ve hoş olmayan bir his uyandırıyor.

Gözlerimi Juniper'dan ayırmıyorum. Neyi görmek istediğimi bilmiyorum.

"Bir ara şarkılarını dinlemek isterim," diyor ve sanki çok samimi bir şey önermiş gibi hafifçe irkiliyor ve başını sallıyor. "Yani, eğer paylaşmaktan rahatsız olmazsan ve tabii ki bunu senden beklemiyorum..."

Elimi koluna koyuyorum. "Sorun değil. Seninle paylaşmak isterim. Ama bu, resim yapmayı hayal ettiğim gibi değil. Yazdığım şarkılar çok işbirlikçi bir süreçte ortaya çıktı. Bu yüzden, benim ne yaptığımı, belirli bir sanatçının, başka bir yapımcının veya ortak yazarın ne yaptığını ayırt etmek zor."

"Evet, resim yapmak oldukça yalnız bir uğraş, ama aslında öyle de değil. En azından hiç yalnız hissetmiyorum. Tam tersine, atölyemde kendimi tamamen işime kaptırıyorum, bu da beni mutlu ediyor.

Anlatabildim mi?" Tutkuyla konuşuyor ve süreci anlatırken canlanıyor.

"Evet, çok mantıklı," diyorum.

"Tam zamanlı olmasını ister miydin?" diye soruyor Byron. "Seni okulda hatırlıyorum, sanat senin kimliğin gibiydi."

Juniper derin bir nefes alır. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Artık çocuk değilim. Hayat tek bir şeyden ibaret olamaz. Ve resim yaparak geçimimi sağlamak zorunda kalsam, ona olan sevgim bitebilir. Yaratma baskısı hisseder miydim, anlıyor musun? Belki su faturası konusunda endişelenmek zorunda olmayan, güven fonu olan bir çocuk olsaydım, durum farklı olurdu."

"Anlıyorum," diyorum. "Sektörümün bazı yönlerini seviyorum. Yaratıcılığı. Tutkuyu. İnsanlarda yarattığı hayatı. Nefret ettiğim şey şov dünyası tarafı. Sahtecilik. İmaj. Paketleme. Bazen, her şeyin parlaklığını yok ediyor."

Juniper gülüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. "Sen müzik endüstrisinde yönetici birisin. Elbette, albümleri satan şey imaj ve ambalajdır. Senin yapmaya çalıştığın şey bu değil mi?"

"Eğer sevdiğim şey bu olsaydı, muhtemelen finansal olarak daha başarılı olurum. Benim için önemli olan para değil. Artık değil."

Juniper hiçbir şey söylemez. Sadece başını sallar.

"Belki de bu yüzden müzik sana uygun, Fisher, ve sanat sana uygun, Juniper," diyor Byron. "Para ikiniz için de öncelikli değil."

Bana mı öyle geliyor, yoksa Byron ortak noktalarımızı göstererek bizi birbirimize yaklaştırmaya mı çalışıyor?

"Yine de mümkünse seni bazı insanlarla tanıştıracam," diyorum.

Juniper, benden hiçbir şey beklemiyor gibi, garip bir şekilde gülümser. Çok alçakgönüllü. *Alçakgönüllü davranışlara* alışkınım. Halk, başarılı, süper yetenekli bir sanatçının Duane Reade'de günlük işini yapıyormuş gibi davranmasından daha çok hoşlanmaz. Genellikle, sohbet programlarında alçakgönüllü görünenler en büyük canavarlardır.

Ama Juniper'ın alçakgönüllülüğünde sahte olan hiçbir şey yok. Hiçbiri gösteriş için değil. Belki de hiç büyük başarılar elde etmediği içindir. Bu, onu daha fazla tanımak istememe neden oluyor. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Dördümüz kolayca sohbete dalıyoruz. Byron, Rosey ve ben olduğumuzda bu dinamiklere alışkınım, ama Juniper varken dengesizlik hissetmiyorum. Tam tersi. Her nasılsa, sanki hep dördümüz birlikteymişiz gibi uyum sağlıyor. Byron'ı, tıpkı bizim yaptığımız gibi takılıyor. Rosey'nin dünyaya bakış açısına gülüyor. Sahtecilik yok. Koruma yok.

Ve onun dikkatini çektiğimde, her şey kayboluyor ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oluyor.

YEDİ

Juniper

Bu gece, kızımın olmadığı hayatımın en güzel akşamlarından biri olarak hatırlanacağına eminim. Harika yemekler, harika şaraplar ve en iyi arkadaşlar. Buraya gelirken çalışanların otobüsüne binmiştim, şimdi de eve bırakacaklar.

"Bu gece gerçekten çok eğlendim," diyor Fisher, şoför koltuğunda yanımda otururken.

En son ne zaman bir erkek beni eve bıraktı hatırlamıyorum... tabii ki randevuya çıkmış değiliz.

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim. Gerçekten gerek yoktu. Sol tarafta, ağaçların arasındaki boşlukta."

Bu yolda başka kimse olmamasına rağmen, ödünç aldığı Byron'ın kamyonetinin sinyal lambasını yakıyor ve sonra benim evimin garaj yoluna giriyor.

"Benim için zevkti. Zaten, yapmasaydım Rosey beni asla affetmezdi."

Gülüyorum. "Evet, bence bu gece bir tuzaktı. Akşam yemeğinde olacağını bilmiyordum."

O gülümser ve bana bakar, aramızda bir elektrik kıvılcımı çakar. "Ben de bilmiyordum. Ama geldiğine çok sevindim."

Yüzündeki ifade, hayatı boyunca benimle bir akşam geçirmek için beklediğini düşündürüyor. Bana bu kadar ilgi duyan biriyle birlikte olmak sarhoş edici bir şey. Çıktığım hiçbir erkeğin, Riley'nin babası bile, bana bu kadar odaklandığını hatırlamıyorum.

"Ben de."

"Byron'ın gençlik hikayelerini dinlemek çok güzel. Onun burada, Star Falls'ta büyüdüğünü düşünmek garip geliyor. Benim için o, New York'a çok bağlı biri. Sanırım onu tanıdığım tek yer orası olduğu için böyle hissediyorum."

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

"On yıldan fazla bir süre önce işletme okulunda tanıştık. Altı kişiydik ve çok yakındık. Hala da yakınız."

"İşletme okulu mezunları gibi." Gülüyor.

"Sayılır."

"Artık arkadaşını biraz daha iyi tanıyorsun. Onun Star Falls tarafını biliyorsun."

"Evet. Ama yine de aynı Byron."

Tek katlı küçük evimin önüne geldik. Fisher motoru durdurdu. Kapı koluna uzanmadım. İkimiz baş başa olmak güzeldi.

"Evet. O her zaman iyi bir adamdı." Onu daha iyi görebilmek için koltuğumda yer değiştiriyorum, sırtım kapıya yaslanmış durumda. "Seninle müzik hakkında konuşmayı seviyorum. Bu konuda gerçekten tutkulu olduğun belli. Bu... çok güzel."

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum. Müzik hakkında. Ve diğer şeyler hakkında da..." Ağzını açıyor ve nefes alıyor.

Gözleri ay ışığında kararır ve ben onun ne söyleyeceğini bilmek için can atıyorum. Bana dönerek yüzünü bana çevirir ve gözlerimiz buluştuğunda içimi bir sıcaklık kaplar.

"Seninle konuşmayı *gerçekten* seviyorum," diyor, sesi şimdi daha derin. Eli uzanıp yüzümü avuçluyor.

Onun sadece kısa bir süreliğine şehirde olduğunu biliyorum, ama tek düşünebildiğim, teninin benim tenime değdiğinde verdiği his ve dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkardığı an, sanki tam da...

Evimin ön kapısı gürültüyle açılır ve Fisher'ın eli yüzümden düşer. Riley kapıda durur, elleriyle gözlerine hayali bir dürbün yapar.

Gülüyorum çünkü, eğer o hayali kızılötesi dürbün değilse, hiçbir şey göremeyecek. Kamyonetin park edildiği yer karanlık.

Fisher bana döner ve şok olmuş ifadesini görünce gülümsemem kaybolur.

"Bu benim kızım, Riley."

Kaşlarını kaldırır. "Kızın olduğunu hiç söylememiştin."

Ne demek istiyor? Tabii ki bir kızım olduğunu söyledim. 50 mil çapında, hayatımı yöneten muhteşem sekiz yaşındaki kızımın övündüğümü duymayan kimse yok. Kaşlarımı çatarak, ne zaman böyle bir şey söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Eminim söylemişimdir."

Grizzly's'te tanıştığımızda, aralıklı olarak flört ediyorduk... ve yakışıklı bir erkekle konuşmak hoşuma gitmişti. O anın heyecanına kapıldım ve ona söylediğimi kesin olarak söyleyemem. Ama saklamadım. Saklasam da saklayamazdım. Bu kasabadaki herkes benim anne olduğumu bilir. Byron ve Rosey dahil *herkes*. Elbette arkadaşlarına söylemişlerdir.

"Özür dilerim, yapmadıysam," diyorum. "Onu saklamıyordum. Asla saklamazdım."

O ön cama dönüp iki elini direksiyona koyar. "Hayır," der.

Ve ben onun neye hayır dediğini tam olarak anlamıyorum.

Hayır, bir kızın olduğunu bilmiyordum?

Hayır, öğrendiğim için artık seni istemiyorum? Hayır, seni tanımak istemiyorum?

Annem Riley'i içeri çekerken, biz ön camdan dümdüz ileriye bakıyoruz.

Fisher'ın ifadesi sertleşmiştir; aramızdaki hava değişmiştir. değişmiştir.

Yaptığım ihmali haklı çıkarmaya çalışabilirim, ama Fisher'a . Benim hakkımda hiçbir şeyi bilmeyi hak etmiyor. Çıkmıyoruz. Öpüşmedik bile. Benim tarafımda hiçbir beklenti yok ve onun tarafında da olmamalı.

"Üzgünüm," diyorum, çünkü içtenlikle öyle hissediyorum. Ona bir şey sakladığımı düşündüğü için üzgünüm.

Tavırları tamamen değişiyor ve yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Biz birbirimizi tanımıyoruz." Bu konuşmayı bitirmiş gibi boğazını temizliyor.

İç çekiyorum. Arabadan inip eve gidip Riley'e sarılmalıyım. Ama buna hazır değilim. Henüz değil. Fisher ile aramızdaki her neyse, o hala bozukken arabadan inmek istemiyorum.

Birkaç saniye sessizce otururuz.

Umutsuz hissediyorum.

"Şimdi içeri girip sekiz yaşındaki çocuğumu kucaklayacağım. Ama bu gece gerçekten inanılmaz bir akşam geçirdim. Ve senin orada olmana çok sevindim."

Bir an duruyorum. Sonra dönüp omzuna bir öpücük konduruyorum.

Nedense, bu doğru olan şey gibi geliyor. Aramızda olabileceklerin neredeyse bir vaadi gibi. Pahalı duş jeli ve yeni biçilmiş çim kokuyor, ve bunu hafızama kazımaya çalışıyorum çünkü muhtemelen Fisher'ı son kez görüyorum.

Annem, yabancıları kokladığım ve New Yorkluların omzuna öpücük kondurduğum için benimle dalga geçse de, o şüphesiz yaşamaya devam edecek.

"İyi geceler, Fisher."

"İyi geceler, Juniper."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum, ama o öne doğru bakmaya devam ediyor. Kamyonetten iniyorum ve verandaya vardığımda geri dönüyorum, ama o kamyoneti döndürmekle meşgul.

En azından Fisher, vajinamın kıvrılıp ölmediğini kanıtladı. Belki bir gün, sadece altı hafta burada kalmayacak, benim anne olmamı umursamayacak ve Fisher'ı sevmeye başladığım kadar seveceğim bir adam kasabaya gelecek.

Ve belki cehennem donacak ve Star Falls halkı Colorado Kulübü hakkında konuşmayı bırakacaktır.

Ama umut her zaman vardır. Hayatın bana son otuz iki yılda öğrettiği şey budur: umut her zaman vardır.

SEKİZ

Juniper

Riley ve ben, Main Street'te aynı kıyafetlerle yürürken muhtemelen çocuk eğlendiricileri gibi görünüyoruz. İkimiz de boya lekeli tulumlar ve mavi tişörtler giyiyoruz ve saçlarımızı eşarplarla örtmüşüz. Riley'nin kıyafeti benimkinden biraz daha küçük.

"Anne, fotoğrafımı çeker misin? Arkadaşlarımdan hiçbiri benim sanatçı olduğuma inanmıyor."

"Marv'ın önünde fotoğraf çekilmeyi mi istiyorsun?" diye soruyorum, Main Street'teki outdoor mağazası Snail Trail'in önünde duran gerçek boyutlu geyiği işaret ederek.

Beni zar zor tahammül ediyormuş gibi gözlerini devirdi. "Hayır anne. Marv'la çekilmiş fotoğrafları iki yıl önce bıraktım."

"Oh, özür dilerim. Ama yıllar boyunca ikinizin birlikte çekilmiş fotoğraflarınız olması çok sevimli."

"Anne!" diye bağılıyor, sanki Marv'ın tüm aile fotoğraflarımızda yer almasını ısrar ediyordum gibi. "Sadece arka planda dağları istiyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum. "O zaman, arka planda dağlar olsun diye dur."

Stüdyom eski şeker dükkanında. Herkes Bayan Peters'a Star Falls'un ortasında bir şeker dükkanının asla para kazandırmayacağını söyledi, ama o umursamadı. O bir şeker dükkanı istiyordu. Star Falls'un bir sonraki Vail olacağına inanıyordu ve kimseyi dinlemiyordu. Bayan Peters, Star Falls'taki tüm sakinlerin toplamından daha fazla paraya sahipti, bu yüzden Candy Cane'in kapılarını kapattığında kimse bunu bir başarısızlık olarak görmedi. Bayan Peters bir şeker dükkanı istemişti ve istediğini elde etmişti.

Bana resim yapabileceğim bir yer sunan Bayan Peters'dı. Sadece burayı kiralayacak birini bulana kadar. Colorado'da ticari gayrimenkul sektörünün bir durgunluk yaşadığını bilmiyorum, ama Bayan Peters'ın burayı görmeye gelen birini bile hatırlamıyorum. Her neyse, her bahar ona evinin arkasındaki ormandaki çan çiçeklerinin resmini veriyorum ve karşılığında resim yapabileceğim bir yer alıyorum.

Riley, ellerini beline koyup bir bacağını diğerinin önüne atarak poz veriyor. Çocuğumun nasıl Hollywood film yıldızı gibi poz vermeye karar verdiğini bilmiyorum, ama işte buradayız. Sekiz yaşında, on sekiz gibi görünüyor.

"Çok güzelsin," diyorum ve o sormadan önce çektiğim fotoğrafları ona göstermek için ekranı kaydırıyorum.

Başörtüsüyle oynuyor ve gülümsüyor. "Eşleşiyoruz anne. Aynı şeyi giydiğimizde çok seviyorum."

Gülüyorum ve elini tutuyorum, benimkilerle uyumlu kıyafetler giymek onun için en son isteyeceği şey olana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyorum. Zaman çok hızlı geçiyor. Daha bir saniye önce, o benim kollarımda uzun zamandır beklediğim, çaresizce istediğim bebektir.

O inliyor. "Bana duygusal davranma anne. Gözlerin öyle olduğunda, duygusal bir şey söyleyeceğini biliyorum."

Onu dirseğimle dürttüm. "Duygusal olmaya hakkım var. Annelerin ayrıcalığıdır."

"Hey, siz ikiniz!" arkamızdan bir kadın sesi duyulur.

Dönüp baktığımda Rosey bize doğru geliyor. Onu geçen gece yemeğe gittiğimden beri görmemiştim. Fisher'ın omzunu öptüğüm gece.

O akşamı kafamda defalarca tekrar ettim. Riley konusunun nasıl gündeme gelmediğini anlamıyorum. Onun tepkisinin ne olacağını merak etmeden duramıyorum. Bir fark yaratacak da değil. Çocuğum olmasaydı bana evlenme teklif eder miydi? Kesinlikle hayır. Öyleyse neden hâlâ bunu düşünüyorum?

"İkiniz ikiz gibi giyinmişsiniz!" Rosey'nin gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Biz böyle takılmayı seviyoruz, değil mi?" diye Riley'e soruyorum. Ona anahtarlarımı uzatıyorum. "Neden gidip hazırlanmıyorsun?"

"Teşekkürler anne."

Anahtarları bu kadar hevesle alması hem kalbimi kırıyor hem de beni mutlulukla dolduruyor. Bir yıl önce bile, bensiz gitmek istemezdi. Şimdi ise sabırsızlanıyor.

"Çok uzamış," diyor Rosey, onun eski şekerçi dükkanının arkasına doğru koşarken.

"Çok uzamış. Ama tersi olmaktan iyidir."

Rosey gülüyor. "Evet, sanırım haklısın."

"Geçen geceki akşam yemeği için tekrar teşekkürler. Yemekler harikaydı. Kulüpteki insanlar her gece böyle yemek yiyebildikleri için çok şanslılar."

"Değil mi?" diye soruyor Rosey. "Bazen sadece Cheetos ve M&M's yemek istiyorum. Ama belki de bu sadece benim için geçerli."

"Anlıyorum. Bazen peynir ve kraker en iyi yemektir."

"Kesinlikle."

Bana bir şey sormak için can attığını anlayabiliyorum. Muhtemelen Fisher hakkında. Rosey'nin kendini tutması pek ona göre bir şey değil.

"Fisher seni eve bırakması çok hoş bir davranış, değil mi?"

Gülmeme engel olmaya çalışıyorum. "Çok nazikti. Gerçekten iyi birine benziyor."

"Gerçekten iyi bir adam," diyor. "Ve ikinizin arasında bir kimya var."

Gülümsüyorum. "Belki." İç çekiyorum. "Ama biliyorsun, o New York'ta yaşıyor." "Ama Byron'la tanıştığımda o da öyle yaşıyordu," diyor Rosey. "Bunu göz ardı edemezsin."

sırf bu yüzden onu terk ederdim. Byron'a bunu yapsaydım, asla bir araya gelemezdik, ama şimdi hayatımın aşkıyla birlikteyim ve Star Falls ve New York'ta ilişkimizi yürütmeye çalışıyoruz."

Göğsümde bir utanç dalgası yükseldi. "Sadece o değil.

Ben bekar bir anneyim, Rosey."

"Ne olmuş yani? Riley en iyisidir ve Fisher çok naziktir."

"Ama ona Riley'den bahsetmedim." Riley'nin Byron'ın kamyonnetinde otururken nasıl açıldığını ve Fisher'ın nasıl soğuduğunu anlattım. "Ve sonra öğrendiğinde... Sanırım ona kasten söylemediğimi düşündü, ama durum hiç de öyle değildi. Nasıl oldu bilmiyorum, çünkü o benim her şeyim, ama aklıma gelmedi."

"Anlıyorum. Kendini açıklamana gerek yok. Kimse kızına olan sevginden şüphe duymaz. Fisher'ın omuzları geniştir.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Sana karşı kin beslemeyecektir."

"Ama o da Colorado'nun Star Falls kasabasında yaşayan, otuzlu yaşlarının başında bekar bir anneyle ilişki kurmak istemiyor. Eminim New York'ta istediği kadını bulabilir."

Rosey ellerini beline koydu. "Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da kendini desteklemelisin. Çünkü başka kimse desteklemeyecek. Fisher senin anne olmandan rahatsız oluyorsa, siktir et onu."

Rosey'nin beklenmedik dönüşüne küçük bir kahkaha attım. O çok sert biridir ve ben onu bu yüzden seviyorum.

"Ve ona yıllardır bahsetmediğim şeyleri açığa vursam bile, onu yeni tanı mış olsam bile, o zaman siktir et onu. Ya da belki de siktir etme." Rosey güldü ve ben de bu lanet olası durum hakkında daha rahat hissettim.

"Sorun değil. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum. Açıkçası, yeni biriyle konuşmak eğlenceliydi."

Rosey i geçirir. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. O bir süre daha buralarda olacak. Bence siz birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama yapmıyorum. Rosey bu kadar ilgilenmesi çok tatlı.

"Gidip kızımın stüdyoda ne yaptığını öğreneceğim."

Vedalaşırız ve ben Candy Cane'in arkasına doğru yönelirim.

"Anne!" Riley, mağazaya adımımı attığımda heyecanla seslenir.

"Bir

boyacı bandı buldum. Bunu tuvalime yapıştırıp sonra boyayabilir miyim? ıkardığımda çok havalı görüneceğini düşünüyorum."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Riley'nin yaratıcı olduğunu görmekten daha güzel bir şey yok. "Bence bu harika bir fikir. Ben de aynısını yapabilirim."

"Gerçekten mi?" Riley, çantamı yere koyarken bana gülümseyerek soruyor. "Gerçekten," diye onu teselli ediyorum. "Bence bununla gerçekten

yaratıcı efektler yapabilirsin."

O da başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Boş "tuval"lerinden birini çıkarır ve işe koyulur. Benim ona gösterdiğim gibi, suyu ve boyalarını bir araya getirerek düzenli bir şekilde çalışır. Onu göz ucuyla izlerken glmsememeye çalışırım.

Yaklaşık bir yıl önce, benim gibi tuval üzerinde çalışmak istediğini söyledi. Riley çok üretken bir sanatçı olduğu için, ona tuval temin etmek pahalıya mal olacaktı. Ama bir çözüm bulduk. Eski çerçevelerimi kullanıyorum ve üzerlerine tuval germeyip, büyük kağıtlar alıp çerçevelere zımbalıyorum. Neredeyse aynı güzel görünüyor. O bitirdiğinde, çerçevenin etrafını kesip resmi çıkarıyorum. Yüzlerce var. Ve hiçbirini atmayacağım. O çok yetenekli ve yan yana resim yaparken, asla unutmak istemediğim birçok inanılmaz anı yaratıyoruz.

"Ne çizeceksin anne?" diye soruyor. "Bugün yeni bir şeye başlayacağım" diye cevaplıyorum. "Dağlar mı?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. Son zamanlarda dağlara olan ilgim çok arttı, ama bugün farklı bir şey istiyorum. "Belki ağaçlar," diyorum. "Ama köknar ağaçları olmasın."

"Meşe ağaçları?" diye soruyor.

"Belki." Telefonumu çıkarıp Doğu Kıyısı'nda ne tür ağaçlar olduğunu aramaya başlıyorum.

Oradaki hayat, Star Falls'taki hayata kıyasla çok farklı görünüyor. Eminim ağaçları da farklıdır. Gümüş huş ağaçlarının bir resmini görüyorum. Dar, parlak beyaz gövdeleri, yerden çıkan ince parmaklar gibi ve yaprakları narin bir yeşil renkte. Evet, sanırım bir şey buldum. Gümüş huş ağaçlarının daha fazla resmini çıkarıyorum. Star Falls'taki köknar ve diğer ağaçların sağlamlığına kıyasla çok narin ve zarifler. Ama muhteşemler. Kendimi ormanda hayal ediyorum, etrafımdaki küçük yapraklar rüzgarda sanki benimle konuşuyormuş gibi dalgalanıyor.

Şövaleye yeni bir tuval yerleştirdim. Bir rulo daha boya bandı alıp işe koyuldum, uzun şeritler halinde bandı yırttım, kestim ve tuvalin üzerine bastırdım. Şu anda ağaç gövdelerim mavi ve yerden yukarı doğru uzanıyor. Ama arka planı doldurduktan sonra bandı çıkardığımda, umarım istediğim parlak beyazı elde etmiş olacağım.

"Boya bandı fikrimi çok beğendin, değil mi anne?"

"Gerçekten beğendim. Sen bana ilham veriyorsun, Riley. Şimdi ve her zaman. Bunu asla unutma."

DOKUZ

Fisher

Colorado'nun kırsalında bir kamyonetle dolaşacağımı hiç düşünmemiştim. Ama Vivian stüdyoda ya da bebeği ve kocasıyla meşgul olduğu için, benim bol bol boş zamanım var ve Byron'ın kamyoneti sayesinde Colorado Club'ın sınırları dışına çıkabiliyorum. Sanırım bir araba kiralamalıyım. Club'dan ayrılmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Grizzly's'te kanat yemek için hariç.

Ama bugün Grizzly's'e gitmiyorum. Juniper'ın evine dönüyorum. Kızından bahsetmediği için hala biraz kızgınım. Ama kızgın olduğum için de kızgınım. Bunun biraz mantıksız olduğunu biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Sadece onu tanıdığımı sanıyordum. Bazen ruhunu görebiliyormuşum gibi hissediyordum. İnsanlar hakkında pek yanılmam. Artık değil. Ama şimdi? Şimdi Juniper'ı yanlış tanıdığımı hissediyorum ve bu çok canımı sıkıyor.

Annemle babam boşandığından beri, insanları pek içime almıyorum, gerçekten. Aldığımdan fazlasını vermek istemiyorum. Seni tanımadan sana güvenmem. Seni iyice tanımadan. Seni zayıf ve savunmasız gördükten sonra. Çocuktum belki, ama ailem yıllarca mutluymuş gibi davrandı, sonra birdenbire her şeyin yalan olduğunu söyleyerek dünyamı altüst etti. O yüzden artık herkesin yalancı olduğunu varsayıyorum, aksini kanıtlayana kadar.

Herkes cana yakın, mutlu Fisher'ı görür, ama daha derinine inmezler. Ama Juniper indi. Yüzeyi kazıdı ve onu yanlış anlamak acı veriyor.

Onun evinin önüne park ettim. İçeride ışık yanıyor ve saat sekiz buçuk olduğu için kızının yatakta olduğunu tahmin ediyorum.

Kamyonetten inip yukarı baktığımda, Juniper verandada duruyordu. Bana küçük bir gülümseme attı ve bu benim içimi acıttı. Normalde geniş ve sıcak olan gülümsemesi bastırılmıştı ve bu hoşuma gitmedi.

"Merhaba," diyorum, verandanın merdivenlerinin tepesine vardığımda. "Merhaba, Fisher. Seni görmeyi beklemiyordum."

Bir bankta oturuyor ve elinde bir kadeh şarap var. Yanındaki masada bir kitap var, kapağı aşağıya dönük, üstünden bir kitap ayracı çıkıyor. Saçları açık ve üzerinde hiç makyaj yok. Tamamen kendisi gibi görünüyor ve bu beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde içine çekiyor. Ama onu tanı mıyorum ki?

"Seni New York'taki sanat dünyasından biriyle tanıştıracığımı söylemiştim. Ben sözümün eriyim. Numaranı almamıştım, çünkü telefonum onu silmiş ya da öyle bir şey olmuştu, ne olduğunu tam bilmiyorum. Neyse, Grace'in bilgilerini sana bırakmak istedim."

Gözlerini hafifçe kısarak, az önce söylediğim şeyi beklemiyormuş gibi davrandı. "Çok naziksin."

"Yapacağımı söyledim. Ve işte buradayız."

"İşte buradayız," diyor taklit İngiliz aksanıyla. Gülümsüyor. "Ama cidden, biliyorum ki sen..." Nefes alıyor. "Kızgınsın. Öfkелisin. Üzgünüm..." Juniper gözlerime bakmıyor. "Sana yalan söylemedim," diyor. "Ama Riley'nin benim hakkımda bildiğin ilk şey olmaması beni çok üzdü. O benim hayatımdaki en önemli şey. Kendimi korkunç bir anne gibi hissediyorum. Belli ki bir anlığına aptalca bir hayale kapıldım. Ama bu benim gerçek hayatım." Gülüyor. "O benim tüm hayatım. Ve o harika."

Tüm öfkem ve kızgınlığım bir anda yok oldu ve ona tamamen inandım. Sanki midemdeki düğüm çözülmüş gibi, tekrar nefes alabiliyorum. Onun yalan söylemediğine gerçekten inanıyorum.

"Bana söylemek için bir neden yoktu. İki kez görüştük ve... Anlıyorum."

O gülüyor, içten bir kahkaha atıyor ve bu içimi ısıtıyor.

"Şey, anladığından emin değilim, Fisher. Ama teşekkür ederim."

Yanındaki bankı okşadı ve ben de memnuniyetle oturdum. Juniper'a kızgın olmak, beklediğimde kum yutmak gibi bir duyguydu.

havyar. Şimdi, onunla birlikte, her şey olması gerektiği gibi geri döndü. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama onunla birlikteyken yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

"Şarap ister misin? Bira?"

Kafamı sallıyorum. "Araba kullanacağım. Kızgın olduğum için hayır demiyorum. Kızgın değilim. Sadece... ben... biri beni hazırlıksız yakaladığında özellikle hassas davranırım."

"Kendini tanımlamak için ilginç bir yol. Biraz daha anlat, New Yorklu Fisher."

Nefes alıyorum. Buraya arabayla gelip, ona Grace'in iletişim bilgilerini verip, sonra da gideceğimi düşünmüştüm. Bu konuşmaya gireceğimi beklemiyordum. Ama gitmek istemiyorum.

"Sanırım insanları okumakta kendimle gurur duyuyorum. İnsanları sık sık yanlış anlamam. Ve..."

"Ve beni yanlış anladın," diyor.

Bu bir soru değil ve sesinin tınısı kalbimde sönük bir acı uyandırıyor.

Bunu düşünüyorum. Onunla tanıştığımda, Juniper'ı doğduğu küçük kasabadan hiç çıkmamış, büyük kalpli bir köy kızı olarak görmüştüm, ama çıkmış olsaydı, istediği her şeyi yapabilirdi. Yetenekli ve sevimli bir kız ve sanat hakkında konuşmasını dinlemek çok ilgi çekici.

Gerçek şu ki, onu yanlış anladım mı bilmiyorum. Ama onun bir çocuğu olacağını beklemiyordum.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum." İç çekip bankta geriye yaslanıyorum ve ellerimi saçlarımın arasına geçiriyorum.

"Ben canavar değilim," diyor.

"Biliyorum. Ve sen de havuz dolandırıcısı değilsin."

Gülüyor. Hafif ve neşeli bir gülümseme, ben de ona gülümsemeden edemiyorum.

gülümsemeden

edemiyorum. "Baştan başlayabilir miyiz?" diye soruyor.

Bu sorunun cevabı kolay. Ona, onun yalancı olduğuna inansam da inanmasam da aynı cevabı verirdim.

. Mesele şu ki, onun yalancı olduğunu düşünmüyorum. Bence uzun zamandır küçük bir kasabada yaşıyor ve hikayesini bilmeyen insanlarla konuşmaya alışkın değil. En azından hikayesinin bir çocuğu olduğu kısmına.

"Tabii ki yapabiliriz."

"Benim adım Juniper, otuz iki yaşında, Riley adında sekiz yaşında bir kızı olan bekar bir anneyim. Riley, tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahip."

Kızına olan sevgisi güneş gibi parlıyor. Ve bu beni ısıtıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Juniper, büyük kalpli Riley'nin annesi."

Sanki ay'ı asmışım gibi bana gülümsüyor ve bu benim kalbimi sızlatıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Sana Grace'in bilgilerini vereyim. Numaran ne? Onları sana göndereyim."

"Neden numaramı istediğinle ilgili bahanelerle mi geliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Belki de öyle."

Eski usul, QR kodu kullanmadan numaralarımızı değiştiririz ve Grace'in bilgilerini ona gönderirim.

"New York, Los Angeles ve Miami'de Grace Astor Fine Art adlı galerinin sahibi. Sanat çevrelerinde çok tanınır ve geniş bir müşteri ağı vardır. Ona senin web sitenin linkini gönderdim ve çok heyecanlandı. Konuşmak istediğini söyledi."

"Fisher!" diyor Juniper. "Bu çok nazik bir davranış, ama bu tür hanımları benim aramalarıma cevap vermeye zorlayamazsın."

"Juniper, kimseyi zorlamıyorum. Grace, New York'un önemli isimlerinden biri. İstemediği şeyleri yapmaz."

"Ama bir iyilik istedin," diyor. "Ve buna gerek yoktu." "Hayır, bir arkadaşımı aradım ve bir sanatçı tanıdığımı söyledim ve ona web sitesini gönderebilir miyim diye sordum. Çok heyecanlandı. Grace, heyecanlanmadığı halde bir sanatçıdan heyecanlanmış gibi davranmaz. O öyle biri değil."

"Özür dilerim. Nankörlük etmek istemedim. Sadece... bu tür insanlar genellikle, Colorado'nun ücra bir köşesinden gelen, boş bir şeker dükkanında resim yapan bir köylü değil, pahalı bir üniversiteye gitmiş 22 yaşındaki gençlerin sanatını severler, Tanrı aşkına."

"Juniper, resimleriniz çok güzel. Sanat hakkında pek bilgim yok ama resimleriniz taze ve atmosferik, ve bunda... büyük bir şey var. Onlara baktığımda bir şeyler hissediyorum."

Onu kırmış mıyım diye ona döndüm. Yanakları pembe ve dudakları büzülmüştü. Çok güzeldi.

"Bu, sanatım hakkında şimdiye kadar söylenen en güzel şey."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Sen çok yeteneklisin. Grace bana iyilik yapmıyor.

Ben *ona* iyilik yapıyorum. Onu tanıttığım için şanslı."

"Staa, tüm bu övgülere dayanamıyorum. Bu çok fazla."

Onu övgüyle boğmuyorum. Ona gerçeği söylüyorum. İnsanların sanatını takdir etmesine açıkça alışkın değil.

"Onu aramalısın," diyorum. "Söz veriyor musun?" Hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Belki."

"Bence sen büyük bir şey olabilirsin, Juniper."

O içini çeker. "Ama gerçekte ben bir anneyim. New York'a gidip şık bir galeri sahibiyle buluşamam. Ve her neyse, diyelim ki benim çalışmalarımı beğendi, daha fazlasını isteyecektir. Byron sahip olduğum birçok şeyi satın aldı. Ve daha fazlasını yapmak için çok fazla zamanım yok. Bir işim var. Şanslıysam haftada bir kez resim yapabiliyorum. Ve genellikle düzenli atıştırmalık molaları isteyen sekiz yaşındaki bir çocuğum var, bu yüzden cumartesi günleri pek verimli geçmiyor."

"Kendini dışlıyorsun," diyorum ona. "Ben gerçekçi davranıyorum, yaptığım şey bu."

"Ya da belki de sadece kendine inanmıyorsun."

O gülüyor. "Oh, evet, bu muhtemelen doğru. İnkâr edemem. Neden bunu yapayım ki? Ben resim yapmayı seven bir öğretim asistanıyım. Bir sonraki Van Gogh değilim."

Şimdi gülme sırası bende. "Belki de öyle değildir, ama tek söylediğim, bir telefon et. Belki Grace, New York'a giden uçağa binmezsen seninle konuşmayacağını söyler. Ama belki de söylemez. Belki Grace Colorado Club'a gelir. Bildiğim kadarıyla, o ve kocası zaten üye. Ve belki de senden daha fazla sanat eseri istiyor. Okul tatili yaklaşıyor mu? Ama belki ilham alırsın ve daha fazla resim yaparsın. Bilmiyorum. Sadece, neyin mümkün olduğunu bile bilmeden vazgeçmen çok yazık olur diye düşünüyorum."

"Ama bunun işe yaramayacağı pek çok neden var. Neden zamanımı boşa harcayayım ki?"

"Engelleri hayal etmenize gerek yok. Yeterince gerçek engel olacak, hayat böyle. Ama bunu kendinize borçlusunuz."

Riley'e, potansiyelini gerçekleştirmek için elinden geleni yapmayı borçlusun."

"Fisher, Grace Astor'u aramam için annelik suçluluğunu mu kullanıyorsun?" Onu dürttüm. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"ok tatlısın, Fisher."

Gülümserim. "Her zaman öyle değilim, inan bana."

"Gizli bir karanlık tarafın var mı?" diye sorar, sanki bilmek istiyormuş gibi.

Gülümserim. Karanlık bir tarafım var mı bilmiyorum, ama gemişimde unutmak istediğim bir kısmı var. "Herkesin yok mu?"

Kaşlarını kaldırır, sanki samaladığımı düşünüyormuş gibi.

"Bazen böyle anlarım olur." Hareket edince bacaklarımız birbirine değiyor. O çok güzel ve ben, kendimi çıkmak istemediğim bir belaya bulaştırmadan buradan gitmem gerekiyor. "Grace'i ara," diyorum ve ayağa kalkıp Juniper'ın verandasından hızla uzaklaşıyorum.

ON

Fisher

Colorado Club'daki inanılmaz kahvaltılara rağmen, günün ilk öğününü yemek için en sevdiğim yer Galaxy Grill. Kiraz kırmızısı koltuklar sanki 50'lerden kalma gibi. Garsonların giydiği üniformalar da 50'lere uygun ve zemindeki siyah-beyaz fayanslar da ortama renk katıyor. Buradaki waffle'ların cennetten gönderilmiş gibi olması da cabası. Star Falls'un son yetmiş beş yılda ne kadar değiştiğini merak ediyorum. Muhtemelen Amerika'nın çoğu yerinden daha az değişmiştir.

"Pencerenin yanındaki masayı ister misiniz?" Garson, altı kişinin oturabileceği sıra sıra dizilmiş masaları işaret ederek başını sallıyor ve ben gülümsemeyi zor tutarım.

"Tabii," diyorum. "Teşekkürler."

Dağların arka planda yükseldiği Main Street'in manzarasını çok seviyorum. Sanki kasaba, dağların manzarayı domine ettiği bu ıssız yerde, buraya ait olmayan bir şekilde yerleştirilmiş gibi. New York'tan çok farklı.

Kızıl saçlı garsonu takip ederek masalara doğru ilerliyorum. İlk masayı geçerken, gözümün ucuyla bir şey yakalıyorum ve bir kez daha bakıyorum. İlk masada Juniper oturuyor. Bakışlarım onun karşısındaki kişiye kayıyor. Bir çocuk. Muhtemelen onun çocuğu.

"Merhaba," lanet olası bir ergen gibi kekeliyorum.

O geniş, sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Merhaba Fisher. Bu Riley. Kızım."

"Merhaba," diyorum, Riley'e başımı sallayarak.

Riley'nin saçları annesinininkinden biraz daha koyu, ama gülümsemesi tıpatıp aynı. Avucunu kaldırıyor ve bana high five yapmak istediğini anlamam bir saniye sürüyor.

Avuç içimi onun avuç içiyle çarpıştırıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Fisher, Byron'ın arkadaşlarından biri, Riley."

"Liseye birlikte gittiğin Byron mu? Colorado Club'da yaşayan adam mı?"

"Adam mı?" Juniper gülerek sorar. "*Adam kelimesi* ne zaman kelime dağarcığına girdi?"

Riley, annesi en kötüsüymüş gibi gözlerini devirir.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Riley." Garsonun bana menü bıraktığı yan masaya başımı sallarım. "Görüşürüz..."

"İstersen bize katılabilirsin." Bana bir kez daha gülümser ve ben bunu içimde hissederim. "Ama aç bir sekiz yaşındaki çocuğun tavırlarına katlanmak istemiyorsan da tamamen anlarım." Kızına göz kırpar.

"Krepim gelir gelmez açlığım geçecek."

"Evet, doğru." Bana tekrar bakar. "Ama kendi başına yemek istersen de hiç sorun değil."

"Ahhh, krepler," diyor Riley, önüme eğilerek garsonun bir tabak kreple masalarına doğru gittiğini görebilmek için. Tabak yüksek bir şekilde istiflenmiş ve sekiz yaşındaki bir çocuğun bu kadar çok krep bitirmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Şimdi ortamı garip hale getiriyorum. Oturmam lazım. Kararsız bir arı gibi ortada dolanıyorum.

"Tabii, s a k incası yoksa size katılmak isterim?"

Juniper ve Riley ikisi de yerlerinden kalkarak, yanlarına oturabilmem için yer açıyorlar.

Yine karar vermem gerekiyor. Kahvaltıyı atlamalıydım. Ama bir yandan da atlamadığıma memnunum.

"Gel otur, Fisher. Beni geriyor." Juniper yanındaki bankı okşadı ve ben de yanına oturdum.

"Krep, ha?" diyorum, Riley'nin tabağına doğru başımı sallayarak.

Riley bana sanki bir ezikmişim gibi bakar. Ve haklı da olur. Sekiz yaşındaki bir çocuğa ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Oh, işte benimki de geldi," diyor Juniper, garson başka bir tabak daha getirirken.

"Artık üç kişilik bir masasınız!" diyor garson. "Ne kadar mükemmel."

Juniper ile garson arasında bir şey geçiyor.

"Başlama Donna," diyor Juniper. "Yoksa annemi peşine takarım."

"Neden bahsediyorsun? Annen benim tarafımda olurdu." Garson gülerek bana döner. "Ne alırsınız? Geçen sefer waffle ve çilek almıştınız, değil mi? Yine aynısından ister misiniz? Sade kahve ile?"

"Siparişimi ezberledin mi?" diye soruyorum. Takip mi ediliyorum?

Juniper yanımda gülüyor. "Donna'nın fotografik hafızası var. Merak etme, seni takip eden biri değil." Bir an duruyor. "Gerçi, yeteneği var."

"Kesinlikle öyle, haklısın," diyor Donna. "Ee, ne istersin? Geçen seferki gibi mi?"

"Tabii," diyorum. Başka ne diyebilirim ki? Farklı bir şey sipariş edersem, bunun bir veri tabanına kaydedileceğinden ve Donna'nın bana beş yıl sonra ne yapacağımı söyleyebileceğinden biraz endişeliyim.

"Krem şanti ister misin?" diye soruyor Donna. "Dün istememiştin."

"Şimdi beni korkutuyorsun," diyorum. "Ama hayır, krema istemiyorum, teşekkürler."

Donna siparişimi yazıp kaybolur, ben de onun gidişini izlerim, acaba siparişimi bir yere not edip bir dahaki sefere geldiğimde hatırlayacak mı diye merak ederim. Ya da belki de gerçekten herkesin siparişini hatırlıyordur.

"Gerçekten fotografik hafızası mı var?" diye soruyorum, Donna'yı izlerken.

"Yalan söylemiyorum, Fisher," diyor Juniper keskin bir sesle.

Ben cevap veremedim Riley, "Donna her şeyi hatırlar. Benim doğum günümü. Aslında herkesin doğum gününü. Albert'in doğum gününü bile," diyor.

"Doğru," diyor Juniper. "Albert'ı bu konuya karıştırmayalım." Albert açıkça tartışmalı bir konu.

"Ama anne, lütfen bana başka bir Albert alabilir misin? Bir ay boyunca şikayet etmeden tüm ev işlerini yapacağıma söz veriyorum."

Juniper başını sallar. "Sana başka balık almayacağım. Balıklar ölür, Riley. Balıklar böyledir. Albert öldüğünde üç gün boyunca odandan çıkmadın. Bunu bir daha yapmayacağım."

Albert'in eski kocası falan olabileceğini düşündüğüm için gülümsemeyi zor tutuyorum. Ama Albert bir balık. Ve Donna onun doğum gününü hatırlıyor. Bu kasabanın kendine özgü tuhaflıkları var.

"Bugün ne yapacaksın?" diye soruyor Juniper, açıkça ve çaresizce konuşmayı Albert'tan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Şey, önce kahvaltı yapacağım. Sonra sana mesaj atıp Grace Astor'u aradın mı diye soracağım."

O gülüyor. "Pes etmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Azim benim süper gücümdür."

"Azim nedir?" diye sorar Riley, ağzı yarısı kreple dolu. "Konuşup yemek yeme," der Juniper. "Azim, ısrar demek. Stüdyo seansından sonra beni lokantaya davet ettiğin gibi. Ben evet diyene kadar vazgeçmiyorsun. Bu azimdir."

"Demek ki azim benim de süper gücüm." Riley elini kaldırıp tekrar high five yapmak için uzattı, ben de elimi onun eline vurdum.

"Ee?" diye soruyorum.

"Grace'i aramak yapılacaklar listemde."

"Peki, yapılacaklar listeni tamamlamak için ne kadar zamanın var?" diye soruyorum.

O yüzünü buruşturur. "Ortalama yaşam süresi ne kadar? Seksen iki falan, değil mi?"

Kafamı sallarım, onu telefonu açmaya ikna etmek için ne yapabileceğimi düşünürüm.

"Bana onun numarasını verdiğin için gerçekten minnettarım." "Onu kullanmalısın," diyorum, telefonum titrerken.

Bugün henüz e-postalarımı kontrol etmediğimi fark ettim. New York'ta, haftanın hangi günü olduğu önemli değildi, sabah ilk işim e-postalarımı kontrol etmektir. Burada, Colorado'da, tüm günler birbirine karışıyor ve rutinim bozuluyor. Juniper'ın yatağımın karşısındaki resmi ne zaman çizdiğini merak ettikten sonra, bugün ilk aklıma gelen şey manzaranın nasıl görüneceği ve

Dünle aynı. New York'ta manzarayı seyretmiyorum. Hemen işime koyuluyorum.

"Üzgünüm, bir saniye izin verin."

Telefonumu kaydırıyorum ve şu anda Right Records ile anlaşmalı en büyük grup olan The Homecoming Kings'in menajerinden bir mesaj görüyorum. İyi bir adamdır. Dürüştür.

"*Sözleşme*" başlıklı e-postayı açıyorum. E-postayı gözden geçiriyorum. Son albümün pazarlamasını tartışmak istiyor... falan filan... ve sonra mesajın özüne geliyorum.

Grup, Right Records'un kendileri için doğru yer olup olmadığını tartışıyor.

İnleyerek arkama yaslandım. Bunun Gerry Banks ile bir ilgisi olmadığına imkan yok. Onları takip ediyor olmalı. Kings, kariyerlerinde ciddi bir ivme yakalıyor. Tüm şarkılarını kendileri yazıyorlar. Aptal değiller. Daha doğrusu, sadece davulcu aptal. Gerçekten uzun vadeli potansiyelleri var. Tabii ki Gerry onları istiyor.

Siktir.

"Waffle'lar birazdan hazır olur," diyor Riley cesaret verici bir şekilde.

"İyi misin?" diye soruyor Juniper.

"Evet, iyiyim. Üzgünüm, bugün e-postalarımı kontrol etmedim ve birikmişler."

"Rahatla. Star Falls'tasın. *The Scream* gibi davranmana gerek yok." Ellerini yüzüne koyar ve Riley de aynısını yapar. İkisi de ağızlarını açarak Edvard Munch'un ünlü tablosunu taklit ederler.

Çok mutlu olmasam da, ikisine gülmeden edemiyorum.

"Öyle değil. İşten kötü bir haber aldım. Hepsi bu." "Ne tür bir kötü haber?" diye sorar Riley. "İşini mi kaybettin?"

Bu, Anna'nın babasının başına geldi. Bu yüzden taşınmak zorunda kaldılar. Şimdi Denver'a gittiler."

"Hayır, işimi kaybetmedim. Ama sanki biri beni mesleki olarak yok etmeye çalışıyor gibi hissediyorum."

"O kadar acımasız mı?" Juniper, Donna waffle'larımı getirirken sorar.

"Genelde değil. Evet, öyle, ama başa çıkabiliyorum. Ne zaman darbe alacağımı biliyorum. Ve genelde New York'tayım, bu yüzden eldivenlerimi giyiyorum. Ama geçmişimden biri geri dönüp beni rahatsız etmeye başladı ve bu sanki... Bilmiyorum. Garip. Tuhaf bir şekilde kişisel geliyor. Ve şimdi paranoyak gibi konuşmaya başladım."

Bana güven verici bir gülümsemeye bakıyor. "Bana iyi içgüdüleri olan bir adam gibi görünüyorsun. Belki de kişisel bir şeydir."

Ama neden öyle olsun ki? EMG'de ben terfi aldım da o almadı falan gibi bir durum yoktu. İkimiz de aynı seviyedeydik. Belki de ben ondan daha fazla yetenek keşfetme becerisine sahiptim. Birlikte çalıştığımız süre boyunca kesinlikle ondan daha fazla sanatçı ile sözleşme imzaladım. Ama o sanatçıları burnumun dibinden çaldı. Eğer bir şey varsa, ona karşı kişisel bir intikam almam gerekir.

"Nasıl olacağını anlamıyorum." Omuz silkiyorum.

"Waffle'lar seni daha iyi hissettirecek," diyor Riley. "Ben de pancake yedikten sonra daha iyi hissediyorum. Annem bunun şekerden kaynaklandığını söylüyor."

Ona gülümserim. "İyi tavsiye, Riley." Waffle'larımı yemeye başlarım. "Pankekler ve annemin kucaklamaları. Beni her zaman neşelendiren

beni her zaman neşelendiren sırrı."

Juniper'a yan gözle bakıyorum, o da gülmemeye çalışıyor.

"Annemin kucağına oturmaya layık olduğumu sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Ama bu waffle'lar çok lezzetli."

"Üç eyalet bölgesinin en iyisi," diyor Riley bilgece.

Juniper gülüyor. "Üç eyalet bölgesi mi? Seni kim yaptı, evlat?"

"Sen yaptın! Ve babam." Riley'nin yüzü asılır. "Babam yeni ailesiyle Orlando'ya taşındı."

Göğsümde bir hüzün dalgası hissediyorum. O duyguyu biliyorum. Her şey değişiyor ve sen bu konuda hiçbir şey yapamıyorsun. Babasını tekrar görebilecek mi bilmiyorsun. Her şey... çok ağır geliyor.

Juniper alt dudağını ısıyor. "Bu bir uyum süreci," diyor. "Evet, anlıyorum," diyorum. "Ben çocukken annemle babam boşanmıştı çocukken boşandılar."

"Gerçekten mi?" diye sorar Riley.

"Gerçekten," derim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Zaman alır, ama yeni olan çok çabuk eski olur."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

"Acı verir demek. Ve hayal etmesi zor, ama bir gün acısı azalacak."

Riley omuz silkiyor ve bir lokma daha krep alıyor.

Juniper elini uyluğuma kaydırıp masanın altında okşadıktan sonra yumurtalarına geri döndü. Riley'i neşelendirmek için yaptıklarım için teşekkür etmek mi, yoksa *başına gelenler için üzgün olduğunu mu ifade etmek için mi* yaptı, emin değilim. Belki de ikisi birden. Hoş bir jest. O da hoş bir insan. Riley de öyle. Juniper, aslında başka biri olduğu halde bana başka biri olduğunu düşündürmeye çalışan biri değil. Hâlâ tanıştığım güzel, anlayışlı kadın. Ama aynı zamanda bir anne.

"Riley, bu hafta bir ara anneni yemeğe çıkarmama ne dersin?" diye soruyorum.

Gözümün ucuyla, Juniper'ın kaşlarının saç çizgisine kadar kalktığını görüyorum.

"Ne, Pizza Meet Ya gibi mi?"

"Pizza Meet Ya mı?" diye soruyorum. "Vay canına, ne uzun isim."

Juniper gülüyor. "Köşedeki pizzacı," diye açıklıyor. "Belki," diyorum. "Pizza Meet Ya'yı seviyor mu?"

"Seviyor," diyor Riley. "Ama çok sık gitmiyoruz."

Juniper'a bakıyorum. Yüzünde açık ve mutlu bir ifade var. Rahatlatıcı ve sıcak bir ifade.

"Yani, akşam yemeğine gitmek istersen?" diye soruyorum ona. O da başını sallıyor. "Bu çok hoş olur."

"Onun erkek arkadaşı olmak ister misin?" diye sorar Riley. Juniper içkisini öksürerek içer ve konuşmaya başlar.

Ben gülümserim. "Sadece akşam yemeği yemek istiyorum," derim. "Gerçekten çok acıkmışım."

"Tamam," der Riley.

"Tamam mı?" Juniper'a bakarım.

"Tamam," der, geniş bir gülümsemeyle.

ON BİR

Juniper

Fisher'la akşam yemeğine evet diyerek ne düşündüğümü bilmiyorum. Her ne kadar o yanımda olduğunda eriyip gitmesem de. Onu eskisi kadar çekici bulmuyorum. Ama bunun bir yere varamayacağını biliyorum, o zaman neden akşam yemeği? Riley ile lokantada çok tatlıydılar. Kendimi tutamadım. Ve benim erkek arkadaşım olmak istediği sorusunu ustaca yanıtladı. Sekiz yaşındaki bir çocuğun garip sorularıyla başa çıkabilmek, varlığını hiç bilmediğim bir afrodisyak.

"Hazır mısın?" Annem oturma odasından sesleniyor.

"Neredeyse!" diye cevap veriyorum. Bu bir yalan. Ne giyeceğime karar veremiyorum.

Bu sadece tek seferlik sıradan bir randevu. Neredeyse iki bin mil uzakta yaşayan biriyle çıkmayacağım. Ya da bin sekiz yüz kırk yedi mil uzakta... Google'da baktım. Ama güzel görünmek istiyorum. Çekici hissetmek istiyorum. *Onun* beni çekici bulmasını istiyorum. Yarı güzel kıyafetlerimin çoğunu işe giderken giyiyorum. İşe giymediğim kıyafetlerim ise çoğunlukla boya lekeli.

Yatak odamın penceresinden ışıklar geçiyor. Bir arabanın ışıkları. Byron'ın kamyonetinin ışıkları.

Kahretsin.

Bir kot pantolon ve beyaz bir kaşkorse giyiyorum. Rahat bir kıyafet. Ama Colorado Club'a gideceksek belki de fazla rahat. Kot pantolonumu ve üstümü çıkarıp, okula giymek için aldığım ama henüz giymediğim yeşil elbiseyi alıyorum. Pizza Meet Ya için hala yeterince rahat, ama Club'da da giyilebilir. Sanırım. Eğilip saçlarımı karıştırıyorum ve sonra tekrar ayağa kalkıyorum. Bu kadarı yeterli.

Fisher ön kapıyı çaldığı sırada yatak odamdan çıkıyorum.

"Ben açarım," diye bağıriyorum.

Ama çok geç. Riley ve annem kapıyı açmış bile. En son ihtiyacım olan şey, Fisher'ın annem tarafından sorguya çekilmesi. Annem beni çok korur ve hamile kaldığımdan beri de aynı şekilde davranıyor. İlk seferinde.

"İçeri gel," diyor annem. "Bir şey içmek ister misin?"

Neredeyse koşarak oturma odasına giriyorum. "Durmamız gerekmiyor anne. Rezervasyonumuz var."

Konuşurken, Fisher'ın gözlerine bakıyorum. O... inanılmaz görünüyor. Saçları duştan çıkmış gibi hala ıslak görünüyor. Bana kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor ve bu beni sıvı bir neşeyle dolduruyor.

Giydiklerimin çok uygunsuz olmadığından emin olmak için vücudunu süzerim. Kot pantolonu sanki ona özel dikilmiş gibi bacaklarını sarar. Üstünde beyaz bir gömlek var, bu da yüzünü bir film yıldızı gibi aydınlatır. O, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkek olabilir.

"Onu bütün akşamı bizimle geçirip *Jeopardy* izlemeye davet etmiyorum," diyor annem. "Adama bir içki ister mi diye sordum."

"Çok naziksiniz," diye cevaplar Fisher.

"Vay canına, aksanın çok hoş. Başka bir şey söyle," diyor annem. Gözlerimi deviriyorum. Annem benim randevumla flört mü ediyor?

Riley'nin başına bir öpücük kondurup Fisher'ın kolunun altından geçiyorum. "Gitmeliyim. Seni seviyorum tatlı kız."

Fisher, Riley ve anneme veda ederken, ben ev yanıyormuş gibi merdivenlerden aşağıya, araba yoluna koşuyorum.

"Vay canına, gerçekten susuzluğumu gidermemi istemiyardın. Bu biraz acımasızca," diyor Fisher. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve o kahkahaya boğuluyor. "Şaka yapıyorum. Ama gerçekten, oradan bir an önce çıkmak için can atıyordun."

Bana kamyonetin kapısını açar.

"İnan bana," derim arabaya binerken. "Seni ölümden beter bir kaderden kurtardım. Neredeyse üç yıldır randevuya çıkmadım. Annem

seni bir içki içmeye ikna etseydi, çıkmamıza izin vermeden önce pantolonunun paça uzunluğunu bilmek isterdi."

Fisher elini kaldırır. "Bir dakika bekle." Arabamın kapısını kapatır, kaputu dolaşır ve sürücü koltuğuna oturur. "Üç yıldır randevuya çıkmadın mı? Star Falls'taki erkeklerin nesi var lan? Sen güzelsin. Eğlencelisin ve..."

"Star Falls'taki erkeklerle ilgilenmiyorum."

"Elbette, iyi olanlar da vardır."

"Bu adamlarla birlikte büyüdüm. Bu biraz heyecanı kaçırıyor. Neyse, ben Riley'e odaklandım. Babası taşındığı için onun için zor oldu. Onun, benim de bir yere gideceğimi düşünmesini istemedim. Bir süreliğine onun için her şeyin aynı kalmasını istedim."

Fisher, kasabaya doğru yola çıkarken başını salladı. "Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordum, o araba sürerken ona bakmamaya çalışarak.

Bu çok zor.

Onun çok seksi ön kolları tam olarak görünüyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ve çenesinin kesimi? Yemin ederim, yanımda yedek külot getirmeliydim.

"Seçeneğimiz var," diyor.

"Seçeneğimiz mi?" diye tekrar ediyorum. "New York'ta değil, Star Falls'ta olduğunun farkındasın. Her blokta restoran yok." Ona gülümsüyorum, o da başını çeviriyor.

"Çok güzelsin," diyor. Bu adam beni eritiyor. "*Sen de çok yakışıklısın,*" diye cevap veriyorum.

O gülümser. "Ama cidden, aslında bir seçim şansımız var. Pizza Meet Ya'yı ben ayırtmadım. Bence bu isim, pizza restoranları için en tuhaf isimler listesinde ilk on içinde yer almalı."

"Eminim ki zaten öyle."

"Ama pizza iyiye oraya gidebiliriz."

"Pizzaları fena değil," diyorum tereddütle. "Ve rezervasyon yapmamıza gerek yok." Dürüst olmak gerekirse, Pizza Meet Ya'ya gitmemeyi tercih ederim, ama Fisher'la neredeyse her yere gidebilirim.

"Club'a gidebiliriz. Sahibi bana birkaç iyilik borçlu. Oradaki herhangi bir restorana gidebiliriz."

"Birden fazla restoran mı var?" diye soruyorum.

Fisher sadece gülüyor, ama ben oradaki restoranların sayısına gerçekten ilgi duyuyorum. Orada kaç tane restorana ihtiyaç var ki?

"Ya da bana Star Falls'taki en sevdiğin yeri gösterebilirsin, gece pikniği yapabiliriz. Arkaya biraz yiyecek koydum."

"Öyle mi?"

"Pizza Meet Ya'ya gitmek istemeyebileceğini düşündüm, çünkü muhtemelen oraya binlerce kez gitmişsindir. Ve kulüp... Rosey casuslarını gönderir ve köşede tam teşekküllü bir tezahürat takımı olursa ne kadar rahatlayabileceğimizden emin değilim."

Gülüyorum. "Doğru. İkimizin... arkadaş olmamız konusunda çok hevesli."

Fisher başını sallar. "Doğru. Peki, piknik yapmak için uygun bir yer biliyor musun?"

"Tabii ki var," diyorum. "Bu kasabanın adını aldığı şelale. Bir sonraki soldan dön."

Şelalenin otoparkına vardığımızda Fisher motoru durdurur. "Burada şelale olmasını beklemediğim için garip miyim?"

"Yoksa neden Star Falls (Yıldız Şelalesi) denilsin ki?"

"Sanırım yıldızlarla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ve belki bir kayan yıldız görülmüştür diye."

"Oh, bizde de çok sayıda kayan yıldız var," diyorum. "Ama onları görmek için en iyi yer şelalenin yanındadır."

Fisher, kamyonetin arkasından şık piknik sepetini indirir. Fisher'ın taşıdığı ayrı bir çanta daha vardır. Yola çıkarken yardım kabul etmez.

"Onları görmek için ne kadar yürümemiz gerekiyor?"

"Yürüyüş yapmayı bekliyorsan, büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın," diyorum. "Arabanın yaklaşık yirmi metre arkasında."

Fisher gülüyor. "İyi. Bu sepet ağır."

"Emin misin, başarabilir misin?" diye aşırı endişeli bir sesle soruyorum. "O cılız kolların çok yorulacak."

Fisher gülmemeye çalışır. "Endişen için teşekkürler."

Gülüyorum. "Hadi. Bu gece neredeyse dolunay var, yani şelaleyi ziyaret etmek için mükemmel bir akşam."

Şelale görünür ve ben bile onun güzelliğinden etkilenmeden edemem. Su kayaların üzerinden aşağıdaki havuza dökülüyor

. Bazen olduğu gibi damlama halinden çok daha fazlası. Ay havuzda yansıyor ve siyah suyu parlatıyor.

"Buraya yıllardır gelmemiştim."

"Sanırım kapının önündeyken, onu doğal kabul edebilirsin.

Ama çok güzel."

Oturmak için bir yer buluyoruz. Yer güneşten dolayı hala sıcak ve yosunlu çimlerin üzerine oturabiliriz, ama Fisher hazırlıklı gelmiş ve bir battaniye getirmiş.

"Bu çok sevimli. Normalde kadınları pikniğe götürür müsün? Central Park'ta mesela?"

"Hmm," diye yanıtlıyor Fisher, battaniyeyi düzelterek. "Daha önce hiç piknik randevusuna çıkmadım."

"Ben de," diyorum. "Ama burada birkaç erkekle öpüştüm."

"Öyle mi? Yani, arka planın yanı sıra eski erkek arkadaşlarımla hayaletleriyle de uğraşmam gerekecek."

"Doğru," diye cevap veriyorum. "On altı yaşındaydım ve Doğruluk mu Cesaret mi oyunu sayesinde ilk öpücüğümü burada Johnny Radlett ile paylaştım."

"Şanslı Johnny," diye cevaplar Fisher ve kaşları yukarı doğru kalkar. Gülümsemeden edemem. Fisher piknik sepetini açar.

"Vay canına. Başka kimleri davet ettin?" diye soruyorum.

Sepette bir sürü yiyecek var. Her şeyi çıkarır ve sanki fotoğraf çekimi için düzenliyormuş gibi battaniyenin üzerine yerleştirir.

"Bu bir ziyafet," diyorum.

Üç farklı salata, soğuk etler, makarna, füme somon var. Sanki bir mağazaya gidip "*Her şeyden bir tane alayım*" demiş gibi.

Bana bir kadeh uzatır ve beyaz şarap döker. "Bir ziyafet," diye tekrarlar.

"Bütün bunları kasabadaki dükkandan aldığını söylemiyorsun, değil mi?" "Hayır, söylemiyorum. Seçtiğim ya da paketlediğim için bile övünemem.

Kulüpte birine, güzel bir kadını piknik randevusuna götüreceğimi ve onu etkilemek istediğimi söyledim.

Onun iltifatı midemde kelebekler uçuruyor. Fisher sadece orada durarak bile beni etkiliyor, ama iltifatlarda da çok başarılı.

. Hava karanlık olduğu için yanaklarımın kızardığını görmediği için mutluyum.

"Peki, beni etkilediğin doğru. Ama bunun piknikten kaynaklandığından emin değilim."

Fisher'la birlikte olmak çok farklı bir his. Benimle sanat hakkında konuşmayı seven ya da Colorado dışında yaşamış erkeklere alışkın değilim.

"Bana New York'taki hayatından bahset," diyorum. Sonra hemen pişman oluyorum. Belki de Star Falls dışında hayatının ne kadar harika olduğunu duymak istemiyorum. Belki de planladığından biraz daha uzun kalacağına inanmak istiyorum. "Oradan nefret ediyor musun?" diye soruyorum. "Çünkü diyorlar ki, bir kez Star Falls'a geldiğinde, başka hiçbir yer bu kadar güzel gelmez."

Beni ve Star Falls'u tek başıma pazarlama çabalarımı anında anlar ve güler. "Nefret etmiyorum. New York... burayla karşılaştırılmaz. Star Falls tamamen farklı."

"Burada gökdelenler yok."

"Doğru."

"Ya da kirlilik yok."

"Ya da 24 saat boyunca paket servis alabilme imkanı."

"24 saat paket servis yerine temiz havayı tercih ederim."

Fisher gülümser. "Haklısın. Sanırım demek istediğim, New York'un diğer şehirler gibi olmadığı. Orada herkes için bir yer var. Kimseye bir şey taklit etmek zorunda değilsin, çünkü herkes hoş karşılanır."

"Huh," diye cevap veriyorum. "Bir yeri tanımlamak için gerçekten güzel bir ifade." "Doğru. New York, dünyanın bereket kaynağıdır.

Ve onu

onu bu kadar büyüleyici kılan şey. Kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

"Star Falls'ta durum kesinlikle böyle değil." Kendime gülmeden edemiyorum. "Her gün kiminle karşılaşacağımı kesinlikle biliyorum. Ya da en azından iyi bir fikrim var."

"Bu kasabadaki herkesi hayatın boyunca tanıyor musun?" diye soruyor.

"Neredeyse. Bazıları üniversite için taşınıp geri gelir. Garip olanlar ise tamamen gider."

"Üniversite için hiç taşınmadın mı?"

Bir an durdum. Fisher ile bu konuyu konuşacak mıyım? Ona baktım. Onun gözleri, gördüğüm en güzel mavi gözlerdi. Sıcak ve davetkârdılar. Bana tüm hikâyelerimi anlatma isteği uyandırdılar.

"Sanat okuluna gitmeyi düşündüm. Hayır, sadece düşünmedim. Gerçekten sanat okuluna gitmek istedim." Nefes alıyorum. "New York'ta harika bir programa kabul edildim. Ülkenin en iyilerinden biri. Hatta tam burs bile aldım." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Ama kabul formumu teslim etmem gereken tarihte hamile kaldım."

Fisher kaşlarını çattı. "Riley'den mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Riley'den değil. Altı aylıkken bebeği kaybettim."

Uzun zaman geçti ve düşük yapmanın yarattığı yıkımı atlattım. Ama sanırım bunu asla tam olarak atlatamayacağım. Her yıl doğum tarihimde kendimi odama kapatıp ağlamak istiyorum. Ve resim yapmak. Ve biraz daha ağlamak.

"Çok üzüldüm," diyor, gözleri endişeyle dolu.

"Zordu. Ve sonra tek odaklandığım şey tekrar hamile kalmaktı. Düşüğün bıraktığı boşluğu doldurmak için çaresizce çabaladım. Sanırım kendime çok fazla baskı uyguladım ve hamile kalamadım, ama başka hiçbir şey düşünemiyordum. O zamanlar sanat okuluna gitmek mümkün değildi, muhtemelen tekrar başvurabilir ve ertesi yıl kabul edilebilirdim. Ama o anda istediğim şey bu değildi. Bir bebek istiyordum. Kaybettiğim bebeğin yerini dolduracak bir bebek. Acımı dindirecek bir bebek."

Fisher iç çeker. "Bu zor bir durum."

"Evet, zordu. Ve ben gençtim. Çok gençtim. Garip bir durum. O kadar gençken, o anda verdiğin kararların hayatının geri kalanını nasıl etkileyebileceğini fark etmiyorsun. O zamanlar verdiğim kararların etkisini gerçekten anlamamıştım. Hiçbirinden pişman değilim. Riley hayatımdaki en güzel şey, ama ona sahip olmak, sanat kariyeri yapma fikrinden vazgeçmem anlamına geliyordu."

Fisher sadece başını sallıyor.

Ona gülümserim. "Hayatlarımız daha farklı olamazdı, değil mi? Hangi üniversiteye gittin? Yale mi?"

"Ben güven fonu olan biri değilim," diyor. "Sahip olduklarım için çok çalıştım." Bana gülümsüyor. "Farklı hayatlar, haklısın. Ama

birçok ortak noktamız var."

Bakışlarımız kesişir.

Elimde değil. Aniden kahkahaya boğuluyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

Fisher, her güldüğümde yaptığı gibi bana gülümsüyor. Fark ettim ki, ben gülümsediğimde, sanki beni izlemek *onu* gülümsetiyormuş gibi bir ifade takınıyor ve bu beni sıcak ve iyi hissettiriyor, daha fazlasını istiyorum.

"Şelalenin yanında piknik yapıyoruz," diyor. "Birbirimizin şirketinden zevk alıyoruz. Seni seviyorum, Juniper."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, sanki 14 yaşındaymışım ve hayran olduğum pop yıldızı bana hoşlandığını söylemiş gibi sırtıtmamaya çalışıyorum. "Ben de seni seviyorum, Fisher."

"Ama haklısın, ben Star Falls'ta yaşıyorum. Bizim yapabileceğimiz bir şey değil bu..."

"Bir şeye dönüşemeyiz?"

"Doğru."

Gözlerini bana dikip, söyleyeceğim şeye odaklanmasını sağlıyorum. "Ama sen buradayken eğlenebilir ve birbirimizin şirketinden keyif alabiliriz."

Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Üzgünüm. Sadece... rol yapmak istemiyorum." Gülümsüyorum. "Bu özelliğini seviyorum, Fisher. Rol yapmamanı."

O başını sallar.

Şelaleye doğru bakarım. "Hiç yapmadığım bir şey var, biliyor musun?" "Söyle," der.

"Şelalenin dibinde hiç çıplak yüzmedim."

Fisher'ın gözleri karanlıkta parlar. "Bu büyük bir hata gibi görünüyor. Hem senin hem de benim için." Hiç tereddüt etmeden gömleğinin düğmelerini açmaya başlar ve ayağa kalkar. "Hadi. Ne bekliyorsun?"

"Sanırım bir kadeh şarap daha içmem gerek." "Korkak," diye alay eder, botlarını çıkarır.

"Şık bir New Yorklu'nun bana korkak olduğumu söylemesine izin veremem, değil mi? Arkanı dön de soyunayım."

"Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Kesinlikle yapmalısın."

Homurdanır ama dediğimi yapar.

Meğer hayatımda hala ilk kez yapacağım şeyler varmış. İlk kez piknik randevusuna çıktım, ilk kez New Yorklu bir erkekle randevuya çıktım ve ilk kez Star Falls şelalesinin dibinde çıplak yüzdüm.

ON İKİ

Fisher

Saat neredeyse on olmasına rağmen hava hala sıcak. Bu çok iyi, çünkü ben çırlıçıplakım.

Su sıçraması Juniper'ın havuza ulaştığını gösteriyor. "İyi misin? Kayma dikkat et."

"Sen New Yorklu kıçının kaymasından endişelen. Ben bu kayaları hayatım boyunca tanıyorum. Gözlerim kapalıyken her çukuru ve kenarı haritalayabilirim. Bu çok iyi bir şey çünkü burası zifiri karanlık."

Gülüyorum. "New York kıçımı çevirebilir miyim?"

"Bekle... evet, sorun yok."

Bu ışıktaki ne kadar görebildiğini bilmiyorum, ama bir an için, suya doğru giderken erkekliğimi avuçlamak aklıma geliyor, ama ne anlamı var ki? Suyu girdiğimde her şey ortaya çıkacak.

Bir çığlık atıyor ve sonra "Döndüm" diye bağırıyor.

Kıkırdarak gülüyorum. "New Yorklu kıçımı çıplak görünce korktun mu?"

"Hadi suya gir de beni kızdırmayı bırak." Suyu giriyorum. "Siktir! Buz gibi."

Juniper önümde duruyor, sarı saçları arkasında toplanmış ve su omuzlarının hemen altına kadar geliyor. Suyun altında vücudunun hiçbir kısmını göremiyorum. Ama çıplak olduğunu biliyorum ve ikimiz de giyinik olmadığımız halde bu güzel kadına bu kadar yakın olmak beni heyecanlandırıyor.

Juniper gülüyor. "Burası Karayipler değil. Sen buna alışkınsın değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Dalga geçmeyi bırakmalısın."

Dudaklarını ıslatıyor. "Yoksa ne olur?"

"Ya da seni öpebilirim."

Gözleri sanki onu şok etmişim gibi büyüdü. Ama şok olmadı. Aslında olmadı. Bu suya oyun oynamak için girdiğimizi düşünmemiştii.

"Öyle mi? Yani, seni öpmek için tek yapmam gereken seni biraz daha kızdırmak mı?"

Ona doğru bir adım attım ve yüzünü ellerimle tuttum. "Bunu yapmana bile gerek yok."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve tatlı bal tadı alıyorum. İçimde bir şey tıklıyor — birlikte mi ayrı mı, bilemiyorum — ve bir şekilde, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Gerry Banks, Vivian ve The Homecoming Kings ile ilgili her şey eriyip gidiyor ve tek düşünebildiğim, bu öpücüğün kaçınılmaz olduğu.

Kaderimde var.

O inliyor ve yaklaşıyor. Elleri belimi buluyor ve bu temasla ben onun ağzına nefesimi tutuyorum. İkimiz de çıplak olduğumuzdan mı, karanlıktan mı, sudan mı bilmiyorum, ama hiç bu kadar tüm vücudumda bir öpücük hissetmemiştim. Öpücük cildimi kaplıyor, içime işliyor ve en karanlık yerlerime kadar ulaşıyor. Elleri yanlarımı okşuyor, su cildimize çarpıyor ve içgüdüsel olarak bir elimi beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Sertleşmişim ve yumuşak karnına bastırıyorum. Keskin meme uçları göğsüme değiyor.

Siktir. Bu kadından daha fazlasını istiyorum. Onun her şeyini istiyorum.

Ağzlarımız birbirini keşfediyor. Açgözlü. Çaresiz. İlk öpücük olduğu ve uzun zamandır beklendiği için mi? Onun yüzünden mi? Onun içinde kayboluyorum. Ona olan ihtiyacımdan başım dönüyor.

Biraz geri çekildi. Gözleri suyun altında olmayan vücudumun kısımlarını taradı. Elleriyle dudaklarımı, çenemi okşadı, bu sırada bakışlarımız birbirine kilitlendi. Elleri vücudumu okşadı. Omuzlarımı, kollarımı, göğsümü, kalçalarımı, kışımı. Her yeri, orası hariç. Neredeyse tören gibi hissettim. Star Falls geleneğinde beni haritalandırıyor gibiydi.

Onu taklit ederek ellerimi boynundan kollarına doğru kaydırıyorum. Su göğsüne çarpıyor, göğüsleri su altında kalıyor. Ellerimi daldırıp şekillerini hissediyorum. Daha aşağıya, karnına, kalçalarına ve poposuna doğru kaydırıyorum.

İkimiz de nefes veriyoruz ve o küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Tören bitti ve bir sonraki aşamaya geçme zamanı geldi.

Kollarımı onun etrafına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımız birbirine uyuyor ve o bana doğru eğiliyor. Bu sefer öpücüğümüz daha farklı. Daha derin. Daha bağlı. Ama yine de yetmiyor. O da aynı şeyi hissediyor olmalı ki kolları boynuma dolanıyor ve bacaklarını belime doluyor.

Öpüşmemizi kesmek zorundayım çünkü hissettiklerim, suyun verdiği his ve bana sarılması... Hepsi çok fazla.

"Fazla mı?" diye soruyor, düşüncelerimi okuyarak, ve aşağı inmeye başlıyor.

İki elimle kalçalarını tutup yerinde tutuyorum. "Yeterli değil, Juniper. Yeterli değil."

Gülümsüyor, başının arkasındaki bir şeyle oynuyor ve saçları arkasına düşüyor.

Siktir. Şimdi ölürsem, hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

"Gerçekten çok sertim," diye homurdanırım.

Dudaklarını ayırır ve kollarımda hareket ederek penisimin başını okşar. "Anlıyorum."

"Bunu yapma," diyorum. "Boşalacağım ve çok utanacağım. New York'a erken dönmek zorunda kalacağım."

"Beni sikmeden olmaz," diyor gülümseyerek.

Ben inlerim, o kollarımda kıvranır ve ben başımı geriye doğru eğirim. O yarı cennet, yarı cehennem. Bir melek ve şeytanın ta kendisi.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor, sonra boynuma bir öpücük konduruyor. "Sen gitmeden önce seninle olabildiğince çok eğlenmek istiyorum."

Ağzlarımız tekrar birleşir ve penisimin ucu onun vajinasının kıvrımlarına sarılırken, dillerimiz birbirine çarpar. Onun içine girmeye çok yaklaştım. Kendimi nasıl tutabildiğimi bilmiyorum. Çok sertleşmiş durumdayım. Onu çok istiyorum ve o bir siren gibi beni kendine çekiyor.

"Siktir, Juniper." Ondan uzaklaşıp, kollarımın uzanabildiği kadar uzağa onu yere indirdim. "Sen... çok seksisin. Seni çok istiyorum."

"Prezervatifin var mı?" diye sordu.

"Evet." Daha önce suda seks yapıp yapmadığımı düşünmeye çalışıyorum. Sanırım yapmadım. Prezervatiflerin suda nasıl çalıştığını bilmiyorum. Güvenli mi?

"Çıkalım buradan," diyor. Benim aklıma gelmeyen kolay bir çözüm; Juniper'a bu kadar yakın olmaktan beynim çok yorgun.

Sert zemine geri döndüğümde, battaniyeyi alıp pikniğimizden kalanları çimlere bırakıyorum ve sonra tekrar yerine koyuyorum.

O oturur ve ben gözlerimi ondan ayıramam. Her hareketine hayran kalırım. Bana bakışına. Vücuduna. O inanılmaz.

"Prezervatifler," diyor ve beni geri gerçekliğe çekiyor. "Doğru," diyorum.

Cüzdanımı alıp battaniyenin üzerine ona katılıyorum. Yan yatmış, başlarımızı ellerimizin üzerine dayamışız. Gözlerimi onun yüzüne odaklamaya çalışıyorum, ama ay ışığında vücudu sanki mermerden oyulmuş gibi parlıyor. O zamansız. Mükemmel.

"Üç yıldır kimseyle çıkmadıysan, bu demek oluyor ki..."

"Uzun zamandır seks yapmadım." Parmağını omzumun üzerinde gezdiriyor. Onu eve bıraktıktan sonra kamyonette öptüğü omzumun üzerinde. Sıcaklığa rağmen, omurgamdan bir titreme geçiyor. "Yani, benim adıma performans kaygısı yaşamana gerek yok."

Gülümserim. "Oh, performansımdan endişelenmiyorum. Ama seni incitebileceğimden biraz endişeliyim."

Elimi tutup göğsüne koyar. "Beni kırmayacaksın, Fisher."

Göğüsleri dolgun, sıkı ve çok yumuşaktı. Onu kendime doğru çektim ve sırt üstü çevirdim, tüm vücudum onun vücudunun üzerindeydi, onu yere sabitledim.

"Çok güzelsin, Juniper."

Bacaklarını açıyor ve benim penisim onun vajinasına giriyor. Ama bu seferki ıslaklık su değil. Hepsi onun. Tanrım. Onun içine girip, beni saran, penisimi ıslatan onu hissetmek istiyorum. Ama mantıklı düşünmem lazım.

Yüzümü boynuna dayayıp kollarını genişçe açarak ona tamamen erişebiliyorum. Köprücük kemiklerine, kollarına, göğüslerinin arasına öpücükler konduruyorum. Meme ucunu ağzıma alıp emiyor, yalıyor, dişlerimle buruşuk eti okşuyorum, ta ki o benim altımda kıvranmaya başlayana kadar.

Ama kıvranmak yetmez.
Onun yalvarmasını
istiyorum.

Kollarını bırakarak, vücudunu okşuyorum, elim ikimizin arasına giriyor. Parmaklarımda onun ıslaklığını hissetmek istiyorum. Parmağımı klitorisine kaydırıyorum ve onun sıvıları beni kaplıyor. Gözlerine bakarak parmağımı kaldırıp ağzıma koyuyorum.

"Saf bal," diyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Vücudunu öperek, okşayarak, dokunarak aşağı doğru ilerliyorum. Amına geldiğimde, bacaklarını genişçe açıyorum. Ay ışığı yetmiyor. Onun tüm mükemmelliğini incelemek için lanet olası bir ameliyat lambası istiyorum.

"Fisher," diye seslenir.

"Ne dedin?" diye sorarım.

"Fisher," diye daha yüksek
sesle tekrarlar. "Evet,
bebeğim? Ne var?"

Nefesi ağırlaşır ve sırtını kamburlaştırır. "Lütfen, Fisher.
Seni istiyorum."

İnliyorum. Duymak istediğim şey bu: saf çaresizlik.

Bacaklarının arasına dalıyorum. O kadar tatlı ki. O kadar ıslak ki.
Tamamen benim.

Ben dilimi klitorisi üzerinde, kıvrımlarında, girişinde gezdirirken elleri saçlarıma uzanıyor. Çığlık atıyor, bana karşı direniyor ve ben onun kalçalarını yere sabitlemek zorunda kalıyorum.

Çok geçmeden, dilimin üzerinde titriyor, sanki doyamıyormuş gibi yüzüme doğru sallanıyor ve sonra patlıyor, vücudu gevşek ve cansız bir şekilde yere düşüyor.

Vücudunda yukarı doğru sürünerek yüzünün iki yanını kavrayarak onu sıkıştırıyorum. "Şimdi, bunu bedavaya alabilirsin. Çok ıslaktın. Buna çok ihtiyacın vardı. Ama bir dahaki sefere, sormadan gelmeyeceksin. Duydun mu?"

Göğsü aramızda inip kalkıyor ve bakışlarımız kilitleniyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar sonunda.

Başımı sallıyorum. "Gerçekten. Benim iznim olmadan gelemezsin."

Onun orgazmını kontrol etme ihtiyacım bir sapıklık mı? Belki.

Ama bu bir ihtiyaç. Ondan istediğim bir şart.

Diz çöküp prezervatifi alıp takıyorum. Onun içine girmem lazım.

Bir dahaki sefere geldiğinde onu içimde hissetmem lazım.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

O başını sallar. Tam olarak emin değilmiş gibi görünüyor. "İyi olacak," diye onu teselli ederim.

"Çok iyi."

Yine başını sallar ve ben yavaşça içine girerken gözlerine bakarım.

O kadar sıkı ki. Lanet olsun. Mümkün olduğunca derine girdiğimde, nefes verip kendimi toplamaya çalışıyorum. Ne kadar zamanım var bilmiyorum.

"Çok mükemmelsin Juniper."

Ellerini saçlarımın arkasına geçiriyor ve bu çok samimi bir hareket; o kadar tanıdık, o kadar yakın bir his uyandırıyor ki, bir an için onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum ve bir ömür boyu tanıyacağım gibi geliyor.

"Sen de," diye fısıldıyor.

Harekete geçiyorum. Yavaşça içinden çıkıyorum. Ağzı sessiz bir çığlık atarak açılıyor. Bir ritim oluşturmaya çalışıyorum, ama takılıyor. O kadar güzel ki, neredeyse acıtıyor. Çok narin, sıcak, tanıdık ve tamamen yeni. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok sıkı. Odaklanmak zor.

O benim altımda hareket ediyor ve inliyor, ben ise çenemi sıkı tutuyorum. Bu çok fazla. Tam kalbimin ortasına vuruyor. Sınırdayım ve düşmeden önce hareket edecek yerim yok. Onun zevkini çok net bir şekilde hissediyorum ve bu benim zevkim için çok gerekli. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onunla tamamen uyum içindeyim. Sanki kafasının içindekileri görebiliyorum.

Nefes almak için biraz yer açmak için çekiliyorum. Kendimi toplamam lazım.

"Yine yaklaştım," diyor.

"Ben de," diyorum nefes verirken. "Bana ne yapıyorsun?"

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. "Fisher," diyor, sanki söylediklerime pek inanmamış gibi.

"Ciddiyim." İnanamadan başımı sallıyorum. "Sen... harikasın."

Onun içine tekrar giriyorum ve bu sefer, ikimiz de doruğa ulaşana kadar duramayacağımı biliyorum. Duramayacağım. Kendimi kontrol edemeyeceğim.

İçimdeki hayvani bir şey kontrolü ele geçirir ve ona tekrar tekrar girerim. Vücudunun gerildiğini hissedirim.

Dişlerimi sıkarak, "Bana sor," diye tıslıyorum.

Nefesim kesik kesik ve düzensiz, gözlerimiz buluşur. Kaşlarının arasında bir çizgi belirir, sanki gerçekten odaklanmaya çalışıyormuş gibi, sanki orgazm olmamak için elinden geleni yapıyormuş gibi.

"Sor bana," diye homurdanıyorum,
bu sefer daha yüksek sesle.

"Lütfen," diyor.

"Lütfen ne?" diye cevap veriyorum ve tekrar ona sertçe giriyorum, onu çığlık attırıyorum.

"Lütfen, gelebilir miyim? Lütfen, gelebilir miyim?" Yüzünde çaresiz bir ifade var.

Onun yalvarışları beni çileden çıkarır. Ona vururum, yukarı, derine, hızlıca.

"Gel" diye emrediyorum.

Altımda eriyor, beni sıkıca sarıyor, beni emiyor.

Onun içine patladım ve nefes alamıyorum. Sanki benim hayati bir parçamı çalmış gibi.

Saniyeler, dakikalar, saatler sonra, kulaklarımda çınlayan ses ve onun nefes nefese kalması nedeniyle şelalenin sesini artık duyamıyorum. Zaman ve mekan algısı tamamen kayboluyor ve tek yapabildiğim hissetmek. Onu. Beni. Birlikte.

Onun yanına yığıldım, prezervatifi attım ve onu kollarıma aldım. Sonunda, düşen suyun sesi tekrar duyulmaya başladı ve bal kokusu geldi.

Sanki tüm duyularım kapanmış gibiydi, çünkü tek yapabildiğim hissetmektir. Onu.

Olmak.

Onunla.

Sanki o evrenin merkeziymiş ve önemli olan tek şey oymuş gibi.

Parmaklarını göğsümde gezdirir ve bu, penisimi canlandırmaya başlar. Onun bileğini yakalarım.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu. "Bitiremeyeceğin bir şeye kalkışma."

Yanımda gülüyor. "Oh, bitirmekte sorunum yok. Seninle değil."

Hırıldıyorum ve onu tekrar üstüme çekiyorum. Onu öpmeye başlıyorum. Tüm vücudunu. Onu tanımak istiyorum. Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Her çili, her çukur ve kıvrımı.

"Burada ne oldu?" diye soruyorum, dirseğinin hemen üstündeki küçük gümüş rengi yara izine ulaştığımda.

"Yedi yaşındayken tırmanma çerçevesinden düştüm. Kötü bir şekilde yere çarptım. Açık kırık oldu."

Orayı öpmeden önce yüzümü buruşturuyorum. Onu korumak, ona bakmak için içimde bir dürtü hissediyorum ve daha önce böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ben her yerine öpücükler kondururken o da saçlarımla oynuyor. Göğüslerine geldiğimde, bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Emip çekiyorum, o da altımda kıvranıyor. Elimini aşağıya doğru kaydırıp bacaklarının arasına uzanıyorum. Islak ve ben sessiz bir zafer kazanıyorum. Parmağımı kıvrımlarının arasına sokuyorum, o da nefesini tutuyor.

"Çok çabuk hazır oldun." Parmaklarımla meme ucunu sıkıştırıyorum.

Daha fazlasını istiyormuş gibi başını sallar.

Parmağımı daha derine sokuyorum, başparmağım klitorisini okşuyor. Ama onun istediğinin bu olmadığını biliyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Yine inliyor. "Seni istiyorum, Fisher," diye ağlıyor.

"Ben seninim," diyorum. Dilimle meme ucunu okşuyorum.

Sanki işbirliği yapmıyormuşum gibi kaşlarını çatıyor ve bu o kadar sevimli ki gülüyorum.

"Ne istediğini söyle."

Bir saniye duraksadıktan sonra, "İçimde olmanı istiyorum

içimde olmanı

istiyorum." "Öyle mi?" diye soruyorum ve alaycı bir şekilde parmağımı daha derine sokuyorum. "Senin sikin, Fisher. Senin sikini içimde istiyorum."

O doğru cevabı vermiş gibi başımı sallıyorum.

Başka bir prezervatif alıp gergin ereksiyonumun üzerine geçiriyorum. "Bu sana çok iyi geliyor, değil mi Juniper?"

Ben girişine yerleştirirken o başını sallar. "Seni doldurmamı, genişletmemi seviyorsun."

Beni kendine çekerek daha da yaklaşmamı istiyor. Kendimi nasıl tuttuğumu bilmiyorum. Altımda en güzel, en seksi kadın var. Nasıl oluyor da ona sertçe girip Star Falls kasabasının tamamı bizi sevişirken duyacak şekilde çığlık attırmıyorum? Ama onun ihtiyacını tatmin etmek neredeyse daha iyi.

Neredeyse.

"Yavaşlayayım mı, bebeğim?" diye soruyorum. "Çünkü çok sıkısin. Biraz iteceğim. Seni biraz açacağım."

Nefes nefese kalbi hızla atıyor. Ben daha yeni başladım ama o çoktan doruğa ulaşmış gibi görünüyor.

"Oh, Juniper. Çok yaklaştın. İyi bir kız ol ve boşalmadan önce izin istemeyi unutma."

Ona sertçe giriyorum ve o benim etrafımda eriyor, yumruk gibi sıkı, sırtı kavisli, elleri beni tutuyor.

"Oh canım," diyorum, onun orgazmına kadar onu sikmeye devam ederken. "Bu pek kibar değildi, değil mi?"

Onu takip etmemek için elimden geleni yaparken ter vücudumu kaplıyor. Onu tekrar orgazma ulaştırma ihtiyacım vücudumu ele geçiriyor ve orgazmımı geriye itmeyi başarıyorum. Ona tekrar tekrar giriyorum. Ne olduğunu anladığında, başka bir orgazmın yaklaştığını fark ettiğinde yüzündeki ifade beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. Bir saniye gözlerimi kapatmam gerekiyor ki devam edebileyim. Vücudumu değiştirip bacaklarını kaldırıyorum, omuzlarımın üzerine koyuyorum. Böylece daha derine, daha içine girebiliyorum. Ve bu şekilde onu daha iyi görebiliyorum. Göğüslerinin benim hareketlerimle nasıl sallandığını izliyorum, onunla konuşurken nasıl titrediğini görüyorum.

Bana uzanıyor, ama ben çok gerideyim, bu yüzden eli amina düşüyor. Birleştiğimiz yere.

Görüntü çok fazla. Bu sefer kendimi uçurumun kenarından geri getirebilmek için çok geç kaldım. Her şeyi hissetmeye çalışarak daha sert itiyorum. Hayat bir daha bu kadar güzel olmayabilir diye hepsini hafızama kazımaya çalışıyorum. Ve onu oraya ulaştırmam gerekiyor.

Onun ulaşamayacağından endişelenmeme gerek yoktu.

Bileğini tutup parmaklarını ağzıma alıyorum. "O benim," diyorum.

"Fisher!" diye bağırır. "Fisher, lütfen, boşalabilir miyim?" Kalçalarımı dairesel hareketlerle çevirip itiyorum. "Boşal şimdi."

İçine giriyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ikimiz de birlikte düşüyoruz.

ON ÜÇ

Fisher

Vivian ve ben bir rutine girdik. İki günde bir kahvaltı yapmak ve sohbet etmek için buluşuyoruz. Kendimi dayatmak istemiyorum, ama ona destek olmak için burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Albüm hakkında konuşmasına yanıt olarak, "Her şey mükemmel gidiyor gibi görünüyor" diyorum.

"Pastalar bu kadar güzelken nasıl mükemmel olmasın?" diyor.

Gülüyorum. "Yani yaratıcılığının sırrı bu mu?" diye soruyorum.

"Yemek mi?"

"Daha spesifik olarak, hamur işleri," diyor. "Ya da yağ ve şeker oranı yüksek, besin değeri düşük yiyecekler."

"Anladım."

"Ama cidden, gelmek isterseniz hoş geldiniz. İsterseniz, şu ana kadar yaptıklarımızı dinleyebilirsiniz. Aslında, şu anki parçayla ilgili küçük bir sorunum var. Prodüktör şapkanızı takıp, neye ihtiyaç duyduğunu düşündüğünüzü bana söylerseniz çok sevinirim."

"Stüdyoda çalışmayalı uzun zaman oldu. Yıllardır masamın başında oturuyorum."

"Oh, kafadaki örümcek ağlarını temizleriz. Yaratıcılık bisiklete binmek gibidir. Asla unutmazsın."

"Peki, tamam o zaman. Bugün için planların nedir?"

"Her günüm gibi. Kahvaltıya gelmeden önce Victoria'yı uyutuyorum. Sonra buradan direkt stüdyoya gidiyorum. Öğle yemeğinde bir buçuk saat mola verip Victoria'yı görmeye gidiyorum. Sonra akşam yemeğine kadar işe geri dönüyorum."

Etkilendiğim için başımı sallıyorum. Bu albüme kendini tamamen adanmış olduğu belli.

"İşlerimi sıkı tutuyorum. Victoria doğduğundan beri böyle olmak zorundayım. Aksi takdirde, bir daha çalışamayacağım. Ve işimi seviyorum. Ya da çocuğumu göremeyeceğim, ve ben çocuğumu seviyorum."

"Tamam o zaman. Pastalarını bitir, sonra işe koyulalım." Elini kaldırıyor ve ben de ona beşlik çakıyorum. Telefonu çalıyor. "Beau arıyor. Bir saniye izin verir misin?"

Koltuktan kalkmak için kaymaya başlarım ama o elini uzatarak beni durdurur ve ayağa kalkar.

Vivian Cross çocukluğundan beri bir yıldız, ama onda şımarık bir diva tavrı yok. Onu seviyorum.

Telefonumu çıkarıp Juniper'a mesaj atıyorum. Dün gece... inanılmazdı ve bugün işe dönmek için çok heyecanlı olsam da, dün gece pek uyuyamadım ve aklım hala onunla dolu. Sırtının kavisi, boynunun eğrisi. Onun görüntüleri beynime kazındı ve Vivian'ın albümüne yararlı katkılar yapmayı bırakın, sadece var olmayı bile başarabileceğimden emin değilim.

Juniper'a nasıl olduğunu soruyorum. Ona harika vakit geçirdiğimi söylüyorum ve bir dahaki sefere ne zaman boş olduğunu soruyorum. O bir anne ve bunun öncelikli olduğunu anlıyorum, ama umarım onu tekrar görebilmek için çok uzun süre beklemek zorunda kalmam.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve Byron'ın merdivenlerden aşağı indiğini görüyorum. Beni görünce yanıma geliyor.

"İyi misin?" diyor. "Yalnız mı yiyorsun? Rosey ve benimle birlikte yiyebilirsin."

Arkadaşıma gülümserim. Geçen yıl bu zamanlar onun bir ilişki yaşayacağını hayal bile edemezken, şimdi bir çiftin parçası olduğunu görmek çok güzel.

"Teşekkürler. Vivian'la yemek yiyeceğim. Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Ama yalnız yemek yemek benim için sorun değil."

O cevap veremedi Vivian ortaya çıkar. "Selam Byron," der. "Stüdyo nasıl?" diye sorar. Stüdyoyu donatmak için çok para harcadı bu yüzden geri bildirim almak istemesi şaşırtıcı değil.

"Ee, kesinlikle *mükemmel*," der ve kabine geri kayar. "Buradaki her şey inanılmaz. Ve biliyorsun, ben artık neredeyse İngiliz sayılıyorum. Sahte iltifatlar yapamam."

İngilizler hakkındaki yorumuna gülüyorum. Hayatımın sadece birkaç yılını orada geçirmiş olabilirim, ama İngiliz ebeveynlerim vardı. Bu benim kanımda var. O haklı; bir İngiliz'den hak etmediğin bir övgü alamazsın.

"Bunu duymak güzel," diyor Byron. "Yapabileceğim bir şey varsa, bana haber ver."

Kafasını sallar. "Çok verimli yöneticin Hart, senin işlerini hallediyor." Masayı okşar. "Gel, bize katıl."

Byron oturur ve hemen bir garson ona ne yemek ve içmek istediğini sorar. Sadece sahibi olduğu için değil, burada işler böyle yürür. Her şey mükemmel.

Aniden Rosey, elinde bir fincan kahveyle ortaya çıkar. "Bir kişiye daha yer var mı?" Cevap beklemeden yanıma oturur. "Beau nerede?" diye Vivian'a sorar.

"Bebekle birlikte," diyor. "O çok iyi bir baba. Yemin ederim, bu sektörde anne olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama o bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor."

Rosey ve Byron birbirlerine gülümsüyorlar. Eminim birbirleri için de aynı şeyi hissediyorlardır.

"Peki ya sen, Fisher?" diye soruyor Vivian. "Senin için de gerçek aşk ufukta mı?"

Dün geceki Juniper'ın görüntülerini zihnimden silmeye çalışarak gülümsüyorum. "Star Falls'ta her şeyin mümkün olduğunu söylüyorlar."

"İnanıyorum," diyor Vivian. "Şu muhteşem manzaraya bak!" Vadiyi ve kasabayı gören devasa pencerelere doğru başını sallıyor.

"Dün gece Juniper'la nasıl gitti?" diye sorar Rosey, gözleri parlak ve umut dolu.

Tabii ki Vivian'ın önünde sormak zorundaydı. Tam da ihtiyacım olan şey: hayatlarının aşkını bulan ve bunun herkes için geçerli olduğunu düşünen iki kadın.

"İyiydi. Akşam yemeği yedik."

"İyi mi? Akşam yemeği mi?" diye sorar Rosey. "Daha fazla ayrıntı istiyoruz! Öpüştünüz mü? Aranızda kimya olduğunu biliyoruz, ama aranızda *kimya* var mıydı?"

Byron'a bakıyorum, ama o sadece omuz silkiyor, sanki "*Elimden bir şey gelmez dostum*" der gibi.

"İyiymi. Ve evet, aralarında bir kimya olduğunu söyleyebilirim."

Rosey'nin gözleri daha da açılır. "Demek öpücük güzeldi. Onu ne zaman tekrar göreceksin?"

"Karının beklentilerini yönetmelisin," diyorum Byron'a.

O başını sallar. "Daha çok senin karımın beklentilerini yönetmen gerekiyor gibi görünüyor."

"Cidden, Rosey," diyorum. "Birkaç hafta daha burada kalacağım. Sonra New York'a döneceğim. Juniper çok tatlı, ama onun Star Falls'ta bir hayatı var."

"Ne olmuş yani?" diye sorar Rosey. "Daha başlamadan vazgeçmeye mi karar verdin? Byron ve ben Star Falls ile New York arasında yaşıyoruz."

New York ile Star Falls arasında yaşayanların sıradan bir durum olduğunu düşünerek ona gülüyorum. "Demek istediğim, ikimiz de bunun uzun vadeli bir ilişkiye dönüşmeyeceğini biliyoruz. Ama ondan hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. Biraz daha vakit geçirmek isterim."

"Kayıtlara geçsin," diyor Vivian. "Kelime oyununu bağışla." Kendi şakasına küçük bir kahkaha atıyor. "Senin keyfini kaçırmak istemem Rosey, ama Fisher, Colorado'da bana bakıcılık yapmana gerek yok. New York'a dönmen gerekiyorsa, gitmelisin."

"Vivian!" diye bağırır Rosey. "Bu hiç yardımcı olmuyor." Vivian omuz silker. "Sadece söylüyorum."

"Cidden, Rosey, gerçekleşmeyecek bir şeyi umuyorsun," diyorum, Vivian'ın bana gitmem için izin verdiğini görmezden gelerek. Ben ona değil, menajerine söz verdim.

Star Falls'a kalıcı olarak taşınmayacağım bir gerçek ve Juniper'ın burada bir çocuğu, bir işi ve tüm hayatı var. O da taşınmayacak. Beni ne kadar güldürürse güldürsün. Çıplakken ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Onu ne kadar inanılmaz bulursam bulayım.

Rosey omuz silkiyor. "Beş hafta daha."

Kafamı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bir anlamı yok. Ayrılana kadar Rosey ile bu şekilde gidip gelmeye devam etmek zorunda kalacağım. Juniper harika birisi. Dün gece ona söylediklerimde samimiydim. Umarım burada kaldığım süre boyunca ikimiz de birbirimizin arkadaşlığından keyif alırız.

Ama bugün tüm düşüncelerim onunla ilgili olsa da, gerçekçi olmalıyım.
Bizimki kısa süreli bir ilişki. Bundan öteye gitmez.

ON DÖRT

Juniper

Bu sabah kafam düşüncelerle dolu.

"O korsan kostümünü bugün getirmek zorunda mısın?" Riley'e sesleniyorum.

Hemen arkamdan çıkageldi. "Bağırmana gerek yok anne."

"Dişlerini fırçaladığını sanıyordum. Korsan kostümü bugün, değil mi?"

"Hayır, gelecek cuma," diyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak. "Gelecek cuma yapılacak toplantı için."

"Ah, doğru ya."

"İyi uyuyamadın mı anne?" diyor. "Fizzy neden bizde kaldı?" diye soruyor.

"Hayır, yeterince uyuyamadım. Bu yüzden beynim bulanık. Bu yüzden sana her zaman yeterince uyumanın önemli olduğunu söylüyorum."

Beynimi bulanıklaştıran sadece uykusuzluk değil, ama uykusuzluk da buna katkıda bulunuyor. Ne zaman bir şeye odaklanmaya çalışsam, düşüncelerim Fisher'a kayıyor. Vücudumu nasıl taparcasına sevdiğini. Üzerimde, altımda, içimdeyken nasıl inanılmaz hissettiğini.

Belki de uzun zamandır seks yapmadığım içindir, ama dün gece hayatım boyunca unutamayacağım bir şeydi. O kadar kontrolcü ve otoriterdi ki, ama aynı zamanda benim ihtiyaçlarım ve isteklerime karşı inanılmaz derecede özenliydi. Erkeklik ve kırılganlık arasında mükemmel bir denge vardı. Tamamen mükemmeldi.

Dün gecedен önce onu seksi ve eğlenceli buluyordum, peki şimdi? O... özel. Özel bir adam.

"Anne," diye seslendi Riley, beni Fisher hakkındaki düşüncelerimden kopardı. "Evet, tatlım?"

"Öğle yemeğim mi?" diyor. "Çantamda yok."

"Yok mu?" Tezgahı taradım ama ortada yoktu. "Orada olmalı."

Yaptığımı biliyorum."

Sırt çantasını açar ve içinde olmadığını gösterir.

Başka nerede olabilir ki?

Dolapların önünde, sanki önüme atlayacakmış gibi ileri geri yürüyorum.

"Buzdolabına baktın mı?" diye soruyor.

Kapıyı açtım ve işte orada, sanki yarın için hazırlamışım gibi.

Onu çıkarıp kaldırıyorum.

"Anne!" Kıkırdamaya başlar. "Bugün beynini kurman lazım."

"Haklısın. Öyle yapacağım. Umarım seninki de çalışır."

Öğle yemeği kutusunu çantasına koyuyorum ve o da fermuarını kapatıyor. "Benim beynim her zaman çalışır."

Gülüyorum. "Tamam. Suyunu aldın mı?"

Başını sallıyor.

"Kazak?"

"Anne, süveterimi giydim!"

Gülümserim ve ona göz kırparım. "Başka bir tane daha ister misin?"

Gözlerini devirir ve dışarı çıkarız. Arabaya vardığımızda, bir teslimatçı durur.

"Anne," diyor. "O kim?"

Şoför kabinden iner. "Merhaba. Size bir şey getirdim."

Ben bir şey beklemiyorum. Kamyonetin arkasına dolanır ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük çiçek buketini çıkarır, zaten vazoya yerleştirilmiştir.

Hemen, bunların Fisher'dan geldiğini anlıyorum. Ama nasıl? Ondan ayrılalı sadece beş saat oldu. Bu kadar erken saatte bana nasıl çiçek göndermeyi başardı?

"Teşekkürler," diyerek teslimat belgesini imzaladım.

Çiçekler pembe, sarı ve yeşilin en güzel tonlarında. Neredeyse yabani görünüyorlar. Daha yakından bakınca yeşil yaprakların ardıç olduğunu fark ettim. Onun düşünceli, romantik jesti karşısında kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Onları alabilir miyim?" diyor Riley.

"Sanırım senin için biraz büyük olabilirler," diyor.

O onları almaya çalışırken gülüyorum. Onlar neredeyse onun kadar büyükler. Onları alıyorum ve eve geri dönüyoruz.

"Bunları sen mi sipariş ettin anne?" diye soruyor. Kafamı sallıyorum.

"O zaman kim gönderdi?"

Omuz silkiyorum, yaprakların arasına sıkışmış kartı çıkarıp kot pantolonumun arka cebine koyuyorum. Riley fark etmiyor. Neden etsin ki? Daha önce hiç çiçek sipariş ettiğimi sanmıyorum.

"Hadi okula gidelim," diyorum. "Geç kalacağız." "Ama anne, bize çiçekleri kim gönderdi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım öğreneceğiz."

Eskimiş Honda'ma binip yola çıkıyoruz.

"Bence Fisher gönderdi," diyor arkadan ve kalbim hopluyor. Bunu nereden biliyor? "Lokantadaki adam. Sanırım senden hoşlanıyor anne. Erkekler kızlardan hoşlandıklarında onlara çiçek gönderirler."

"Öyle mi?" diyorum.

"Evet, doğru. Bir filmde görmüştüm." "Tamam o zaman."

"O benim yeni babam olacak mı?"

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum. Cevap verirken sesimi olabildiğince nötr tutmaya çalışıyorum. "Senin bir baban var, Riley. Neden Fisher'ın senin baban olacağını düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Babamı hiç görmüyorum. Fisher babam olsaydı, onu daha sık görürdüm."

"Ah, tatlım. Fisher senin baban olmayacak. Senin *baban*, senin baban. Onu daha sık görmek istediğini biliyorum. Belki bu hafta sonu onunla FaceTime görüşmesi ayarlarım?"

"Tamam," diyor, pek hevesli görünmüyor.

Bill, ziyaretleri arasında Riley ile iletişimde pek iyi değildir. Onu sevmediği için değil. Sevdiğini biliyorum. Ama çok meşgul ve işleri başından aşkın. Sanırım Riley onun için öncelikli değil. En azından, onu öncelikli olarak görmüyor.

O ayrılmadan önce, ona bir düzen kurması gerektiğini söyledim. Rutinler. Eğer onun için öncelikli olmak istiyorsa, onun da kendisi için öncelikli olması gerektiğini söyledim. Bana bunu yapacağına dair söz verdi ve başlangıçta her şey yolundaydı. Her pazar sabahı arıyordu. Ve ona kartpostal gönderiyordu. Ancak yeni ailesi büyüdüğü, aramalarını yeniden düzenlemeye başladı ya da hiç aramamaya başladı.

Gözlerindeki hayal kırıklığını görmek çok üzücüydü. Hala da öyle. Onu seven biriyle konuşacağına dair tüm umutları, onun randevuyu iptal etmesiyle suya düşüyor. Bazen, onun tüm iletişimi kesmesi daha kolay olur diye düşünüyorum. En azından o zaman iyileşebilir. Ama bu şekilde, sürekli hayal kırıklığına uğruyor. Sürekli inciniyor.

Ne zaman Bill'e bu konuyu açsam, bir bahanesi oluyor. Onu Riley için daha güvenilir olmaya zorlayamam. Bunun değişeceğini sanmıyorum. Onun başka bir baba ile değiştirilmesini isteyeceğini anlıyorum.

Okula varırız ve park ederim. Arabadan inerken biri Riley'nin adını seslenir, ama o her zamanki gibi başını kaldırmaz.

"Ama Fisher ile evlenirsen, o zaman o benim babam olur mu?" diye soruyor ve bana dönerek bakıyor.

Bu sözler kalbimi delip geçer. Keşke ona bunu verebilseydim. Yeni bir baba umudu. Daha iyi, daha ilgili, daha fazla yanında olan bir baba. Ama yapamam. Kesinlikle Fisher ile olmaz. Ama gerçekçi olarak, kendimi başka biriyle evli olarak göremiyorum. Bu kadar uzun süre başardım.

"Fisher ile evlenmeyeceğim, tatlı kız." Onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Üzgün olduğun için üzgünüm."

O benden uzaklaşır ve bana ciddiyetle başını sallar. "Üzgünüm. Bir baba istiyorum. Benden başka herkesin bir babası var."

"Anlıyorum," diyorum ona ve onu tekrar kucaklamak için kendime çekiyorum. "Çok zor," diye fısıldıyorum onun güzel, yumuşak saçlarına.

Biri yine onun adını çağırıyor.

"Gitmeliyim anne. Sen de işe gitmelisin."

Gülümsüyorum. O çok empatik bir çocuk.

"Seni çok seviyorum," diyor.

"Seni iki kat daha çok seviyorum," diye cevap veriyorum ve sırt çantasını kollarına asıyorum.

Oyun parkına doğru yola çıkar. Kısa süre sonra, en iyi üç arkadaşıyla gülümseyerek en sevdiği alkış oyunlarını oynar ve onun kendini toparlaması beni biraz rahatlatır. Şimdilik.

Çiçeklerle birlikte gelen zarfı cebimden çıkarır ve kartı çıkarırım.

Mesajı görünce kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

Hâlâ seni düşünüyorum. Sen

harikasın.

—*Fisher*

Bir erkeğin beni harika bulmasının üzerinden epey zaman geçti. Aslında, hiçbir erkeğin beni harika bulduğundan emin değilim. Ve bu, bana çiçek gönderilen tek zamandı.

Kartı göğsüme dokunduruyorum. Riley, Fisher ile vakit geçirirse, beklentilerinin tavan yapma tehlikesi var. Ve onunla birlikte olmadığım zamanlarda fazla vaktim yok. Fisher beni harika bulabilir, ben de onu harika buluyorum. Sadece, New York'a dönüp sonsuza dek gitmeden önce onu ne kadar görebileceğimden emin değilim.

ON BEŞ

Fisher

Byron ve Rosey'nin yanındaki kulübedeyim, ama tabii ki içeride olup olmadıklarını bilemiyorum. Byron'ın ana binada bir ofisi olduğunu biliyorum, ama o her zaman kulübesinden çalışır. Rosey de öyle. Bu yüzden şansımı deneyeceğim ve bir fincan şeker almaya uğrayacağım. Ve benim bir fikrim hakkında onların görüşlerini alacağım.

Kapıyı çalıyorum ve bekliyorum, arkamızdaki muhteşem manzaraya bir göz atıyorum. Vadinin diğer tarafındaki dağlar, bizim bulunduğumuz dağlar kadar yüksek değil, ama yine de heybetli. Burası New York'tan bambaşka bir gezegen gibi. Hepimizin aynı dili konuşması nasıl mümkün, bilmiyorum.

Byron kapıyı açar ve sanki beni bekliyormuş gibi bana bakar. "Girin," der.

Onu evlerinin arkasına kadar takip ediyorum. Onların kulübesi benimkinin üç katı büyüklüğünde. Burası neredeyse bir saray gibi bir yerken neden kulübün dışında bir yer inşa ettiklerini hiç anlamıyorum.

Buzdolabına gidip kendime ve Byron'a birer kutu maden suyu alıyorum. "Rosey nerede?"

"Yeni evde," diyor Byron. "Müteahhitleri tetikte tutuyor."

"Aferin ona. Hala neden burada kalmak istemediğini anlamıyorum. Burası çok güzel, birkaç metre ötede gurme yemekler var ve..."

"Ama kapımdan dışarı adımımı attığımda, herkes benim patron olduğumu bilir. Her zaman patron olmak istemiyorum."

Ona bir maden suyu verip kanepeye çöküyorum.

Byron karşımda oturur. "Yirmi dakika sonra bir telefon görüşmem var, ne oldu?" diye sorar.

Gülümserim ve içkimi bir yudum alırım. "Grace Astor'la bir görüşmem oldu."

"Sam Shaw'un karısı mı?"

"Evet, biliyorsun, ABD'nin her yerinde galerileri var. Ama aynı zamanda danışmanlık hizmeti de veriyor."

"Danışmanlık mı?" diye soruyor. "Ne konusunda danışmanlık? Sanat mı?"

"Aynen öyle. Bunu çok önemsemiyor. Yeni bir ev veya tadilat için sanat eseri bulmak isteyen birkaç seçkin müşteriye kendisi yapıyor. Çalıştığı müşteriler, kulübün üyeleri gibi insanlar."

"Tamam," diyor Byron, benim ne söyleyeceğimi anlamaya çalışarak. Ya da daha çok, ne söyleyeceğimi tam olarak biliyor, ama neden gün ortasında onunla bunu konuşmak için buraya geldiğimi merak ediyor.

"Burada kaldıkları süre boyunca misafirlerine, üyelerine ya da onlara ne diyorsan, sunmak isteyebileceğin bir hizmet olabileceğini düşündüm."

"El ilanları dağıtmamı mı istiyorsun, ne?"

Gülümsüyorum. "Evet. Ya da belki bir sandviç panosu takıp spor salonunda durursun. Ama cidden, onu kulübe davet edebilir ve üyelere kulübün rahat ortamında onunla ilk görüşmelerini yapma fırsatı olduğunu söyleyebilirsin. Bazıları onunla çalışmak isteyebilir. Grace sanat dünyasında büyük bir isim."

Byron bir an sessiz kalır. "Böyle şeyler için çalışanları yok mu? Benim tasarımcım benim evimdeki ve buradaki sanat işlerini hallediyor." Juniper'ın çizdiğini anlayabildiğim bir tabloya doğru başını sallar. Yüzünde bir aydınlanma belirir. "Oh, onu buraya Juniper ile tanıştırmak için istiyorsun, ama Juniper Riley yüzünden New York'a gidemiyor."

"Kısmen," diyorum. "Juniper, Grace'i aramamın sebebiydi ve konuşmaya başladık, bana sunduğu danışmanlık hizmetinden bahsetti. Juniper'ın çalışmalarını beğeniyor. Yeni sanatçılarla bağlantı kurmayı seviyor. Juniper'a galerilerinden birinde sergi açma imkanı sunamasa bile, danışmanlık yaptığı müşterilerinden birine uygun olabilir. Ama Juniper ve Grace

tanışmaları gerekiyor. Tanıştırlarsa, Grace'in Juniper'ın çalışmalarından etkileneceğinden eminim. Ama nedense Juniper Grace'i aramıyor. Ya da arayamıyor. İstedğini görebiliyorum. Ama aramıyor... Korkuyor mu, yoksa kendini yeterince iyi bulmuyor mu, bilmiyorum."

"Muhtemelen ikisi de," diyor Byron.

"Doğru. Mantıklı. Ama Grace, sadece Juniper için Star Falls'a gelmiyor."

"Yani, onun gelip kulüp üyeleriyle tanışmasını istiyorsun," diyor yüksek sesle. "Böylece, galerilerindeki işler ve danışmanlık hizmetleri için potansiyel müşterilerle bağlantı kurabilir. Ayrıca Juniper ile tanışıp çalışmalarını görme fırsatı da olur. Bu, ona bir taşla iki kuş vurma fırsatı verecektir."

Derin bir nefes alır. "Kulüp üyeleri agresif satış yöntemlerini sevmezler, ama burada Grace Astor'dan bahsediyoruz, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok. Bence bu iyi bir fikir. Ama pazarlama departmanıyla konuşun. Kulüp müdürü Hart sizi doğru kişiyle görüştürebilir."

Bir süre durur, ama konuşmasının bitmediğini anlayabiliyorum.

"Sen iyi bir adamsın Fisher, beni yanlış anlama. Ve dürüst olmak gerekirse, sen ve Juniper birlikte olursanız çok mutlu olurum. Ama o Star Falls'tan hiç ayrılmadı. Senin buraya taşınacağını sanmıyorum..."

"Sadece eğleniyoruz. İkimiz de bunun uzun vadeli bir şey olmadığını biliyoruz," diyorum.

Juniper'ı seviyorum. Onu gerçekten seviyorum ve seks... olağanüstüydü. Ama lojistik açıdan uyuşmuyoruz.

"O da bunu kesinlikle biliyor mu?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyorum. "Tutamayacağım sözler vermeye niyetim yok."

"Bunun senin niyetin olmadığını biliyorum, ama işlerin yanlış anlaşılmasından nefret ederim. Juniper çok sevimli bir kadın."

"Biliyorum," diyorum. Byron'ın arkadaşını korumak istediğini anlıyorum. Bütün kasabayı. Juniper'ın kalbini kırmayacağım. "Juniper, ilişkimizin sadece geçici olabileceğini açıkça belirtti."

Byron memnuniyetle başını salladı. "Yardım etmen çok iyi."

"O yetenekli," diye cevap veriyorum. "Ve benim ağ kurmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Bu senin en büyük gücün. New York'ta tanımadığın kimse var mı tanımadığın kimse var mı?"

"Tanımaya değer kimse yok," diyorum gülümseyerek. Seltzer'ı önümdeki sehpa kaydırıyorum.

"Vivian'la her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Yapımcı olarak mı?"

Başımı sallayıp, avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Evet. Uzun zamandır yapmamıştım ama iyi geldi."

"Ellerini kirletmek mi?"

"Temellere dönelim. Müzik endüstrisini seviyorum çünkü müziği seviyorum. Diğer tüm bu şeyler bazen bundan uzaklaştırıyor. Yanlış anlamayın, yaptığım işin ticari yönünü sevmiyorum değil, ama bazen müzik kaybolabiliyor, anlıyor musunuz?"

Byron, sanki içimi dökmem gereken daha çok şey olduğunu biliyor gibi bir an sessiz kalır.

"Sana Gerry Banks'tan bahsetmiş miydim?" diye soruyorum.

"EMG Records'ta A&R olarak çalışırken, sen sözleşme imzalamadan önce tüm sanatçıları çalan adam. O ismi uzun zamandır duymamıştım."

"Sanatçı menajerliğine başladı, ama şimdi rakip bir plak şirketi yönetiyor. Müşterilerime ulaşmaya çalışıyor."

"Sanırım ses getirmek istiyor." "Kişisel bir mesele gibi geliyor," diyorum.

"Sen her zaman kişisel algıladın. Muhtemelen kıskançlıktır. İnsanları çılgına çevirebilir."

"Belki de öyledir."

Neden beni hedef aldığını anlamıyorum. Özellikle de şu anda. Re Records'un başkanı olarak, benden daha fazla güce sahip. Evet, o hissedarlara hesap veriyor, ben vermiyorum, ama Gerry de benim yaptığım gibi kendi plak şirketini kurabilirdi. Neden beni kıskandığını anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

"İkna olmadın mı?"

Omuz silkiyorum. İçimden bir ses bunun daha fazlası olduğunu söylüyor, ama ne olabileceğini bilmiyorum. Ama Juniper konusunda içimdeki ses yanılmıştı. Ya da belki de yanılmamıştı.

"Belki de kız kardeşi ile yatmışsındır. Ya da annesi ile. Ya da karısı ile falan."

"Bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Burada olmak beni savunmasız hissettiriyor, sanki ben yokken işlerimi karıştıracakmış gibi."

"Artık internetimiz olduğunu duydun mu? Artık nerede olurlarsa olsunlar herkesle iletişim halinde kalabilirsin. Bu lanet olası bir mucize."

"Stand-up kariyerin neden hiç yükselişe geçmedi, hiç anlamıyorum."

"Ben de," dedi ciddi bir ifadeyle. "Zaten sanatçılarının çoğu New York'ta yaşamıyor, değil mi?"

"Bazıları öyle, ama çoğu sürekli uçakla gidip geliyor. Bu yüzden New York'ta sık sık insanlarla görüşüyorum. Ve çoğu ay Los Angeles'a uçuyorum. Yüz yüze görüşmeyi seviyorum. Güven oluşturuyor. Ve birinin gözlerine bakınca... daha fazlasını görebiliyorsun bence."

"En azından irislerini görürsün," diyor Byron.

"Niyetlerini ve karakterlerini kastediyorum. Ayrıca, insanlar yüz yüze konuşurken telefonda söylemeyecekleri şeyleri söylerler. Dedikodu yaparlar ya da başka türlü ortaya çıkmayacak bir şeyden bahsederler. Telefonla, hatta görüntülü telefonla bile tam bir resim elde edilebileceğini hiç sanmıyorum."

"Öyleyse geri dön. Vivian'ın bir sakıncası olmayacağına eminim."

"Endişelendiğim Vivian değil. Eminim o bununla bir sorunu olmaz. Menajeri ve ben, onun gelemeyeceği için benim burada olacağım konusunda anlaştık. Gidersem onun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Ve onu kızdırmayı göze alamam. Ona sorabilirim – Vivian inanılmaz derecede idare edilmesi kolay biridir. Sadece ortalığı karıştırmak istemiyorum. Belki ona hafta sonu birkaç günlüğüne geri döneceğimi önerebilirim. Vivian kayıtları dokuz-beş işi gibi görüyor. Onu bunun için takdir etmek lazım. Ailesiyle vakit geçirmek istiyor, ama ben böyle bir şey görmedim. Akşam yemeğinden önce gözlerini açmayan ve sonra bütün gece çalışan rock yıldızlarına alışkınım."

"Muhtemelen gerekli uyuşturucu bağımlılığı yok." Ben gülümserim. "Doğru."

"İyi bir uzlaşma gibi görünüyor. Hafta sonu New York'a geri dön. Durumu kontrol et. Ama Gerry'nin neyin peşinde olduğunu anlamak için buradan da yapabileceğin çok şey var."

"Evet, belki de onun bir sonraki hamlesini beklemek yerine daha proaktif olmalıyım."

Burada oturup Gerry'nin hamlesini beklemek yerine harekete geçmeliyim. İmza attığım sanatçıların tüm menajerlerini arayarak ve onlarla görüşerek başlayacağım. Vivian beni stüdyoda istese bile, bu aramaları stüdyo çalışmalarına sıkıştırabilirim. Sonra da New York'a dönmek için en uygun zamanı belirleyeceğim.

ON ALTI

Juniper

Ekran kapısını olabildiğince sessizce kapattım. Riley şimdiye kadar uyumuş olmalı, ama kaderi kıskırtmak istemiyorum. Bu benim altın saatim. Bugünkü işlerim bitti. Yatmadan önce kendime ait altmış dakikam var.

Bankta oturup kitabımı açıyorum. Kapağında Empire State Binası'nın resmi olduğu için kütüphaneden bu kitabı seçtim. Bu kitabı okumak, New York'u ziyaret etmeye en yakın şey benim için.

İlk paragrafı bitirir bitirmez, bir kamyonun farları verandayı aydınlatıyor.

Babam mı? Geleceğini söylememişti. Kamyonet yana doğru dönünce midem bulanır. Bu Byron'ın kamyoneti.

Fisher.

Pencereden bana gülümsüyor. Onu ne kadar görmek istediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim.

Bütün gün mesajlaşarak, takvimde bir gece daha ayarlamaya çalıştık. Kolay olmadı. Annem çoğu gün kulüplere gidiyor — örgü, okuma, çömlekçilik. Zaten, haftada birden fazla oturmasını istersem, beni köşeye sıkıştırıp içimi dökmemi isteyecektir. Şehir dışından biriyle harika bir seks hayatım olduğunu ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istediğimi söylemeye cesaret edemiyorum. Annem tutucu biri değil, muhtemelen beni cesaretlendirirdi. Sadece onun ve Riley dahil herkesin, Fisher ve benim birlikte gün batımına doğru yol aldığımızı düşünmesini istemiyorum. İkimiz de bunun öyle bir şey olmadığını biliyoruz.

"Selam," diyorum, o verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken. "Seni beklemiyordum."

O gülümsedi ve midem sanki lanet olası bir yunusun kuyruğu gibi ters döndü. O kadar yakışıklı ve diliyle o kadar iyi ki.

"Uğrayıp sana eski usul, yüz yüze çıkma teklifinde bulunayım dedim." Bir şişe şarap kaldırır. "Bu sefer içecek getirdim."

Gülüyorum ve bardakları almak için ayağa kalkıyorum. Ama fırsatım olmuyor. Fisher şişeyi masaya koyuyor ve ellerini belime doluyor.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve inledi. "Tanrım, ne güzel kokuyorsun."

Gülümsememi öper ve ben ona doğru eğilirim, vücudumu onun vücuduna yaslayarak rahatlarım, ellerimi saçlarına geçiririm.

Onunla bu kadar kolay olmamalı. Ama öyle. Sanki üç aylık flört dönemini atlamışız ve o benden ne istediğimi tam olarak biliyor. Uzun, yavaş bir öpücük.

"Bütün gün bunu yapmak istiyordum," diyor. "Aslında, seni son gördüğümünden beri bütün hafta boyunca."

Ben yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm. Programım..."

"Özür dilemene gerek yok. Çok meşgul olduğunu biliyorum. Ama bu, seni öpmek istemediğim anlamına gelmez."

Başımı eğip saçlarını yüzünden çekiyor. "Her akşam sekiz buçuktan gece yarısına kadar verandamda öpüşmeye hazırım."

Gülümsüyorum, ama o beklediğim gibi gülmüyor.

"Tutamayacağın sözler verme."

"Fisher, her gece buraya gelmek istiyorsan, seni öpmekten mutluluk duyarım."

Bu sefer gülümsüyor ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor, vücudumu kendine çekiyor, dilini dudaklarımin arasına kaydırıyor, benim dilimin istekli ve hazır olduğunu görüyor.

Aramızda sertleştiiğini hissediyorum ve sonunda çekiliyor.

"Annen içeride değil, değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır. Riley de yatakta. Ama gidip birkaç bardak getireyim, sonra... biraz ara verelim."

Eve giriyorum. Hızlıca Riley'yi kontrol ediyorum, ama o derin uykuda. Üç şarap kadehimden ikisini ve bir tirbuşon alıp dışarı çıkıyorum.

"Günün nasıl geçti?" Fisher, koltuğun arkasına kolunu uzatmış otururken sorar. Şarabı alır, ustaca şişeyi açar ve iki kadehe doldurur.

"Oh, bilirsin, dünkü gibi." Yanına oturuyorum, beni kendine yaklaştırıyor ve kolunu omzuma atıyor. Başımı ona yaslıyorum. "Ama bugün Riley ile cheerleader seçmelerine katılması konusunda zor bir konuşma yaptık."

"Kabul edilmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sorar, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi. O kadar tatlı ki. Bana doldurduğu şarabı uzatır.

"Hayır, onun katılacağından endişeleniyorum. Cheerleading fikrinden nefret ediyorum. Okulda yapardım ve birçok olumlu yönü olduğunu biliyorum, ama kızımın temelde spor yapan erkekleri destekleyen bir şeye katılmasını istemiyorum. İğrenç bir şey."

"Ama bu da bir spor, değil mi? Yani, jimnastik falan yapıyorlar, değil mi?"

Başımı dikleştirip omuz silkiyorum. "Evet, ama sonuçta, tezahüratın amacı kalabalığı coşturup çocukları desteklemelerini sağlamaktır. Bu mesajı sevmiyorum. Onun jimnastik yapmasını istiyorum. Yüzmesini. Herhangi bir spor yapmasını. Ama tezahürat mı?" diye inliyorum.

Riley gerçekten yapmak istiyorsa onu desteklerim, ama bu sporun etkilenmeye açık genç beyinlere verdiği mesajı sevmiyorum.

"Çoğu ebeveyn, çocukları tezahürat takımına girerse çok sevinir herhalde."

"Doğru," diyorum. "Ama ben çoğu ebeveyn gibi değilim. Riley'nin erkekleri desteklemekten daha fazlasını yapmasını istiyorum. İnsanların *onu* desteklemesini istiyorum."

Bana büyülenmiş gibi gülümsüyor. "Üzgünüm.

Artık kibirli tavrımı bırakacağım."

"Yapma. Orada, istediğin şey için mücadele ederken çok çekici görünüyorsun. Buna şerefe." Kadehini kaldırır, bir yudum alır ve tekrar masaya koyar.

Kafamı sallayıp, onun ucuz şakasına gülümsüyorum. "Bana gününden bahset."

Derin bir nefes alır. "Bu sabah stüdyoda geçirdim. Sanatçım birkaç parça için benim fikrimi istiyor, ben de biraz yardım ettim."

"On üzerinden puan vermek gibi mi? Görüşün neye benziyor?"

"Hayal edebiliyor musun?" diye sordu, beni kendine çekip kafama bir öpücük kondurur. "Parçayı beğenip beğenmediğime göre birden ona kadar puan veriyorum."

Gülüyorum.

"Bence bu pek iyi olmaz. Yaptığı işin iyi olmadığı için değil, ama..."

"Sanatçın bir kadın mı?" diye soruyorum. "Neden bilmiyorum, ama bir erkek olmasını bekliyordum."

"Evet. Kocas ve çocuğuyla birlikte burada." Sanki başka bir kadın olabileceğini düşünmemi istemiyormuş gibi, hızlı ve güven verici bir şekilde söylüyor. Nazik ve düşünceli bir davranış, ama benim düşündüğüm bu değildi.

"Kim olduğunu söyleyemez misin? Onu duymuş olabilir miyim?"

O iç çeker ve göğsüne koyduğum elim yukarı aşağı hareket eder. "Üzgünüm. Kaba olmak istemiyorum ama ona tam bir gizlilik sözü verdim."

"Sorun değil. Yani, bilmek isterdim, ama bilmediğim için kendimi üzmiyorum. Bu iş meselesi. Anlıyorum." Konuşurken onu görmek istediğim için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Söylesene, stüdyoya giriyorsun ve üzerinde 10 üzerinden puan yazan bir kart çıkarmıyorsun. Puan vermiyorsun. Peki ne yapıyorsun? *"Trombonu beğendim, ama şarkı sözlerin berbat" mı* diyorsun?"

Fisher gülümser. "Tam olarak öyle değil, ama biraz öyle. Eskiden plak yapımcılığı ve şarkı yazımıyla uğraşırdım. Bu yüzden miksaj, düzenleme, hatta bazı şarkı sözleri ve müzik konusunda yardımcı oluyorum."

"Vay canına. Böyle bir cevap beklemiyordum. Senin para adamı olduğunu sanıyordum. Yani, Byron'la arkadaşsın ve o para adamı gibi görünüyor."

"Byron kesinlikle parayı yöneten adam," diyor. "Ama ben A&R'da yetenek avcılığı yaparak başladım. Sonra prodüksiyona geçtim, sanatçıların kariyerlerini inşa ettim ve müzisyenleri bir araya getirdim."

"Eminim her günün farklı geçiyordur, değil mi?"

"Artık o kadar değil. Çünkü, dediğin gibi, ben para adamıyım..." "Ne?" diye soruyorum, düşünceleri dağıldığı için.

"Sen haklısın diye düşünüyordum; Right Records bugünkü haline gelmeden önce başladığımdan beri kariyerim çok değiştı. Ondan önce sürekli farklı insanlarla çalışıyordum. A&R'da çalışırken bile sürekli konserlere gider, YouTube'da en yeni şeyleri arardım. Şimdi ise masanın diğer tarafında evet ya da hayır diyen adam benim."

"Sahada olmayı özlüyorsun."

Gerçekten bir şey hakkında düşündüğünde yaptığı gibi kaşlarını çatıyor. "Emin değilim. Bir bakıma. Uzun zamandır bunu sorgulamamıştım. Right Records, birlikte çalıştığım birkaç sanatçı viral olup bir gecede ün kazandıktan sonra patlama yaşadı. Birbiri ardına oldu. Uzun bir süre sadece ayak uydurmaya çalıştım. Burada bir sanatçıyla birlikte olmamdan mı, stüdyoya geri dönmemden mi, yoksa Gerry Banks'ın yeniden ortaya çıkmasından mı bilmiyorum, ama şimdi bunu düşünüyorum."

"Huh, değişen başka bir şey daha var, biliyor musun?" Kendimi işaret edip başımı sallıyorum. "Bana aşık olup hayatını mahvetme."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir ve ben kendimi tutamayıp öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. O kadar sevimli ki. Geri çekilmek isterken, yüzümü ellerinin arasına alır ve dilini benimkine değdirir. Sanki daha fazlasını almadan beni bırakamazmış gibi. Bu düşünce kalbimi sarar ve sıkıştırır.

Gülümser. "Elimden geleni yapacağım."

Onu görememek için arkanı dönüyorum. Belki yüzündeki ifadeyi göremezsem, ona karşı koymak daha kolay olur.

"Şimdi, bana Gerry Banks'ın kim olduğu hakkında daha fazla bilgi ver."

O gülümser ve Fisher'ı açıkça kıskanan bu adamın hikâyesini anlatır. Açıkçası, buna şaşırmadım.

"Sence hedef aldığı tek kişi sen misin? Pislik olarak tanınıyor mu?"

"Benim sektörümdeki diğerlerinden daha fazla değil, tabii ben hariç."

"Tabii ki," diyorum, iş hayatında pislik olabileceğini ima etmesine şaşırmış gibi davranarak.

Telefonumu çıkarıyorum. "Hangi okula gitti? Harvard'a, eminim. Harvard'a giden herkesin pislik olduğunu duydum."

"Hiç bilmiyorum."

"Ne yap ? ne ne yok hiç hiç Sen Gerry Banks hakkında Gerry Banks hakkında her şeyi bilmelisin. O senin düşmanın.

"O benim düşmanım, bu yüzden hangi üniversiteye gittiğini bilmem mi gerekiyor?" "Kahvaltıda ne yediğini ve en sevdiği kravatın hangisi olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

en sevdiği kravatın ne olduğunu bilmelisin."

"Biz kravat takmıyoruz. Sektörde kimse kravat takmıyor."

"Tamam o zaman, en sevdiği kravat değil, ama onunla ilgili diğer her şeyi bilmen gerekiyor. *Savaş Sanatı'nı* hiç okumadın mı?"

Bana dönerek, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle sordu. "*Savaş Sanatı mı?* Star Falls'ta neden öğretim asistanı ve çok yetenekli sanatçı Juniper French *Savaş Sanatı'nı* okumak zorunda olsun ki?"

Elimi onun bacağına koyuyorum. "Oh, Fisher, sadece okumak zorunda olduğun kitapları mı okuyorsun? Hiç bu kadar yürek burkan bir şey duymadım. Bazen sadece okumak istediğim için okurum, ya da biri bana güldüreceğini söylediği için okurum. Bazen de kapağı mükemmel bir gök mavisi olduğu için okurum, ya da kütüphane rafından aldığımda başparmağımla işaret parmağımın arasına tam oturduğu için okurum. Bir kitabı okumak için birçok neden vardır, Fisher. İhtiyaç sadece bunlardan biridir."

Gözlerime bakarak, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "Sen gerçekten özel birisin, Juniper French," dedi.

Onu istiyorum. Gerçekten istiyorum. Yatağımda. Kollarımda. Üzerimde, bana bakarken, beni becerirken. Yarın sabah uyanmak ve onunla terasta kruvasan ve portakal suyu yemek istiyorum, Riley mutfaktan sadece Vivian Cross şarkıları çalmak için ısrar ederken ve sonra iki kruvasanı mideye indirirken.

Onu istiyorum. Ama ona sahip olamam. En azından öyle değil. "Peki, bana *The Art of War*'da kaçırdıklarımı anlat."

"*Düşmanını tanır ve kendini tanırsan, yüz savaşın sonucundan korkmana gerek yoktur. Kendini tanır ama düşmanını tanırsan*

düşmanı tanıyorsan, kazandığın her zaferin yanında bir yenilgi de alırsın. Ne düşmanı ne de kendini tanıyorsan, her savaşıta yenilirsin."

"Teşekkürler, Sun Tzu," diyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Star Falls'un iyi yanı aynı zamanda kötü yanıdır. Herkes herkesi tanır. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Galaxy Grill'de çalışan Donna ile sadece bir kez tanışmanız yeterlidir, onu anında tanıyacaksınız. Aynı şey, outdoor giyim mağazası Snail Trail'in sahibi olan kayınbiraderi Marge için de geçerlidir. Bir de komşum Bayan Gale var. Riley doğduğundan beri Riley ve ben burada yaşıyoruz ve Bayan Gale'in kedileri sevmediğini, ama nergisleri sevdiğini biliyorum. Ve kendine saklanan biridir. Genelde, biriyle yeterince uzun süre vakit geçirerseniz, size kim olduğunu gösterir."

"Bayan Gale ile savaşa girmeyi mi planlıyorsun?"

"Bu yılki planlarım arasında yok. Kim bilir gelecek yıl ne getirecek? Demek istediğim, bir süredir Gerry Banks'ın etrafındasın ve onun düşmanın olduğunu biliyorsun. Ve onun kasıtlı olarak düşmanın olduğunu düşünüyorsun. Ama hangi üniversiteye gittiğini bilmiyor musun?"

"Sence, gittiği üniversite yüzünden benden nefret ediyor olabilir mi?"

"

"Şimdi, beni kızdırmaya devam edersen, seni bu verandada. Ve bu çok yazık olur, çünkü senin verdiğin o mükemmel öpücüklerden birkaç tane daha istiyorum." Ona, sadece iki yaşındaki bir çocukla ve sızan bir bezle boğuşmuş olanların anlayabileceği sert bir "*benimle dalga geçme*" bakışı atıyorum. "Onu tanıman lazım. Onu neyin mutlu ettiğini bul. Onun *sana* takıntılı olmasına takılma. Sen *ona* takıl."

Nefes alır ve gömleğinin altında hareket eden karnına bakmadan edemem. O karın kaslarını görmüştüm. Ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorum. Yüzüne odaklanırım ve o gülümser. Onu incelediğimi fark etmiştir.

"Yakında bir randevuya daha ihtiyacımız var," diyor.

Başımı sallıyorum. "Konuyu değiştirmeye çalışma." Telefonumu çıkarıyorum. "Adı ne demiştin? Gerry Banks mı? Ve Re Records'ta çalışıyor, öyle mi?"

İnternette arama yapmaya başlıyorum. İlk olarak LinkedIn profili çıkıyor. Fotoğrafı mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Açıkça profesyonel bir fotoğraf ama rahat ve dostça görünüyor. Özgeçmişi çok kısa, sadece iş unvanları ve her bir pozisyonda çalıştığı süreler yazıyor. *Eğitim bölümüne* kadar aşağı kaydırıyorum.

"Hangi üniversiteye gittin?"

"Penn State. Neden?" diye soruyor. "Oraya mı gitti?"

Kafamı sallıyorum. "Üniversite kaydı yok, ama okulu... Bekle. Bir şey kontrol edeyim." Lisesinin adını kopyalayıp yapıştırıyorum ve arama yapıyorum. "Evet, Pennsylvania'da okula gitmiş."

Fisher gülümser. "Sence beni anaokulundan beri takip mi ediyor?"

"Hayır, ama bunu aklında tutsan iyi olur. Nerede büyüdün

"

"Pennsylvania."

"Yani, sen ikiniz de büyüdünüz büyüdünüz büyüdünüz aynı aynı
eyalette Bu bunu

bilmek

"Öyle mi?" diye sorar.

O, benim aklımı kaçırdığımı düşünüyor.

"Sadece biraz araştırma yapmalısın diyorum. En azından, onun ne yaptığını biraz anlayabilir ve kendini nasıl koruyacağını bilebilirsin."

"Haklısın," diyor. "Bu arada, iş hayatımızla ilgili olarak, Grace Astor Colorado Club'a gelecek galiba."

Bütün vücudum jöleye dönüşüyor ve oturuyor olmasaydım, eminim düşerdim.

"Neden?" diye soruyorum.

Beni görmeye gelmiş olamaz. Sanatla ilgilenen bir kadının, benim çalışmalarımı görmek için ülkenin öbür ucundan gelmesini istemem.

Fisher kaşlarını çatır. "Senin çalışmalarını görmek istiyor, ama aslında bu onun için de harika bir iş fırsatı. Pazarlama ekibi, onun uzmanlığından faydalanabileceklerini düşündükleri bazı kulüp üyelerini ona tanıtacak."

O konuşurken vücudum yavaş yavaş gücünü geri kazanıyor. "Yani, bu kadar yolu sadece benim için gelmiyor mu?"

"Cevabım evet olsa, bu büyük bir iltifat olurdu, ama sen hayır dememi istiyormuşsun gibi hissediyorum, bu yüzden tamamen kafam karıştı."

Yutkunuyorum. "Evet. Şey... Nankörlük etmek istemem ama, babamın benim sanatımı tanımlamak için kullandığı ifadeyle, stüdyomda tek başıma tuhaf soyut manzarlara çiziyorum. Resimlerimi beğenmenizi çok seviyorum ama New York'ta galeri sahibi bir hanımefendinin benim çalışmalarımı beğeneceğini hiç beklemiyordum."

"Haberlerim var: New York'tan bir bayan senin çalışmalarını beğeniyor. Seninle ilgilenmesi konusunda, ona web sitenin linkini göndermekten başka bir şey yapmadığımı bil. O beni aradı. Ben onu aramadım. Zaten bu Grace Astor. Bana hiçbir borcu yok. Olsa bile, itibarını hiçbir şey için riske atmaz. Seni beğeniyorsa, seni beğeniyordur."

"Onu araştırdım," diyorum. "New York'ta oldukça önemli birisi. Aslında, tüm Amerika'da."

"Haklısın. Öyle. Bu yüzden Colorado'ya uçup, sırf bana iyilik yapmak için zamanını boşa harcamayacaktır."

"Ona doğru web sitesini gönderdiğinden emin misin?"

"Juniper..." Ses tonu, sanki ben saçmalıyormuşum gibi uyarıcı. Ama saçmalayan ben değilim. Bütün bu durum saçma.

"Uzun zamandır resim yapıyorum," diyorum. "Resim yapmayı seviyorum. Ama başkalarının da sevmesini beklemiyorum. Byron'ın tasarımcısı neredeyse tüm eserlerimi satın aldığında çok şaşırdım."

"Byron'ın bunu iyilik olarak yapmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bunu bilmiyorum. "Bana iyilik yaptığına şüphe yok." "O zaman Byron'ı pek tanımıyorsun. Ondan satın almasını isteseydin... sanat eserinin bir parçasını, kesinlikle yapardı. Cömert olmadığını söylemiyorum. Ama bu konuda proaktif davranmazdı. Neredeyse garanti edebilirim ki, tasarımcısına senin bilgilerini verdi ve sonra unuttu. Kulüpteki sanat eserlerini mikro düzeyde yönetmiyor."

Ne dediğini anlamaya çalışarak nefes alıyorum. Byron'ın sanat eserlerinin satın alınmasını mikro düzeyde yönetmek istememesi mantıklı geliyor.

sanat eserlerinin satın alınmasını mikro yönetmek istememesi mantıklı.

"Ama eminim tasarımcısına bir şeyler almasını söylemiştir." "Kaç tane tablo aldılar?"

"On sekiz. Benim aldığım beş tanesini beğenmedi. Biraz karanlık olduklarını söyledi. Bir tanesi de çok küçüktü."

"Doğru. Yani, ona '*Git on sekiz resim al*' demiş olamaz." "Demiş olabilir. Ona bir bütçe vermiş olabilir."

Kafasını sallar ve telefonunu çıkarır. "Bunu halledeceğiz." Byron'ı arayacak. Utanç içindeyim.

"Ne diyeceksin?" diye soruyorum.

Cevap vermez. Telefonu hoparlöre alır. Byron cevap verince "Selam" der. "Sana bir şey sormak istiyorum. Juniper'dan aldığın resimleri hatırlıyor musun? Tasarımcına ne kadar harcayacağı konusunda bir talimat verdin mi?"

"Sanat bütçesi vardı, eğer kastettiğin buysa," diye cevaplar.

Midem biraz burkuldu. Bana iyilik yaptığını bilmediğimden değil. Elbette yaptı. Ama bunu duymak? Beklediğimden daha fazla acıttı.

"*Juniper'in* sanatı için bir bütçe mi?" "Genel olarak sanat için."

"Yani, özellikle Juniper'ın çalışmaları için değil mi?"

"Hayır. Tasarımcım Rosalind onu görene kadar Juniper'ın eserini satın alacağımızı bilmiyorduk."

"Sanırım sadece Juniper'ın eserini ona iyilik olarak mı satın aldığınızı soruyorum."

Keşke bu verandadan uzaklaşabilsem. Byron'ın acıma satın alımını duymak istemiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi hazırlıyorum.

"Onun eserleri kulübün her yerinde. Rosalind, Juniper'ı mutlu etmek için kulübe yaptığımız çalışmaları tehlikeye atmama asla izin vermezdi. Juniper'a bir çek yazmayı tercih ederdim. Rosalind eseri beğendi ve onun vizyonuna, estetik anlayışına ya da başka bir şeye uyuyordu. Neden bana bunları soruyorsunuz?"

Vücudum gevşiyor ve az önce duyduğuma inanamıyorum. Tereddütle gözlerimi açıyorum ve Fisher bana "*Sana söylemiştim*" bakışı atıyor.

"Sadece netlik kazanmak için," diyor Fisher.

"Kimin için netlik? Grace için mi?"

"Hayır, sadece içim rahat olsun diye. Hepsi bu. Kapatmam lazım." Byron daha fazla soru sormadan telefonu kapatıyor. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sayılır."

"Sana bir iyilik yapmak isteseydi, sana bir çek yazması daha kolay olurdu. Juniper, sen kendine inanana kadar, ben sana iki kat daha fazla inanacağım."

Sanırım kimse bana hiç bu kadar güzel bir şey söylememişti. Avucumu yanağına koyup eğildim ve onu öptüm.

Bu bir *teşekkür*.

Bu, *senden*

hoşlandığının

göstergesi.

Bu, *nasıl oldu da birdenbire hayatıma girip, şu anda ihtiyacım olan her şeyi bana verdin* demek.

Dillerimiz buluştuğunda inliyor ve vücudumdaki her kıl diken diken oluyor. Vücudumun her molekülü onu istiyor. Onun her parçasını istiyor.

Ellerimi saçlarına geçiriyorum ve o beni kucağına çekiyor, dizlerim iki yana açılmış şekilde onun üzerine oturuyorum. Elleri sırtımı ve

kalçamı okşuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sertliği klitorisime

baskı yapıyor. Kot pantolonu benim pamuklu taytımın üzerine baskı

yapıyor. Çok yakınız, ama aramızda çok fazla mesafe var. Onu sert,

çıplak ve ağır bir şekilde üzerimde istiyorum. Onun sıcaklığını,

kıvrımlarımın üzerinde yukarı aşağı dolaşmasını hissetmek istiyorum.

Çıplak kalmak ve hissetmek istiyorum.

Çıplak olarak bana yaslanmış. Ondan daha fazlasını istiyorum. Onun her şeyini istiyorum.

İçgüdüsel olarak, vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve Fisher'ın öpücüğü daha talepkar, daha derin, daha sert, daha az kontrollü hale geliyor. Nefesim hızlanıyor ve içimdeki gerginliğin gittikçe arttığını hissedebiliyorum. Tamamen giyinik durumdayız ve sadece öpüşüyoruz, ama titriyorum. İhtiyacım var. Arzu ile başım dönüyor.

"Juniper," diye fısıldıyor, "Juniper." Bunu bir uyarı gibi söylüyor, sanki bir eşiği geçmek üzereymişiz ya da bir kapıyı açmak üzereymişiz gibi, ve direnmeye çalışıyor. Ya da beni durdurmaya çalışıyor. Karar veremiyorum.

Ona doğru itiyorum, aramızdaki kumaş katmanlarının altında kalın penisine sürtünüyorum. Ama bu yeterli değil.

Daha fazlasını istiyorum.

Aramızdaki mesafeye elimi uzatıyorum, parmaklarım onun fermuarını arıyor. Eli bileğimi kavlıyor. "Juniper. Riley içeride."

Keskin sesi beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Sorun değil," diyorum, sözlerim nefes nefeseymişim gibi çıkıyor. "Hasta olmadığı sürece asla uyanmaz." Mazeret uydurmuyorum, bu doğru. Çocuk kaya gibi uyuyor. Ama anlıyorum. Risk almak istemiyor ve ben de onu rahatsız etmek istemiyorum.

Ellerimi omuzlarına koyup ona sürtünürüm, kalçalarım sallanıp daireler çizer.

Nefesini keser ve başı geriye düşer. "Juniper, beni pantolonumun içinde boşaltacaksın."

Gülümserim ve sakallarıyla pürüzlü boynuna bir öpücük kondururum. "Bunu istiyorum," diye fısıldarım. "Beni o kadar çok istemelisin ki, penisin içimde olmasına gerek kalmasın."

O inliyor ve belimi sıkıca kavrayarak vücudumu kendine doğru çekiyor. Klitorisim, artık sırlıslık olan taytımın pamuğundan geçerek zonklıyor. Keskin meme uçlarım sütyenimin kupalarına sürtünüyor ve ben, onun bana dokunması için çaresizce inliyorum. Sadece parmaklarını ıslaklığında, penisini kıvrımlarımda, tenini tenimde hissetmek istiyorum. Beni uçurumun kenarına itmek sadece bir saniye sürer.

"Çok güzelsin Juniper," diyor.

Hafifçe geri çekilip, ay ışığında parıldayan ona bakıyorum. Ona küçük bir gülümseme atıp dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. Elleri kalçalarıma kayıyor ve beni kendine doğru sallamaya başlıyor, tekrar tekrar, işkence gibi gelen küçük hareketlerle. Neden birbirimize bunu yapıyoruz?

Kot pantolonunun dikişi klitorisime değince inlerim ve sırtımı kamburlaştırırım.

"Kuralları unutma, Juniper."

Sesindeki hırıltıya, ciddi ve talepkar tonuna inleyerek tepki veriyorum. "Söyle bana," diye nefes nefese söylüyorum.

"İzin almadan boşalmayacaksın."

Onun sözleriyle bacaklarımın arasında ıslaklık yeniden başlar. Çok yaklaştım. Bacaklarım titriyor. Nefesim kısa ve kesik. Neredeyse geldim ve o bunu biliyor.

Ellerini sabitler, ben kaşlarımı çatıp hareket etmeye çalışırım ama o beni sıkıca tutar.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Daha fazlasını istemek için çenesini kaldırıyor.

"Lütfen," diyorum tekrar. ne eğiliyorum, ağzım kulağına değiyor.
"Lütfen, senin için boşalmama izin ver."

O inler ve elleriyle beni kendine doğru çekip durur, tekrar tekrar, sert ve acımasızca, ve panik başlar. Bunu durdurabilecek miyim, bilmiyorum. Gökyüzünde gök gürültüsü gibi hissediyorum. Yapabilir miyim, bilmiyorum...

Ona dehşetle bakıyorum, ama o benim ifademi görüyor ve bana acıyor.

"Benim için gel," diye homurdanır.

Orgazmımın beni sarması için tek gereken bu. Onun adını haykırıyorum, o da beni sıkıca kendine çekiyor ve inliyor, ve onun da benimle birlikte olduğunu anlıyorum. Birlikte boşalıyoruz, ikimiz de giyinik, birbirimize o kadar aız ki, elde edebileceğimiz her şeyi alıyoruz.

"Juniper French, ergenlik ağımdan beri pantolonuma boşalmamıştım. Bana ne yapıyorsun sen?"

Kollarımı boynuna doluyorum, gğslerimizi birbirine bastırıyorum, onu sıkıca tutmak, o kadar sıkı tutmak istiyorum ki bir daha asla gidemeyecek.

ON YEDİ

Juniper

Star Falls'ta giyinmek zor. Bir yandan karşılaştığınız herkes size neden giyindiğinizi soruyor. Bir yandan da *giyindiğinizde* gidecek bir yer yok. Bu yüzden kot pantolon, beyaz gömlek ve sandalet giyiyorum. Çünkü... kot pantolon giydiğimde kimse bana fazla çaba gösterdiğimi söyleyemez.

Verandada Fisher'ı bekliyorum. Riley yatakta. Annem televizyonun önünde örgü örüyor, eminim bu Riley'nin doğum günü hediyesi olacak. Anneme Riley'nin ev örgüsü kazak istemediğini nasıl söyleyeceğimi düşünmem lazım. O çok hızlı büyüyor ama annem buna ayak uyduramıyor. Riley diğer çocuklar gibi giyinmek istiyor. Ve kimse büyükannesinin ördüğü kazak giymez. Kimin duygularını inciteceğimi bilmiyorum. Anneme Riley'nin kazağını beğenmeyeceğini söyleyerek mi, yoksa Riley'ye büyükannesinin ona kazak ördüğünü söyleyerek mi?

Fisher geldiğinde, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, ayaklarım yerden kesilecek diye endişeleniyorum.

Annem dışarı çıkıp Fisher'la sanki damadı olacakmış gibi sohbet etmeye başlamadan önce merdivenlerden aşağı koşarak kamyonete atlıyorum. Tam da ihtiyacım olan şey. Bizden başka kimse anlamıyor. Birbirimizden hoşlanıyoruz, ama bu hiçbir zaman bir şeye dönüşmeyecek. O anlıyor. Ben anlıyorum. Ama başka kimse anlamıyor. Bunun nasıl yürüyeceği ya da uzun mesafenin nasıl işe yarayacağı konusunda konuşmak istemiyorum. Çünkü bu bizi, hem Fisher'ın hem de benim yürümeyeceğini bildiğimiz bir geleceğe itiyor. Ve ben bunu düşünmek istemiyorum. Onunla birlikte olduğum sürece onunla vakit geçirmek istiyorum.

"Selam güzelim," diyor.

"Selam," diyorum ve kolunun altından geçip kucaklamasını önleyerek kamyonete biniyorum.

Arabasının kaputunun etrafından dolaşır, yüzünde bir kaş çatma vardır. Yanıma oturur. "Her şey yolunda mı?" Sesi tereddütlüdür.

"Evet, üzgünüm, sadece annemden kaçmaya çalışıyorum. Buradan gidebilir miyiz?"

O gülerek motoru çalıştırır. "On yedi yaşında mıyız, gizli, tutkulu bir ilişki için ailelerimizin evinden kaçıyor muyuz?"

"İkimiz de on yedi yaşında değiliz." Elimi uzatıp saçının bir buklesini kulağının arkasına koyuyorum. "Ama geri kalanı için çok da uzak sayılmazsın."

Başını çevirip avucuma bir öpücük kondurur.

"Grizzly's'e gitmek istediğinden emin misin?" diye sorarım.

"Onların kanatlarını denedin mi?" Bana deli olduğumu düşünüyormuş gibi bir bakış attı.

Gülüyorum. Görünüşe göre Grizzly's'e gidiyoruz. "Bütün kasaba orada olacak, biliyorsun."

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz."

"Onların kanatlarını denedin mi?" diyorum, o da gülüyor. "Sadece söylüyorum, bu kasaba oldukça koruyucu, bu yüzden birkaç kişi tarafından yan gözle bakılmayacağını düşünüyorsan kendini hazırla."

"Biri benimle düelloya çıkacak mı?" diye soruyor. "Eski erkek arkadaşların?" "Tek eski erkek arkadaşım Florida'da, o yüzden onun için endişelenmene gerek yok."

"Tek eski sevgilin o mu? Ne kadar süredir ayrıldınız?" "Yedi yıl."

"Phew," diyor ve garip bir sohbeti önemsiz bir şeye dönüştürüyor. "Gerçekten düello havasında değilim."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Grizzly's'in önüne park ediyoruz. "Hadi gidip kanat yiyelim. Sonra püşebileceğimiz bir yer bulalım. Ya da benim evime gelmek istersen ya da..."

Bu yakışıklı adamla Colorado Club'a gitme fikri beni gülümsetiyor. Onun hakkında neler öğreneceğim? Orası onun evi değil, biliyorum, ama odasında, kulübesinde ya da her neyse, kim olduğuna dair ipuçları bulacağıma eminim.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

Grizzly's her zamankinden daha kalabalık. İçeri girdiğimizde, en azından mekanın yarısı ikimizin birlikte geldiğini fark ediyor, ama bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bazıları diğerlerinden daha başarılı.

Fisher'ı ilk gördüğümde oturduğum aynı masayı kapıyoruz. İki arkadaşıyla birlikteydi ve karavanla şehre gelmişlerdi. "Geçen sefer ziyarete geldiğin arkadaşlarına ne oldu? Hani, karavanla geldiğiniz zaman."

"Oh, haberler çabuk yayılıyor, değil mi?"

"Sayılır. Yani, o karavanlar kasabanın gündemindeydi ve sen Byron'ı görmeye geldiğin gece ben Grizzly's'teydim."

Masadan bana doğru gözlerini kısarak baktı. "Burada mıydın? Seni nasıl kaçırdım?"

Kalbim hızla çarpar ve yüzümdeki gülümsemeyi silemem. Masada bacağımı onun bacağına sürtüyorum ve o da elimi tutuyor.

"Siz iki aşk kuşuna ne getireyim?" diye sorar Eva. "Bira ister misin?" Bana bakar.

"Sen ne içiyorsun?" diye Fisher'a soruyorum. "Kanat," diye cevaplıyor ve ben gülüyorum. "İçki istemiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Tabii. Kanatla birlikte geliyorsa, sorun değil."

Eva Fisher'a başını sallar. "Arkadaşın çok acıkmış. İki porsiyon kanat mı?" diye sorar.

"En azından," diyor Fisher.

Eva onun koluna hafifçe vurur. "İki taneyle başlayalım. İstedığın zaman daha fazla sipariş edebilirsin. Ben de sana iki bira getireyim."

"Kanatlarınla yalnız kalmak istemediğinden emin misin?" diye diyorum.

"Bu gece seni elde edebileceksem, kanatlarım olmasa da mutlu olurum." Ayaklarımdan başlayıp tüm vücuduma yayılan bir kızarıklık hissediyorum.

"Sana kanat getireyim. Sonra da o kalorileri yakmana kalorileri yakmana yardım edebilirim."

İnler ve bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırır. "Aramızda bir masa olması iyi bir şey, yoksa kamuya açık yerde ahlaksızlık yapmaktan tutuklanabiliriz."

Meme uçlarım sütyenimin danteline baskı yaparken, ben de bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"O kanatlar çabuk gelsin, yoksa beklemeye değmeyeceklerine karar verebilirim."

"Bütün akşam vaktimiz var," diye onu sakinleştiriyorum. "Yeterli olmayacak," diye karşılık veriyor.

Sözleri beni derinden etkiledi çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ne kadar zamanımız olursa olsun, yeterli olmayacak.

Eva iki bira ve iki porsiyon kanatla geri gelir ve biz de yemeye başlarız. Aım. Bütün gün hiçbir şey yemedim. Riley'e yemek hazırlamak ve öğle yemeğini yediğinden emin olmakla o kadar meşgulüm ki, bazen kendime yemek hazırlayacak zamanım kalmıyor. Ve Fisher'ın gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla, bu gece gücümün tamamına ihtiyacım olacak.

Telefonum titrer ve onu masanın üzerine eviririm. "Kusura bakma, bunu kontrol edeceğim," derim, ekranda annem belirir.

Anne: Riley'nin ateşi var. Ben:

Kaç derece?

Anne: 39 derece.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Fisher bir yudum bira içer.

"Riley. Ateşi var." Riley hasta olduğunda onu asla yalnız bırakmam. Asla. Tıbbi durumlarda işlerin ne kadar çabuk değişebileceğini bilirim. Bir dakika önce iyisin, bir dakika sonra değilsin.

Bir dakika önce hamilesin. Bir dakika sonra değilsin.

Riley'i yatağına yatırdığımda iyiydi. Okuldan ve matematik sınavında nasıl gittiğinden bahsediyordu. Hasta olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. İşler abuk değişir.

"Gitmen gerekiyor mu?" diye soruyor. "Seni geri götürmekten memnuniyet duyarım." Teklif etmesi çok tatlı. Grizzly's'ten sonra nereye gideceğimiz konusunda farklı planları olduğunu biliyorum. Benim de öyle. Ne yapacağımı bilmiyorum. Evde olsaydım ne yapardım?

"Anneme hızlıca bir mesaj atayım."

"Sorun değil. Daha iyi olacaksa hemen çıkabiliriz." Ben:

Uyanık mı?

Annem: Evet. Başi ağrıyor diyor. Ben:

Kızarıklık var mı?

Cevap vermesi biraz gecikti. Sanırım annem kızarıklık olup olmadığını kontrol ediyor.

Annem: Kızarıklık yok.

Kararsızım. Fisher'ın yanında olmak istiyorum ve Riley muhtemelen iyidir, ama kızımın yanında olmak da isterdim.

Ben: Lütfen dolaptaki Tylenol'ü verin ve otuz dakika sonra ateşini ölçüp bana bildirin.

"Otuz dakika bekleyelim," diyorum. "Tylenol'un etkisi olsun mu bakalım."

Kanatlarımıza geri dönüyoruz, ama Fisher bacaklarımı bıraktı ve aramızda bir değişiklik oldu. Artık eskisi kadar eğlenceli ve flörtöz değil. Çünkü bu gerçek hayat. Ve gerçek hayatta hasta olan bir kızım var.

"Peki, gizemli sanatçın nasıl gidiyor?" diye soruyorum, konuyu tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Hâlâ trombonu sevmiyor musun?"

"Dostum, trombon berbat." Fisher gülüyor. "Çok iyi gidiyor. Kulübü çok seviyor. Her şeyi çok kolay buluyor. Programın önündedir ve şimdiden dört parça hazırladı... Yani, doğru pazarlama çabalarını gösterirsek, çok başarılı olacaklar."

"Bu çok heyecan verici."

"Öyle. Her şey harika gidiyor."

"Buraya daha fazla sanatçı getirip kayıt yapmayı düşünüyor musun?" Bu soru ağızımdan çıkar çıkmaz, keşke bu sözleri geri alabilsem diye düşündüm. Ne düşünüyordum ki? Sanki daha gitmeden geri gelmesini istiyormuşum gibi görünüyor. Aramızdakinin geçici bir şey olduğunu düşündüğümü düşünmesini istemiyorum.

"Sanatçıları buraya gelmeleri için kesinlikle teşvik edeceğim. Burası sadece belirli insanlara uygun. Parti yapmak istiyorlarsa, burası onlar için en uygun yer değil."

Geri çekilip, kırılmış gibi ona sert bir bakış atıyorum. "Ne demek istiyorsun? Star Falls halkının parti yapmayı bilmediğini mi söylüyorsun? Fırtınadan sonra Grizzly's'i hiç gördün mü? Bütün kasaba çılgına dönüyor. Herkes hayatta olduğu için çok mutlu. Senin şık New York gece kulüplerinde bununla rekabet edebilecek bir atmosfer yok."

Fisher gülümser. "Nedense sana tamamen ve tamamen inanıyorum. Üstelik bu kanatların da var."

Gülüyorum. "Evet, birazını New York'a götürmelisin ve sanatçılarını bu kanatlarla buraya çekmelisin."

"Onlar bittik demektir," diyor. "Kayıt stüdyosu için bekleme listesi olacak."

"Doğru."

Gülümsüyorum, ama 30 dakika doldu mu diye telefonuma bakmadan edemiyorum. Riley'nin iyi olduğunu bilmek istiyorum, o zaman rahatlayabilirim. Fisher'la akşamımın tadını çıkarmak istiyorum, ama kızım iyi değilse bunu yapamam.

"Haber var mı?" Fisher, telefonuma baktığımı görünce sorar.

Kafamı sallıyorum. "Sadece saati kontrol ediyorum. Tylenol'un etkisiyle otuz dakika sonra ateşi düşerse, eminim ki iyileşecektir. Sorun şu ki, annem şu anda örgü projesine tamamen kendini adanmış durumda ve ben sadece Riley'i zamanında tekrar kontrol etmesini sağlamak istiyorum."

Fisher kanatlarını bitirir ve Eva'yı çağırır. Hesabı ister. "Seni geri götüreceğim." Cüzdanından nakit para çıkarırken, midemde rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı hissediyorum.

"Üzgünüm," diyorum.

"Özür dileme. Hayatımın en iyi yemeğini en iyi arkadaşım ile yedim. Senin için de uygunsa, biraz daha kalacağım ve Riley yatırıldığına belki verandada bir şeyler içebiliriz."

Gözlerimi kısarak, yüzünde bir parça bile olsa kin veya düşmanlık izi bulmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey yok.

"Hadi," diyor, kabinden kalkarak. "Seni kızına geri götürelim."

Ayağa kalkarım, tam o sırada telefonum çalar. Sıcaklık şimdi 39 derece.

"Gidelim," diyorum.

ON SEKİZ

Fisher

Garaj yoluna giriyoruz. "Arabada kalayım mı?" diye soruyorum. Juniper'ı zaten yeterince stresli olan durumdan daha da strese sokmak istemiyorum. Hasta bir kızı olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok endişeleniyor olmalı.

"Hayır, içeri gel. Annem Riley ile meşgul olacak. Güvendesin."

"Annenle konuşmaktan çekinmiyorum," diyorum. Onu terk etmek istemiyorum

onu terk etmek istemiyorum ama aynı zamanda yoluna çıkmak da istemiyorum.

"Gitme," diyor ve kolumu sıkıyor.

Motoru durduruyorum ve o arabadan inip evinin kapısından o kadar hızlı giriyor ki, gözümü kırpmaya bile vaktim olmuyor.

Onu takip ediyorum, kulübe geri dönsem mi diye düşünüyorum.

Verandada oturup bekliyorum. Yapabileceğim tek şey bu. Yoldan çekilip burada beklemek. Bir çocuk için en iyi şeyin ne olduğunu bildiğimi iddia edemem. Daha önce hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim. New York'ta, bakmam gereken tek kişi kendim. Juniper'ın Riley'den sorumlu olmanın verdiği baskıyı hayal bile edemiyorum. Annemin bir keresinde hastalandığımda endişelendiğini hatırlıyorum. Mide ağrım olduğunda annem ve babam beni acil servise götürmüşlerdi.

Huh. Belki de mutlu olmadıklarına dair işaretler vardı, ama ben çocuk olduğum ve birbirlerine bağırmadıkları için fark etmemiştim.

"Dr. Picuri'yi çağırmalıyız," dediğini duyuyorum Juniper'ın.

"Onu rahatsız etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor Juniper'ın annesi. "Bu çok para."

Para sorunsa, doktor masraflarını ben karşılayabilirim. Ama bunu teklif etmem uygunsuz mu olur?

Birkaç saniye boyunca hiçbir ses duymuyorum.

"Cevap vermiyor. Doğrudan sesli mesaja düşüyor."

"Belki hastanede," diyor annem. "Hastanede olduğunda sinyal hep kesiliyor."

"Kahretsin," diyor Juniper.

Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Yoldan çekilmek istesem de, yardım edebilmek istiyorum.

Ayağa kalkıp ekran kapısını açarak kafamı içeri sokuyorum. "Riley nasıl?" diye soruyorum.

Juniper'ın yüzü solgun ve ikisi de endişeli görünüyor. Juniper başını sallar. "Ateşi düşmüyor ve başı ağrıyor. Hiç baş ağrısı olmazdı. Birinin onu muayene etmesini istiyorum."

"Peki doktor?"

Kafasını sallar. "Cevap vermiyor. Hastaneye gitmek de bir saatten fazla sürüyor."

Telefonumu çıkarırım. "Bekle," derim ve Byron'ın cep telefonunu ararım. "Byron'a bir sorayım. Kulüpte mutlaka doktorlar vardır."

İkinci çalınişta cevap verdi. "Dışarıda olduğunu sanıyordum?" "Riley hasta. Kasabanın doktoru müsait değil. Kulüpte Kulüpte kimse var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Eğer gerçekten hastaysa, hastaneye gitmesi gerekirse kulübümüzde bir helikopter var."

Düşünmeye çalışıyorum. Tıbbi tahliye büyük bir mesele gibi görünüyor, ama Juniper endişeleniyorsa, bunu düşünmeliyiz. Maliyet nedeniyle karşı çıkabilir, ama başka seçeneğimiz yoksa...

Sonra aklıma geliyor. Vivian'ın kocası Beau doktor. Ne tür bir doktor olduğunu bilmiyorum.

"Tamam, sana haber veririm." Telefonu kapatıyorum. Vivian'ın adını söyleyip arama düğmesine basmadan önce iki kez düşünmüyorum.

"Ne var, Fisher?" diye cevaplar, sanki her gece saat 10'da onu arıyormuşum gibi.

"Senden bir ricam var. Kasabanın doktoruna ulaşamıyorum ve bir arkadaşımın kızı hasta..."

Cümlemi bitirmeden, "Beau yola çıkacak. Nereye gitmesi gerektiğini söyler misin?" dedi.

Ona yol tarifini verdikten sonra telefonu kapattım.

"Sanatçı arkadaşımın kocası doktor. Yola çıktı."

Juniper gözyaşlarına boğuldu. "Aman Tanrım, teşekkürler Fisher!" Onu teselli etmek için bir adım attım ama o geri çekildi, ulaşamayacağım bir mesafeye. Sonra kendini toparladı ve gözlerini sildi. "Üzgünüm, sadece rahatladım. Hepsi bu."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum.

"Hepimize kahve yapacağım," diyor Juniper'ın annesi. Elimi tutup sıkıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Özür dilerim," diyor Juniper, bana doğru adım atarak. "Bana dokunursan tamamen çökeceğimi biliyordum ve güçlü olmam gerekiyor."

"Anlıyorum." Riley'nin iyi olacağını söylemek istiyorum. Endişelenecek bir şey olmadığını. Onu rahatlatacak bir şey. Ama neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Doktor yakında burada olacak. Onunla konuşabileceksin ve sonra..."

O şiddetle başını sallar. "Evet. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Ben sadece... Normalde Tylenol ile ateşi düşer."

"Sorun yok." Ona dokunmak istiyorum. Onu rahatlatacak her şeyi yapmak istiyorum, ama onun buna ihtiyacı yok. Sadece bir doktora ihtiyacı var.

"İçeri gir ve onunla otur. Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkür ederim," diyor ve dönüp koridora doğru yürüyor.

"Arkadaşını böyle aramak çok nazik bir davranış," diyor annesi kahve yaparken diyor. "Az önce bir telefon görüşmesi yaptım."

"Teşekkür ederim. Kahveni nasıl istersin?" Tezgaha doğru yöneliyorum. "Sade olsun."

Bana üzerinde New York Üniversitesi yazan bir kupa uzattı. Kafam karışmış olmalı ki, Juniper'ın annesi şöyle dedi: "Orada sanat okuluna gitmesi gerekiyordu. Herkes onu istiyordu. Yale'den Chicago Sanat Okulu'na kadar her yer. O çocuk burslar içinde yüzüyordu." Kahretsin. Juniper'ın bu kadar çok şeyden vazgeçtiğini bilmiyordum.

"Ama o New York'u istiyordu," diye devam ediyor annesi. "Her zaman New York'tu." Başını sallıyor. "Bu onun hayaliydi. Sonra Riley onun hayali oldu. Çocuğun için her şeyi feda edersin." Sanki söylediklerinden daha fazlasını anlatmaya çalışır gibi bana anlamlı bir şekilde bakıyor.

Ona gülümserim. Juniper, New York'ta bir sanat okuluna kabul edildiğini söylemişti. Sanırım orası ABD'deki sanat dünyasının merkezi. Mantıklı. Annesinin benden başka ne öğrenmemi istediğini anlayamıyorum.

"Bunu Juniper'a vereceğim," diyor, kupayı kaldırıp dışarı çıkarken. "Kendini evinde hisset."

Beau'yu beklemek için kahve fincanımı alıp terasa çıkıyorum. Düşüncelerim karmakarışık, Juniper'ın annesinden az önce aldığım bilgi parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Bana kelimelerin ötesinde bir şey söylemeye çalıştığı hissini bir türlü atamıyorum. Juniper'ın Riley yüzünden New York'a asla gelmeyeceğini mi söylüyordu? Bunu zaten biliyorum. Ve Juniper'la iki kez buluştum. Hiçbir beklentim yok.

İki randevu ve ona sıırıslıklam aşık oldum.

Birkaç dakika sonra, bir araba garaja girer ve ben ayağa kalkarım.

Beau arka yolcu kapısını açar. Byron'ın şoförleri yirmi dört saat boyunca hazır bekliyor. Neyse ki.

"Geldiğin için teşekkürler," diyorum, o merdivenleri çıkarken. "Sormazdım, ama aile gerçekten çok üzgün."

"Sorun değil. Uzun süre laboratuvarında çalıştım, ama temel bilgileri hala hatırlıyorum. En azından, ona bakması için başka birine ihtiyacımız olup olmadığını anlayabilirim."

"Harika." Beau'yu içeriye götürüp seslenirim. "Juniper. Doktor geldi."

Juniper'ın annesi koridorda belirir. "Lütfen içeri gelin. Torunum burada."

Beau ortadan kaybolur ve ben volta atmaya başlarım. Gerekirse, on dakika içinde Colorado Club'a varabiliriz. Helikopter pilotu hazırda bekliyor mu bilmiyorum, ama Byron'ın Club'da ısrar ettiği standartları bildiğimden, hazırda bekliyor olacaktır. Hastaneye çabucak varabiliriz. Tabii... hastanede iniş pisti yoksa. Telefonumu çıkarır ve yakındaki hastaneleri ararım. Arabayla daha yakın olabilir.

Juniper'ın annesi yatak odasından çıkar ve doğruca mutfağa gider. Dolapları aramaya başlar.

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyorum.

"Anladım," diye seslenir. "İbuprofen," der bana geçerken, yatak odasına geri dönerken.

Orada saatlerce kalmışlar gibi geliyor. Düşük sesli mırıldanmalar duyuyorum, ama kimse dışarı çıkmıyor. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum.

Saatime bakıyorum. Yirmi dakika geçmiş.

Sesler yükselir ve aniden Juniper ortaya çıkar. Yatak odasından geriye doğru çekilir ve garip bir şekilde hareket eder. Yardım etmek için öne doğru adım atarım ve sonra Riley'i kucağında tuttuğunu fark ederim.

Aman Tanrım. Bu, hastaneye gitmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Beni görmüyor ve koridorun karşısındaki başka bir odaya giriyor. Su sesi geliyor ve tuvalete gittiğini anlıyorum. Doktor değilim, ama bu iyiye işaret mi? Kusmadığı sürece ya da... Oturup nefes alıyorum. Kafam karışıyor. Sakin kalmam lazım. Ne olduğunu bilmem gerektiğinde öğrenirim.

Riley ve Juniper yatak odasına geri dönüyorlar. Sesler yükseliyor ve birinin ayrıldığı izlenimini ediniyorum. Ayağa kalkıyorum.

Bir teşekkür korosu duyuyorum ve sonra Beau ortaya çıkıyor. "Selam," diyorum, bana bir şey söyleyecek mi diye merak ederek.

"Her şey yolunda görünüyor," diyor ve son bir saattir kulaklarımın yanında duran omuzlarım aşağı iniyor. "Durum kötüleşirse gelebileceğimi söyledim, ama öyle olacağını sanmıyorum. Neredeyse kesin olarak sadece bir virüs." Rahat bir nefes alıyorum. "Ateşi biraz düştü ve tuvalete gitti, yani durum iyi görünüyor. Ama gözetim altında tutulmalı. İstedığınız zaman beni arayın."

"Beau, sen bir süperstarsın dostum. Sana çok minnettarım."

"Arada sırada kafanı boşaltmak iyidir," diyor. "Karımın hayranları için ne gerekirse yaparım." Yatak odasına doğru başını sallıyor. "Oldukça geniş bir poster koleksiyonu var."

Gülümsüyorum. "Vivian Cross hayranı, ha? Herkes öyle değil mi?"

"Bu konuda sana karşı çıkmayacağım. Kendine iyi bak. Sonra görüşürüz."

Beau arabayla uzaklaşırken Juniper ortaya çıkar. "ok teşekkür ederim, Fisher. Bir doktorun onu muayene etmesi çok içimi rahatlattı. Boş yere bu kadar telaşlandığım için özür dilerim." Diye iç geçirir.

"zr dileme. Kızın hasta. Onu iyileştirecek sihirli bir değneğın yok. Bu çok sinir bozucu ve endişe verici olmalı, hayal bile edemediğim duygular yaşıyor olmalısın."

Gülümsüyor ve elini göğsüme koyuyor. "Sen harikasın."

"Burada oturmuş kahve içiyorum. Harika olduğumu iddia edemem. Bu senin özelliğın."

Bana gülümser. "Ama ben Riley'nin yanında kalacağım. Sakıncası var mı?"

Gülümserim. "Kalmazsan hastaneye gitmeni ısrar ederim. Benim kalmamı ister misin?"

Tereddüt ediyor. "Belki."

"Biraz kalayım mı?" diye öneriyorum. Onu bırakmak istemiyorum. Yapabileceğim bir şey yok, ama onu terk etmek doğru bir şey gibi gelmiyor.

O öne doğru adım atıp bana yaslanır ve ben onu kucaklarım. O kadar sıcak ve bana tam uyuyor gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Kafasına bir öpücük konduruyorum. "Git kızının yanına. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

ON DOKUZ

Juniper

Aniden uyanıp oturuyorum. Hala dün gecedен kalma kot pantolonum ve tişörtüm üzerimde.

Riley yatağında kıpırdanıyor. "Anne," diye sesleniyor.

"Buradayım," diyorum, battanilerle geçici bir yatak yaptığım yerden kalkarak. Beau gittikten sonra babam annemi almaya geldi ve ben Fisher'ı kanepede bıraktım. Hâlâ orada mı bilmiyorum. Bir yanımla onun orada olmasını çok istiyorum, ama kalmış olacağını sanmıyorum. Çocuğunuz hasta olduğunda bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamaz. "Nasılsın tatlı kızım?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

O da kalkıp oturur. "Çok susadım."

"Al." Komodinin üzerinde duran su şişesini alıp ona uzattım. Avucumu başına koydum. Sıcak ama dün geceki kadar yakıcı değildi. Telefonumdaki saati kontrol ettim. Saat 8

. Son ilaç dozunun etkisi şimdiye kadar geçmiştir. "Ateşini ölçeyim."

Yatağın kenarına oturuyorum. Üç kez ölçüyorum. Her seferinde 37,8 derece çıkıyor. Dün gece Fisher'la eve geldiğimde 40 dereceye çıktığına göre çok daha iyi. "Dün gecedен biraz daha iyi misin?"

Başını sallar. "Ama yorgunum." Bir yudum daha su içer ve "Tuvalete gitmem lazım" der.

Onun yatak odasından çıkıp banyoya doğru ilerlerken, kanepede uyuyan Fisher'ı görüyorum. Çok huzurlu görünüyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Dün gece kalması gerekmiyordu, ama kaldığı için gerçekten çok mutluyum. Belki de bu kadar bencil olmamalıyım. Riley, onun burada olması kafasını karıştırabilir.

etrafta, ama dün gece onun burada olması güzeldi. Sadece bize bir doktor bulduğu için değil, bana sarılacak birinin olduğunu bilmek bile güzeldi. Uzun zamandır ilk kez böyle bir şey yaşadım. Tabii ki annemden istediğim kadar sarılabiliyim, ama bu anne olmanın bir parçası. Fisher burada olmak zorunda değildi. Ama buradaydı.

"Anne," diyor Riley yatak odasına dönerken. "Fisher neden kanepede uyuyor?"

Gülümsüyorum. "Fizzy senin hasta olduğunu söylediğinde beni Grizzly's'ten eve o getirdi."

O da başını sallar. "O kanepeye sığmayacak kadar iri," der. "Onu senin yatağında yatırmalıydın."

Cevap vermiyorum. Kızımın çöpçatanlık mı yaptığı yoksa sadece Fisher'ın sırtını mı düşündüğü emin değilim.

"Hadi seni yatağına götürelim."

"Fisher bizimle kahvaltı yapacak mı?"

"Belki," diyorum. Kapı çalınıyor. "Sen orada kal. Kim olduğunu bakacağım."

Dışarı çıkıyorum ve Fisher çoktan kapıda. Beau'yu içeri almak için kenara çekiliyor, ama yanında biri var. Bir kadın. Tanıdık geliyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Merhaba," diyorum, onlara doğru ilerlerken.

"O nasıl?" diye soruyor Beau.

Bakışlarım onunla birlikte getirdiği kadın arasında gidip geliyor. "Çok daha iyi, teşekkürler. Az önce ateşini ölçtüm ve tam olarak 37,8 derece. Tylenol veya ibuprofen alalı beş saat oldu."

"Harika," diyor Beau. "Bu benim karım Vivian," diyor.

Her şey yerine oturuyor ve kadının neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Kızımın yatak odasının duvarları onun fotoğraflarıyla kaplı. "Vivian Cross ile evli misiniz?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Ağzım açık kalmış bir şekilde Fisher'a bakıyorum, sonra da oturma odamda duran pop süperstarına. O, Amerika'nın en ünlü kadını olabilir. "Siz Colorado Club'da Fisher'ın sanatçısısınız."

"Suçluyum," diyor. "Uğrayıp merhaba diyeyim dedim. Ama Riley'i uyandırmak istemiyorum."

"Aman Tanrım... Riley uyumuyor. Seni görünce hemen uyanacak."

"Karım insan formunda bir ilaç," diyor Beau, beni biraz şaşırtan bir gururla. Birinin karısıyla bu kadar gurur duyması çok güzel. Riley'nin babası benim sanatımı hiç sevmezdi. Bana gerçek bir iş bulmam gerektiğini söylerdi.

"Belki de..." Kızımı uyarmalı mıyım? "İçeri gel," derim ve küresel megastar Vivian Cross'u virüs bulaşmış kızımı görmek için dar ve karanlık koridorumdan geçiririm.

"Riley, Dr. Beau seni muayene etmeye geldi ve karısını da getirdi."

Riley, odasına girdiğimizi izliyor ve Vivian'ı görünce ağzı açık kalıyor ve ayağa fırlıyor. "Bekle, ne? Ne oluyor?"

"Merhaba Riley!" diyor Vivian. "Sakıncası yoksa sana sarılmayacağım. Kötü bir hastalığın var ve ben Colorado Club'daki stüdyoda yeni albümümü kaydetmekle meşgulüm."

"Yeni albümünü Star Falls'ta mı kaydediyorsun? Benim yaşadığım yerde mi?" "Tabii ki. Burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer. Çok ilham verici." Vivian odadaki tüm Vivian Cross posterlerine bakıp kocasına dirsek atar. "Gördün mü, bu bebek kusmuğuyla kaplı halimden çok seksi halim."

"Bebeğini de getirdin mi?" diye sorar Riley.

"O kulüpte uyuyor," diyor Vivian. "Sadece uğrayıp merhaba demek istedim!"

"Sen benim en sevdiğim şarkıcısın," diyor Riley. "Tüm şarkılarını ezbere biliyorum."

"Öyle mi?" Vivian şok olmuş gibi görünüyor — tam bir profesyonel. "En sevdiğin hangisi?"

"Oh, 'London Love Letter'ı çok seviyorum. Ya da 'Darling it's You'. Ya da 'This Time'. Aslında hepsini seviyorum."

"Buna kefil olabilirim," diyorum. "Ve senin şarkı sözlerinin çoğunu da biliyorum."

Vivian gülüyor. "Aile içinde kalması güzel."

"Star Falls'a taşınmayı düşünüp müssün?" diye sorar Riley.

"Biz Londra'da yaşıyoruz," diyor Vivian. "Orası bizim evimiz. Ama Star Falls'u kesinlikle tekrar ziyaret edeceğim."

"Galaxy Grill'e gittin mi?" diye sorar Riley. "Orada en iyi krepler var. Fisher de waffle sever, değil mi Fisher?" Riley, Fisher'a seslenirken sesini yükseltir.

Fisher kapıdan başını uzatır. "Waffle'lar inanılmaz. Gerçekten gitmelisin, Vivian," diyor.

Vivian gülüyor. "Belki giderim. Şimdi seni kocamla baş başa bırakacağım. Sana hızlı bir muayene yapacak. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Riley'nin yüzünde yıkım ifadesi belirir.

"Ama bir sonraki konserime sen ve annen için bilet ayarlayacağım."

Riley'nin yüzü aydınlanır. "Teşekkürler! Anne! Duydun mu?"

Oraya nasıl gideceğimizi bilmiyorum ama Denver'da oynarsa, muhtemelen halledebilirim.

"Çok nazıksın, değil mi?" Beau'ya dönüyorum. "Onun tansiyonunu ölçmenin bir anlamı yok bence. Tansiyonu çok yüksek olacaktır.

O gülümser. "Evet. Ama genel olarak, bence kendini daha iyi hissediyor." "Bence onu sen iyileştirdin."

"Benim bir katkım yok. Bütün sihirli işleri karım yapıyor." Beau harika birine benziyor.

Ve Fisher'ın da öyle olduğunu biliyorum.

Ve şimdi kızım ışıltı ışıltı parlıyor, daha fazlasını isteyemem. Daha fazlasını hayal etmeye bile hakkım yok. Vivian Cross'un gideceğini biliyorum, Fisher da öyle. Ve ben, yaşayamadığım hayatın parçalarını toplamakla kalacağım - kızımın yaşayamadığı hayatın. Ama gülümsüyorum ve acıyı içime biraz daha gömüyorum. Çünkü şu anda Riley iyi. Ve bu yeterli olmalı.

Şu an, bugün için yeterli olmalı.

YİRMİ

Juniper

Galaxy Grill'e krep yemeye gidiyoruz. Genelde bunu ayda bir kez yaparız, ama Riley bu hafta çok hastalandı, ona bir iyilik yapmak istiyorum. Anne-kız olarak kaliteli zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

"Anne," diyor ve ses tonundan, kabul etmeyeceğim bir şey isteyeceğini anlıyorum.

"Evet," diye aynı tonda cevap veriyorum, arabayı park yerine çekiyoruz.

"Fisher'ı krep yemeye davet etsek mi diye düşünüyordum. Dr. Beau'dan beni muayene etmesini istemekle çok nazik davrandı."

Fisher'ın Dr. Beau'nun ziyaretini kolaylaştırmasının, Riley'nin onu krep yemeye davet etmek istemesinin nedeni olmadığına yüzde yüz eminim. Arabadan inip lokantaya doğru yürüyoruz.

"O gerçekten çok nazikti," diyorum. "Ama aynı zamanda çok da meşgul." Riley, Fisher'ın yeni babası olabileceğini çoktan önerdi. Ona bağlanmak için cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok.

"Ama sorabilirsin," diyor. "Belki de meşgul değildir."

"Sormayacağım, tatlı kızım."

"Ama neden?" diye soruyor. "Seni üzdü mü, anne?"

"Hayır, tabii ki hayır. O meşgul. Ve..." Nefes alıyorum. "O uzun süre şehirde kalmayacak. Star Falls'a taşınmadı, tatlım. Sadece iş için burada. Vivian albümünü bitirdiğinde, New York'a geri dönecek."

"Ama ona sorabilirsin."

Snail Trail'in önünden geçerken, sahibi Marge elinde bir bezle dışarı çıkar. "Günaydın Juniper. Nasılsın Riley?" Marv the Moose'u temizlemeye başlar.

"İyiyim Marge, teşekkürler."

"Waffle yemeye mi gidiyorsunuz?" diye sorar.

"Pancake," diye düzeltir Riley.

"Peki ya sen?" diye bana sorar.

Marge her zaman meraklı biriydi, ama neden Galaxy Grill'deki siparişimi bilmek istediğini anlamıyorum. "Oh, sanırım yumurta alacağım."

Marge gülüyor. "Peki Byron'un arkadaşı olan o hoş genç beyefendi ne olacak? Onu son zamanlarda gördün mü?"

"Fisher'ı kastediyor, anne."

"Teşekkürler, Riley. Fisher'ı kastettiğini biliyorum." Başımı sallıyorum. "Oh, iyi biri, sanırım," diyorum.

"Onu az önce gördüm. Yürüyüş botu almaya gelmişti. Fiyatı bile sormadan kabul etti. Ve ona en iyi yürüyüş çoraplarımızdan üç çift sattım."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

"Anne, bu onun şehirde olduğu anlamına geliyor. Lütfen onu ara ve yemeğe davet et."

"Yürüyüşe hazırlanıyor gibi görünüyor."

"Anne. *Lütfen?* Onunla gerçekten krep yemek istiyorum ve onun New York'a geri döneceğini biliyorum ama *şu anda* New York'ta değil, bu yüzden onunla krep yiyemeyeceğimizi anlamıyorum."

Riley'nin Fisher'ın bizimle birlikte lokantaya gelmesine bu kadar önem vermesi korkutucu. Bu adama bağlanmaya başladı. Bir *kaçamak* olan adama. New York'ta yaşayan adama. Buralarda kalmaya niyeti olmayan adama. Babası Orlando'ya taşındığı için, en son istediğim şey onun yine gelip giden başka bir adamla ilişki kurmasıydı. Bu ona haksızlık olur.

"Gerçekten çok iyi noktalar değiniyor," diyor Marge. "Hiçbirine karşı çıkamayacağımı söylemeliyim."

Hayatım boyunca Star Falls'ta yaşamamış ve Marge'ı bu kadar uzun süredir tanımamış olsaydım, kiminle brunch yaptığım konusunda yorum yapan biri beni rahatsız edebilirdi. Ama uzun zaman önce şunu öğrendim:

Star Falls halkının özel, kişisel işlerin hakkında yorum yapmasından rahatsız olacaksan, bu kasaba sana göre değil.

"Teşekkürler Marge. Marv masajını yaptırırken ona biraz mahremiyet vereceğiz. Görüşürüz."

"Lütfen anne!" Riley kolumu çekerek diyor. "O komik biri. Ve onu seviyorum."

Bu onu aramamak için bir neden değil mi? Ama o haklı. O komik ve ben de onu seviyorum. "Riley, muhtemelen başka bir şey yapıyordur. Bizimle takılmak isteyeceğini bekleyemeyiz."

"Denemezsen, asla bilemeyiz. Sen hep böyle demiyor musun anne? Denemediğin şeyleri yüzde yüz kaçırsın."

Negatif bir tavır sergilediğimi bildiğim için inliyorum.

Telefonumu çıkarırım. "Onu arayacağım," derim. "Ama fazla umutlanma."

"Umudum yok. Hem de hiç yok." Bana sırtarak bakar. "Ama hoparlörü aç da ben de duyayım."

Gülüyorum ve Fisher'ın numarasını arıyorum. Hemen cevap veriyor.

"Merhaba, muhtemelen meşgulsündür, ama Riley ve ben Galaxy Grill'e gidiyoruz, bize katılmak ister misin?"

"Çok isterim," der, hiç tereddüt etmeden. "Şehirden yeni geldim ve kulübe geri dönüyorum, beş dakikaya oradayım. Orada görüşürüz."

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Hayatında bir erkek onu terk edip Florida'da yeni bir hayata başlamıştı. Onun için kalmaya değer olmadığını düşünmesini istemiyorum. Ama onu göreceği için heyecanlı ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

Donna bize menüleri getirirken Fisher geldi.

Bir an için, Riley ve Donna'nın önünde beni öpeceğinden endişeleniyorum ve ona bir işaret gönderebilir miyim diye merak ediyorum. Endişelenmeme gerek yoktu. O sadece benim ve Riley'nin karşısındaki koltuğa oturup menüyü eline aldı.

"Merhaba ikiniz. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Bir ineği bile yiyebilirim."

"Bir inek mi?" diyor Riley. "Cidden mi? Bir inek mi sipariş edeceksin? Menüde var mı bilmiyorum bile."

"Bütün bir inek yemeyeceksin," diyorum.

"Ayrıca dört mideleri var ve tadı pek iyi olmayacağını düşünüyorum," diyor Riley, sanki biri ona inek midesi yemesini öneriyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

"Evet, ben de inek midesini yemeyi düşünmüyorum. Ama belki bir inek kadar yüksek bir tabak waffle olabilir mi?" diye öneriyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Riley, gülümsemesi geri dönüyor. "Pankek istiyorum ama inek kadar yüksek bir yığını yemem." Riley'nin ifadesi ciddileşiyor.

"Peki fare kadar yüksek olanı nasıl?" diye sorar Fisher.

"Oh hayır. Fare kadar yüksek bir tabak yiyebilirim ama inek kadar yüksek bir tabak yiyemem." "Hmmm," diyor Fisher ve elini çenesine götürüyor.

oyuna çok iyi uyum sağlıyor. Sanki Riley ve arkadaşlarından biriyle takılıyormuşum gibi. Bu, onların birlikte yaptıkları tuhaf sohbetlerden biri.

"Peki ya kedi kadar?" diye önerir. Elini masanın üzerinde kedi yüksekliğine kadar kaldırır. "Bu en az yirmi krep eder. Yapabilir misin?"

"Evet," Riley coşkuyla başını sallayarak cevaplar. "Gerçekten çok açım. Yirmi tane yiyebilirim."

"Bu yardımcı oluyor mu?" diyorum, Fisher'a alaycı bir bakış atarak. "Yirmi krep yediğinde kusmuğunu temizleyecek misin?"

"Kusarsa, ben temizlerim, ama ona inanıyorum. Eğer yapabileceğini düşünüyorsa, bence yapabilir."

Gülüyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. "Şimdi Fisher'ın brunch'a katılmasını neden istediğini anlıyorum, ikiniz bana karşı birleşebilmeniz için."

Fisher Riley'e göz kırpar ve Donna bizi keser.

"Riley, kedi kadar yüksek bir yığın pankek istiyor," diyor Fisher. "Juniper ise..."

"Ben ekşi mayalı ekmek üzerine çırpılmış yumurta alacağım."

"Ben de waffle alayım lütfen. Bir de meyve salatası ve üç Oreo milkshake alalım."

Riley masayı tuttu. "Gerçekten mi? Oreo milkshake mi?" "Sorun olur mu?" diye sordu Fisher bana.

Omuz silkiyorum. Ne diyebilirim ki? Riley heyecanlanmışken hayır diyemem. Her bir shake on dolar olduğu için, hafta sonuna kadar çorba içmek zorunda kalabiliriz.

Her bir shake on dolar.

"Ben musluk suyuyla idare ederim,"
diyorum. Fisher hiçbir şey söylemiyor.

"Nasılsın Riley?" diye sorar Fisher.

"İyiym. Arka dişlerimden biri çıkıyor. Ona azı dişi deniyor. Anne, arka dişler azı dişi ise ön dişlere ne denir?"

"İyi bir soru," diyorum. "Hiçbir fikrim yok. Yan taraftakiler kesici dişler. Ama bu ön dişler... İnternette araştırabiliriz."

"Ön dişler," diyor Fisher. "Ön
dişler mi?" diye soruyor Riley.

"Evet. Ve diş konusunda titiz olmak gerekirse, kesici dişlerin de ön dişlerdir." Bana bir bakış atar. "Çocukken dişlere çok meraklıydım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dişlere meraklı mıydın, hobi olarak mı?"

Fisher gülümser. "Evet, garipti. Ağız hijyenine takıntılıydım. Amerika'ya geldiğimizde, diş macunlarının tadı aynı değildi ve dolgu yaptırmamaya takıntılıydım. Konuyla ilgili şeyler okudum ve bir süre dişlere takıntılı oldum. Uzun sürmedi, ama işte buradayız. Ön dişler, ön dişlerdir."

"Bu harika," diyor Riley. "Belki de dişlere daha fazla ilgi göstermeliyim." Bu brunch, hiç beklemediğim bir yöne gidiyor.

Neyse ki, yemeğimiz masamıza geldiği için konuşmamız kesildi.

"Will, şimdi yarım kedi yiyebileceğini ve hepsini bitirirsen bir yarım kedi daha yiyebileceğini söylüyor. Bu senin için uygun mu?"

Riley başını salladı. "Teşekkürler Donna."

"Rica ederim, tatlım. Ben de Oreo milkshake alacağım."

"Benimkini paylaşabilirsin," diyor Fisher bana.

Donna geri gelir ve bir milkshake'i Riley'nin önüne, diğerini Fisher ile benim aramıza koyar. İçinde iki pipet vardır. Sanki bütün kasaba benim seks yapmamı istiyor gibi.

"Vivian albümünü yapıyor mu?" diye sorar Riley.

Fisher parmağını dudaklarına koyar. "Unutma, onun orada olduğu büyük bir sır."

"Hayır, değil," diyor Donna, bir sürahi akçaağaç şurubu ve biraz çırpılmış tereyağıyla geri dönüyor. "Vivian Cross'un kulüpte olduğunu hepimiz biliyoruz."

Fisher'ın ağzı açık kalır. Şaşkın görünür.

"Star Falls'ta sır saklanamayacağını öğrenmedin mi?" der Donna ve uzaklaşır.

Fisher'ın ifadesine gülüyorum. "Yardıma olacaksa, ben duymadım. Ve bunu ilk duyan kişi Donna'dır. Bu, tüm kasaba halkının bildiği anlamına gelmez."

"Aman Tanrım. Güvenlik ekibine haber vermeliyim," diyor Fisher.

"Gerçekten gerek yok. Star Falls halkı onu takip etmeye ve Colorado Club'a imza almaya koşmayacak. Sadece neler olup bittiğini bilmek istiyorlar. Özellikle de Club'da. Böylelikle kasabanın bir parçası gibi hissediyorlar."

Kafasını sallar. Ve bir mesaj gönderir.

Masadan uzanıp elini sıkıyorum. "Gerçekten, endişelenmene gerek yok. Bu kasabadaki hemen hemen herkesi tanıyorum. Endişelenecek bir şey yok."

Bir anlığına gözlerime bakar, ne düşündüğünü anlayamam. "Burayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Gülümserim. "Neden sevmeyeyim ki?" Riley'e bakarım. "Sevimli kızım burada ve Galaxy Grill Amerika'nın en iyi yumurtalarını yapıyor."

Star Falls'ta ihtiyacım olan her şey var. Yani, neredeyse her şey.

YİRMİ BİR

Juniper

En iyi kot pantolonumu ve geçen kış indirimden aldığım ama hiç giymediğim mavi süveterimi giydim. Kolları biraz uzun ve birdenbire elbise falan giymeli miydim diye düşünmeye başladım. Grace Astor prenses ismi gibi geliyor kulağa. Kesinlikle elbise giyecektir. Saygısızlık ettiğimi düşünmesini istemem.

Grace ile şekerçi dükkanında buluşmayı kabul ettim. Fisher onu getirecek. Stüdyoya gelmek istedi. Bitmiş çalışmalarımın çoğunun Colorado Kulübü tarafından satın alındığını açıkladığımda, ona stüdyoyu gezdirmemi ve oradaki eserleri göstermemi istedi. Anlaşılan Fisher bunu kulübün müdürüyle ayarlamış.

Stüdyomun kapısı gıcırdadı ve arkamı döndüğümde kot pantolon ve beyaz gömlek giymiş sarışın bir kadın içeri girerken gördüm. Kulaklarından kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle. Fisher de onun ardından içeri girdi ve birbirimize gülümsedik.

"Merhaba," diyorum, öne çıkıp ona elimi uzatarak. "Benim adım Juniper French." Fisher'a bakıyorum ve o bana cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Grace Astor. Nasılsınız?" Eski şekerçi dükkanına göz gezdirir. "Kapalı bir dükkanda stüdyo kurmak ne harika bir fikir."

"Bayan Peters dükkanı kiraya verirse taşınmam gerekecek. Ama iş görüyor." "Anlıyorum. Buradaki ışık mükemmel."

"Tavan pencereleri gerçekten fark yaratıyor."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor Grace. "Çalışmalarınızı daha yakından görebileceğim için çok heyecanlıyım. Yanılmıyorsam,

kaldığım kulübenin yemek odasında sizin bir eseriniz var." "Belki," diyorum. "Rosalind hepsini nereye koymaya karar verdiğini bilmiyorum

"

"Çok fazla satın aldılar, değil mi?" diye soruyor Grace. Başımı sallıyorum. "Evet. Byron bir arkadaşım ve..."

"Ama onları satın almaya karar veren Byron değildi," diye araya girer Fisher. "Onun tasarımcısı aldı."

"Estetik açıdan bu mekana çok yaklaşıyorlar. Ama sadece dekoratif değiller. Çok resimsel bir tarzın var. Ama sanat okuluna gitmedin, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Sanat okulu yok."

"Ama sanat okuluna kabul edildin," diye sözümü keser Fisher, sanki benim tam zamanlı halkla ilişkiler uzmanıymış gibi.

"Kabul etmemi engelleyen kişisel nedenlerim vardı," diye açıklıyorum. Grace başını sallar ve şövaleye kurduğum esere doğru yürür.

"Bu eseri yeni bitirdim."

"Işığı kullanışını çok beğeniyorum. Çalışmalarını kimler etkiliyor sence? Turner'ın etkisi çok fazla görünüyor. Yoksa hayal mi ediyorum?"

Vücudum önce soğuk, sonra sıcak oluyor. Spot ışığı altında gibi hissediyorum. On sekizinci yüzyılın sonlarında yaşamış İngiliz romantik ressamına takıntılı eski sanat öğretmenim dışında, kimse çalışmalarımda Turner'ın etkisini görmemişti. "O benim en sevdiğim ressam," diye itiraf ediyorum. "Her zaman onun bir eserini görmek istemişimdir, gerçek anlamda, ama bilirsin..."

"Garip bir şekilde, Turner'ın eserlerini görmek için ABD'de en iyi yerin Indianapolis olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Grace.

Başımı sallıyorum. "Sanat Müzesi'nde ya da Connecticut'taki Yale İngiliz Sanat Merkezi'nde." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. "Aslında bu kitabı yirmili yaşlarımda başında, Noel hediyesi olarak Yale Merkezi'nden almıştım. İçinde birçok resim var. Başka birkaç kitabım da var..." Nefes alıyorum. "Ama görmek mi? Dokusunu görmek isterdim. Bu, işimde benim için önemli bir şey. Doku ve multimedya kullanarak bu dokusal hissi oluşturmanın yollarını deniyorum. Bu konuda çok fazla ayrıntıya girmek istemiyorum, ama..."

Bazı kumaşları bir parçaya dahil ettiğimde ortaya çıkan görünümü seviyorum."

"Bana gösterebileceğin bir şey var mı?" diye sorar Grace.

Tereddüt ediyorum. Bitmemiş çalışmalarımı pek kimseye göstermiyorum. Tabii Riley tüm çalışmalarımı görüyor. Annem resimlerime olan ilgisini kaybetti. Arkadaşlarımda da kendi hayatları var. Ben ve Riley dışında kimse bu stüdyoya girmiyor.

"Tamam," diyorum. "Kulüp çok karanlık oldukları için istemediği birkaç eserim var. Sonra birkaç portre yaptım ama onları terk ettim. İnsanları iyi çizemiyorum. Ve üzerinde çalıştığım birkaç eserim var ama henüz bitirmedim." Fisher'ın sesi kafamın içinde, bana harika olduğumu söylüyor, ama tek görebildiğim, sanat okuluna gitmemiş, işi ve annelik hayatının arasında resim yapan bir kız. Ben sanatçı değilim. Gerçekten değilim. "Ah, evde asılı birkaç eserim var, ama onları getirmek aklıma gelmedi."

"Hepsini görmek için sabırsızlanıyorum." Grace sıcakkanlı ve cesaret verici, beklediğim gibi değil. Onun çok daha kibirli olacağını düşünmüştüm.

Biraz daha rahatlayarak bir nefes daha alıyorum. Grace çalışmaları beğenmiş görünüyor ve Turner'ın etkisini görmesi... şey, inanılmaz derecede gururum okşandı.

Hala üzerinde çalıştığım iki tuvali çıkarırım ve kulübe satılmamış, mağazanın dolaplarına ve duvarlarına yaslanmış olanların üzerindeki çarşafı çıkarırım.

"Bunlar keten parçaları." Şu anda üzerinde çalıştığım parçalardan birini işaret ediyorum. Tuvallerin alt kısmında kabarık ve pütürlü bir bölüm var. "Çalışmayı boğmak istemedim, ama daha dokusal bir his vermek istedim. Keten kullanmak, insanlığın doğayı nasıl kullanabileceğini ve onu nasıl daha güçlü hale getirebileceğini simgeliyor. Çevremizdeki manzara ile nasıl uyum içinde çalışabileceğimizi. Ayrıca biraz da..."

Duraklıyorum, Grace'in itirazını nasıl karşılayacağından emin değilim, ama madem buraya kadar geldi, her şeyi bilmesi daha iyi.

"Dağdan aldığım toprağı kullandım. Onu kurutup boyamla karıştırdım. Önce toprağın rengini yakalamaya çalıştım, sonra biraz yeşil ve mavi ekledim, ama yine de toprak rengi olmasını sağladım. Anlatabildim mi acaba?"

Her neyse, doğanın fiziksel unsurlarını alıp eserimin bir parçası haline getirmeye çalışıyordum. Resme doku katan da budur. Doğayı hem fiziksel hem de resimsel olarak yakalamak istedim. Anlıyor musun?

Grace, eseri incelerken başını sallıyor. "Bu yöneliminizi çok beğeniyorum, Juniper. Çok yetenekli bir ressamısınız."

"Aslında bu bir hobi," diyorum, onun övgüsünü nasıl karşılayacağımı tam olarak bilemeden.

"Bunu kariyerin haline getirme gibi bir hedefin var mı?" diye sordu, dikleşip bana bakarak.

"Gençken kesinlikle vardı. Sanatçı olmak istiyordum. Arkadaşlarımdan Rihanna veya Justin Timberlake'e takıntılı olduğu gibi, ben de Turner, Rothko ve Valasquez'e takıntılıydım."

"Sen bir sanatçısın, Juniper."

Kulaklarımdan uçları yanıyor. Ben sanatçı değilim. "Ben öğretim asistanıyım. Boş zamanlarımda resim yapıyorum."

"Sen bir sanatçısın, Juniper," diye tekrarlıyor. Bunu duymak hiç de kolaylaşmıyor. "Ama kişisel sorunların vardı, bu yüzden sanat okuluna gidemedin ve faturaları ödemek için bir iş bulmak zorunda kaldın."

"Evet," diyorum.

Tamamen anlıyormuş gibi başını sallıyor.

Mağazada dolaşarak, her ayrıntıyı inceler gibi çalışmalarımı inceliyor. Bana sorular soruyor ve ben ona her şeyi anlatıyorum. Uzun zamandır çalışmalarım hakkında konuştuğum ilk kişi ve gerçekten... hissediyor gibi görünüyor.

Sonunda bana döner, tavırları biraz değişir. "Eğer yapmak istediğin bir şeyse, seninle çalışmayı çok isterim. Galerilerimden birinde sergi açabiliriz. Bunun için önce birkaç eser daha yaratman gerekir. *Ondan* önce de senin hakkında konuşmaya başlamamız lazım. Sanırım bir menajerin yok, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece eğlence için resim yapıyorum."

"Seni bazı insanlarla tanıştırebilirim. Doğru kişiyi bulman gerekiyor. New York'a gelmeyi planlıyor musun?" diye sorar. "Önemli koleksiyoncularla tanışmak iyi bir ilk adım olur. Sergiden önce."

"New York'a gidemem. Okula giden bir çocuğum ve bir işim var. Öylece kalkıp gidemem."

Grace gülümser. "Anlıyorum. Sanat dünyası, diğer meslekler gibi zorlu bir dünyadır, ama sen gerçek bir yeteneğe sahipsın. Bir düşün. En azından, Colorado Club'da eserlerin sergilenirken, sana biraz daha geniş bir kitleye ulaşmana yardımcı olacak bir menajer bulmalısın. Menajerler, komisyon almana yardımcı olabilir. Diğer galeri sahipleriyle bağlantı kurmana yardımcı olabilir."

Başım dönmeye başlar ve ağzım kurur. Söylediği her şey şu anki hayatımdan çok farklı. Ve ben hayatımın şu anki halini seviyorum. Galeri sahipleri ve önemli koleksiyoncularla konuşabilecek kadar yetenekli olduğumdan emin değilim. Kendimi sahtekar gibi hissedirim. Sanat okuluna bile gitmedim.

"Düşünülmesi gereken çok şey var," diyorum.

"Öyle. Ama heyecan verici. Sadece yaratmaya devam etmelisin. En önemli şey bu."

"Eh, yapabileceğim tek şey bu," diyorum. İşin yanı sıra, sekiz yaşındaki çocuğuma annelik yapmak, evin temizliğini sağlamak ve her akşam masaya sağlıklı yemekler koymakla meşgulüm. İkinci bir işin gerektirdiği ajanslar, galeriler ve diğer her şey olmadan da zaten yeterince işim var. Hiçbir şey bilmediğim bir dünyada ikinci bir iş.

"O zaman tekrar konuşuruz. Yakında. Birkaç gün burada kalacağım. Kulübün bazı üyelerini göreceğim. Tekrar görüşmek istersen, seve seve buluşurum. Ailevi sorumlulukların olduğunu biliyorum, bu yüzden işlerini daha da zorlaştırmak istemem. Düşünme fırsatın olduğunda bana haber vermeni bekliyorum. Sen yeteneklisin. Seninle çalışmak isterim, ama bunu sen de istemelisin Juniper. Seni hiçbir şeye zorlamak istemem."

Ressam olma hayallerimden uzun zaman önce vazgeçtim. Belki Grace haklıdır, belki hala bir ressamım. Ama resim yapmayı meslek olarak mı? Riley hayatıma girdiğinde o hayallerim öldü. Ve şimdi bir anne olduğum için, o terk edilmiş hayallerime artık yerim olup olmadığından emin değilim.

YİRMİ İKİ

Fisher

Juniper'ın evinin önüne park edip motoru durduruyorum. O zaten verandada ve önünde bir şişe şarap ve iki şarap kadehi var. Gülümsemeden edemiyorum. Bir kadınla verandada bir kadeh şarap içmenin cennetten gelen bir nimet gibi geleceği bir zaman hatırlamıyorum. Star Falls'ta her şey farklı.

"Selam," diyorum, hediye çantasını taşıyarak verandaya yaklaşıp merdivenleri çıkarken. "Nasılsın? Yoğun bir gün oldu."

"Evet, çok yorgunum."

"Riley büyükannesiyile ve büyükbabasıyla iyi miydi?"

"Grace ile tanışıp ona annesinin sanatından bahsedemediği için biraz üzgündü, ama iyidir."

Gülümsüyorum. "Muhtemelen o da senin kadar iyi biliyor." "Tam olarak değil," diyor. "O etrafta olmadığında en iyi işimi yapıyorum."

"

Ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Harika kokuyorsun. Bu ne?"

"Akrilik boya ve tavuk sosisi?" diye önerir.

Gülüyorum ve yanına oturuyorum. "İçmek ister misin?" Yanımda getirdiğim kutulu şampanya şişesini masaya koyuyorum. "Kutlama yapmalıyız diye düşündüm," diyorum.

"Fisher, bunu yapmana gerek yoktu. Uygun şampanya kadehlerim bile yok."

"Kadeh ne olursa olsun tadı aynı," dedim. "Şampanya içip içmediğini bile bilmiyordum."

"İçmiyorum. Grizzly's'in menüsünde yok."

Gülümsüyorum. "Ama hoşuna gitti mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım. Bir keresinde bir düğünde yemiştin."

Hayatlarımız çok farklı. Ama ben her zaman New York'ta lüks bir hayat sürmedim. Ailem fakir değildi, ama Manhattan'da bir çatı katında yaşayan zenginler gibi de değildik. Ortak noktamız yok değil.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Şişenin folyosunu çıkarıp mantarı yerinde tutan teli çözüyorum.

"Grace çok tatlı," diyor.

"Çok güzel. Ve senin çalışmalarını çok beğendi."

Juniper başını sallar. "Evet. Bunu duymak güzeldi. Sence sadece nazik davranıyor muydu?"

Şampanyayı iki şarap kadehine dolduruyorum. "Onun gelmediğini kesin olarak biliyorum. Sen kulüpten ayrıldıktan sonra, o ve ben Byron ve Rosey ile öğle yemeği yedik. Katılamaman çok yazık oldu."

"Evet, davet ettiğin için teşekkürler. Üzgünüm, Riley'nin yanına dönmem gerekiyordu."

"Önemli değil." Ona kadehi uzattım ve kendiminkini kaldırdım. "Sana ve seni bekleyen her şeye."

Gülümsüyor, ama benim alıştığımdan daha çekingen bir gülümseme. "Teşekkürler, Fisher. Grace'i tanıştırdığın ve onu buraya getirdiğin için çok nazıksın... Meşgul olduğunu ve düşünmen gereken binlerce şey olduğunu biliyorum. Bunu takdir etmediğimi düşünmeni istemem."

"Önemli değil. Onlarla iyi çalışacak insanları tanıştırmaktan zevk alıyorum. Yetenekleri bulmak ve onların gelişmesine yardımcı olmak benim tutkum. Teşekkür edecek bir şey yok. Tüm bunlardan büyük keyif alıyorum." Gerçek şu ki, Juniper'a yardım etmek, ondan önceki herhangi bir müzik sanatçısını keşfetmekten daha tatmin edici. Onda sahtecilik yok. Ego yok. Onu gerçekten destekliyorum.

Kucağına bakarak şöyle diyor: "Sadece... benim çalışmalarım hakkında söyledikleri şeyler. Çok gurur verici. Sanat okuluna gitmedim ve tutkulu bir lise sanat öğretmeni dışında, kendi kendime öğrendim. Önemli koleksiyoncular ve galeri sahipleriyle iletişim kurmam gereken bir dünyaya nasıl uyum sağlayabileceğimi bilmiyorum."

"Onlara uyum sağlamana gerek yok. Sadece kendin olman yeterli."

Dudaklarını birbirine bastırarak, söylediklerime hiç inanmadığını belli ediyor.

"Ciddiyim. Acentelerin görevi budur. Yolunu bulmana, doğru ilgiyi çekmene yardımcı olabilirler. Bu senin için iyi olacak."

Kafasını salladı ve içimde bir sızı hissettim, sanki o acı çekiyormuş ve bu da beni acıtmış gibi.

"Ne?"

"Fisher, bir işim, bir kızım ve sorumluluklarım var. Pedikür için bile zaman bulamıyorum, stüdyoda daha fazla tuval üzerinde çalışmak için zaman bulmam imkansız."

"Anlıyorum. Ama bu da bir iş olabilir."

Yarı gülerek cevap verdi. "Evet, ama okulda aldığım gibi aylık maaş vermiyor ve geriye düşecek çok fazla param yok. Ya da Colorado Club'dan aldığım paradan başka bir şeyim yok, onun da çoğunu Riley'nin üniversitesi için biriktiriyorum."

O çok iyi bir anne. Bu fırsatı kendisi için değerlendirebilirdi, ama bunun yerine çocuğuna saklamak istiyor.

"Anlıyorum. Zor bir karar. Ya kendine güveniyorsun ya da güvenmiyorsun."

"Helikopterle şehre gelen adamdan."

"Her zaman param yoktu, Juniper. Ama ne istediğimi biliyordum ve bunun peşinden gittim."

"Evet, ama o zamanlar çocuğun yoktu. Ya da mortgage ödemen."

Onun söylediklerine karşı çıkamam. Başka bir insandan sorumlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Öncelikler değişmelidir. Ve belki de bu, kumar oynamaya daha az istekli olmanı sağlar.

"Sana bir teklifim var," diyorum. "Birkaç günlüğüne New York'a dönmem gerekiyor. Birkaç kişiyle yüz yüze görüşmem lazım. Neden benimle gelmiyorsun? Riley'i de getir. Met ve MoMA'ya gidebiliriz. Grace ile buluşabilir ve belki birkaç ajansla görüşebilirsiniz."

Kafasını sallamaya başlar, ama vazgeçmesine izin veremem.

"Sadece bilgi toplayacaksın. Böylece daha bilinçli bir karar verebilirsin. Endişelerine,

farkında bile olmadığın cevaplar olabilir."

"Yapamam, Fisher. Riley'i getir diyor, ama ben Grace ve ajanlarla görüşürken o ne yapacak? Çocuk sahibi olmak dünyadaki en güzel şey, ama doğum yaptığın günden itibaren onlar her şeyden önce gelir. Hırsımdan önce. Seçimlerimden önce. Hayatımdan önce."

"Riley benim ofisimde kalabilir. Ya da anneni getirebiliriz."

O kahkahayı boğuk bir sesle çıkardı. "Annem New York'a gitmez. Denver'a bile gitmez. Bu mümkün değil."

"O zaman, seninle kalmak istemeyeceğini düşünüyorsan, bir bakıcı bulalım. benimle kalmak istemeyeceğini düşünüyorsan, bir bakıcı bulalım."

"*B*ence seninle kalmak isteyecektir.

Gidemememin bir başka nedeni daha var. Birlikte gidersek, sana bağlanacak. Hatta *ben* daha da bağlanacağım. Ve bir dahaki sefere New York'a gittiğinde, orada kalacaksın. Ben ise hala burada verandamda oturuyor olacağım ve Riley yatakta horlayacak. Ben bununla başa çıkabilirim. Ama Riley? Babası Florida'ya taşındı. Onun, ülkenin diğer ucunda yaşayan başka bir adama bağlanmasını istemiyorum. Bu onun için çok fazla.

Tartışacak başka bir şeyim kalmadı. Riley'i incitecek veya üzecek hiçbir şey yapmak istemem. Juniper'ın söylediklerini anlıyorum ama bu kadar yetenekli birinin Star Falls'ta kalması beni çok üzüyor.

İçkimi bir yudum alıyorum. "Fazla zorladıysam özür dilerim."

Elini dizime koyar. "Bunu yapmanı sevdim. Bu bana..." Sanki söylemek istemiyormuş gibi başını sallar. "Hoşuma gitti."

"Cümleleri tamamlar mısınız?" diyorum ve ona dönüyorum. "Bu sana...?"

Gülümser ve kirpiklerinin altından bana bakar. "En azından senin için 'önemli' diyecektim."

Midem göğsüme kadar yükselir, elimi boynuna dolayarak onu kendime çekip öperim. Ne kadar özel olduğunu fark etmiyor bile. Ve o benim için önemli. Birkaç hafta sonra Star Falls'tan temelli ayrılacağım düşünülürse, onun için olması gerekenden daha önemli.

Belki de bu kadar ısrarcı olmamın bir nedeni, Juniper New York'ta olsaydı, Vivian kayıtları bitirdikten sonra onu görebilecektim. New York'a döndükten sonra. Gerçek hayatta.

Öpücüğümüzü derinleştirip onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve New York'a döndüğümde ondan vazgeçmek istemeyeceğimi biliyorum.

YİRMİ ÜÇ

Fisher

Star Falls'tan döndüğümde New York'un farklı hissettireceğini umuyordum, ama yeşil ışıkta yaya geçidinden geçerken bir taksi bana korna çalınca, New York'un eskisi gibi aynı olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum. Sanki ben yokken duraklatılmış ve LaGuardia'ya indiğimde biri oynat düğmesine basmış gibi.

Greenwich Village'daki bir İrlanda barında The Homecoming Kings'in menajeri Benny ile buluşacağım. Onu birkaç aydır görmedim, bu alışılmadık bir durum. O New York'ta yaşıyor ve genellikle her ay bir şeyler içmeye gideriz. O meşgul, ben de Colorado'daydım.

Onu barda görüyorum. Benden en az on beş yaş büyük ve uzun süredir müzik sektöründe. Eski kafalı biri ve bu özelliğini seviyorum.

"Fisher," diyor, başını sallayarak. "Sana bir bira getireyim mi?" Garsonu çağırıyor. O zaten bir Guinness içiyor, ama bu gece benim midem bunu kaldıramaz.

"Bir şişe..."

"Heineken mi?" diye soruyor, bana gülümseyerek.

"Tabii," diye cevap veriyorum. "Teşekkürler." Benny'nin karşısındaki yüksek masadaki tabureme oturuyorum.

"O senden hoşlanıyor," diyor Benny.

Anlamadığım için kaşlarımı çattım, ta ki onun garsonu kastettiğini anlayana kadar. "Ne diyebilirim ki? Ben sevimli bir adamım."

"Öylesin," diyor.

"İşler nasıl?" diye soruyorum. "Yeni albümle ilgili bir fikrin var mı? Right Records, çocukları en iyi şekilde nasıl destekleyebilir?"

"Evet, çocuklar iyi. Tur bittikten sonra boş zamanlarının tadını çıkarıyorlar."

"Tabii ki hukuki açıdan işleri tamamlamamız gerekiyor. Sözleşmeler ne durumda?" diye soruyorum, sanki tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyormuşum gibi. Yeni sözleşmeler Benny ile yapıldı ve haftalar oldu. Colorado'ya gitmeden önce gönderildiğinden emin oldum.

"Evet, bununla ilgili seninle konuşmak istiyordum," diyor Benny.

Sesi neşeli ve bu benim midemi burkuyor. Benny asla neşeli değildir. Huysuz ve sinirli biridir ve müzik menajeri olmasaydı, eminim ki ağır iş ve alkol içeren bir iş yapardı.

"Sanırım çocuklar seçeneklerini değerlendiriyorlar."

Çenem gerilir ve önümdeki birayı bir yudum alırım, böylece olduğumdan daha rahat görünürüm. "Öyle mi? Neyi değerlendiriyorlar, söyle bana."

Gözlerime bakar ve bir saniye bakışlarımı tutar. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Fisher. Sen iyi bir adamsın. Dürüst. Bu sektördeki birçok insanın aksine, açık sözlüsün. Ama oyun çok değişti."

"Bilgin olsun, ben de seni seviyorum Benny. Aynı nedenlerden dolayı. Ve haklısın, sektör değişiyor. Ama her zaman değişiyordu. Right Records'un harika yanı, daha küçük olmamız, bu yüzden değişime daha hızlı adapte olabilmemiz. Çevikiz."

Benny başını sallar.

"Bana dürüst ol, Benny. Neler oluyor?"

Benny iç geçirip başını sallar. "Çocuklar... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Re Records onlara teklifte bulundu."

Bana söylemesine gerek yoktu.

"Orada yeni bir patron var. Çok iyi konuşuyor."

"Gerry Banks," diyorum.

"Evet, doğru. Eskiden menajerci. Onu oradan tanıyorum. Onu hep sevmişimdir, ama benimle bir barda oturmak için biraz fazla kibar biriydi."

Benny'nin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Gerry Banks, onu yeterince tanımiyorsanız inandırıcı gelebilecek bir samimiyet maskesi takıyor.

"EMG'de onunla A&R'da çalışırdım."

"Dünya küçük," diyor Benny. "Her neyse, o adamları oldukça sıkı bir şekilde ikna etmeye çalışıyordu. Turun son bölümünde ortaya çıktı. Ve bu, Re Records'a gelmeden önceydi. Onları benden çalmaya çalıştığını düşündüm."

Ama hayır. Onları *benden* çalmaya çalışıyordu.

"Damien ile aynı spor salonuna gidiyor. Ve arkadaş oldular."

Siktir.

"Bu bir tesadüf. Damien ile aynı spor salonuna gitmesi." Bunun tesadüf olması imkansız. Gerry, The Homecoming Kings'i agresif bir şekilde takip ediyor ve Damien'in hangi spor salonuna gittiğini açıkça öğrenmiş.

"Evet," diyor Benny ve Guinness'inden bir yudum alıyor. "Bu bir tesadüf."

"Ya da Gerry Damien'in hangi spor salonuna gittiğini öğrenmiş ve onu takip ediyor." Bu, daha önce yaptıklarıyla tutarlı olur.

Benny gözlerime bakıyor. "Her halükarda, Damien'in güvenini kazanmayı başarmış."

"Bu ne anlama geliyor, Benny?" Dalga geçmekten bıktım. Right Records ile sözleşme imzalamayacaklarsa, bunu bilmek istiyorum.

"Right Records ile yeniden sözleşme imzalamak istemiyorlar. Re'ye gitmek istiyorlar."

İçimde kıvranan acıyı ve öfkeyi yutuyorum. "The Homecoming Kings'i ben keşfettim. Lanet olsun, onları sana ben tanıttım."

"Biliyorum," dedi Benny. "Bu benim kararım değil."

"Ama onlara sen danışmanlık yapıyorsun. Re ile sözleşme imzalamak grubun için en iyisi mi sence?"

Benny derin bir nefes alır. "Bence bu iyi olabilir."

Midem düğümlenir. Karar verilmiştir. Benny de kabul ederse, fikrini değiştirmek mümkün değildir.

"Peki, bana söylediğin için teşekkürler." Ses tonum biraz alaycıdır, çünkü bu akşam içki içmeyi önermemiş olsaydım, Benny bana ne zaman söyleyecekti acaba? "Bunu tartışmak güzel olurdu."

"Karar verildi, Fisher. Seni oyalamaya, zorluk çıkarmaya gerek yoktu. Ben bile tartışmaların çoğuna dahil olmadım. Gerry ve Damien'in arkadaşlığı yüzünden bu durum bana da yansıdı. Damien her gün Re ile konuşuyordu. Gerry onun güvenini kazanmıştı. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin, Damien mutluysa, hepsi mutludur."

Alaycı bir kahkaha attım. "İronik olan, Gerry'nin Damien'in güvenini kazanmak için bir dostluk kurmuş olması. Damien sadece bir arkadaşıyla sohbet etmiyordu. Re'nin CEO'suyla konuşuyordu."

"Belki," diyor Benny.

Ben hiçbir şey söylemiyorum. Gerry'nin hangi spor salonuna gittiğini ve bir görüşme ayarlamak için üye olduğunu çok iyi bildiğinden eminim. Ama enerji harcamak neye yarar ki?

Anlamadığım şey, Gerry'nin neden dürüst bir şekilde hareket edemediği. Neden diğer plak şirketlerinin yaptığı gibi gruba yaklaşıp bir görüşme önermedi? Doğru kanallardan. Ama bu Gerry'nin tarzı değil. İstedikini elde edene kadar The Homecoming Kings'i acımasızca takip etti, planlar yaptı ve entrikalar çevirdi.

Ve daha da kötüsü, bahse girerim, onları istemiyor bile. Sadece *benim* onlara sahip olmamı istemiyor.

The Homecoming Kings. Right Records'ta imzaladığım ilk grup. Keşfettiğim bir grup. Yaptığım bir grup. Ve o onları benden aldı. Beni kişisel olarak hedef almaması imkansız.

Bunu kişisel olarak alıyorum. Çok kişisel olarak.

YİRMİ DÖRT

Fisher

Yürüyüş yaparsam kafamın açılacağını ve düşünebileceğimi düşünmüştüm. Ama Worth ve Sophia'nın yeni evine yürüyerek gitmek hiç yardımcı olmadı.

Jack kapıyı açar. "Berbat görünüyorsun," der.

"Teşekkürler. Artık Worth'un uşağı mısın?"

Jack gülüyor. "Ben yeni geldim. Herkes çoktan gelmiş."

Vücudum anında rahatlayarak gevşedi. Bu gece dostça yüzler görmem gerekiyor.

İkimiz de arka tarafa geçiyoruz. Bu ev, Worth'un önceki evinden sadece biraz daha büyük. Neden Sophia ile taşındıklarını bilmiyorum. Ama taşındılar.

Arka odaya girip sadece en yakın arkadaşlarımdan değil, bazı eşlerin ve kız arkadaşların da orada olduğunu görünce, Juniper'ın görüntüsü kafamdan çıkmıyor. Sanki burada değilmiş gibi, ama aslında burada.

"Merhaba Fisher." Sophia kollarını açarak beni selamlıyor. Gülümsüyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum.

Hepimiz birbirimizi selamlıyoruz ve her dokunuş ve selamla rahatlıyorum. Bu ailemi bulduğum için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Birkaç hafta boyunca seni görmeyi beklemiyordum," diyor Worth.

"Seni bu kadar erken geri getiren ne oldu?"

Tipik Worth, hemen bir terslik olduğunu anlar. "İş yerinde bazı şeyler oluyor."

Bana bir bira uzatır ve onu bahçeye kadar takip etmem için işaret eder. "Hadi millet, dışarı çıkıp oturalım." Sesini alçaltır

"Ne tür şeyler?"

Bahçe beklediğimden çok daha güzel. Duvarlarla çevrili, ortasında büyük bir yemek masası ve etrafında bir düzine sandalye var. Her birimiz ve sevgililerimiz için birer tane. Bu tesadüf değil. Worth ve Sophia, dış mekan yemek mobilyalarını seçerken çok dikkatli davranmış olmalılar.

İç çekiyorum. "Emin değilim." Nasıl anlatabilirim? Profesyonel olarak takip ediliyorum ve sonra sabote ediliyorum.

"Kelimelerini kullan," diyor Jack, sanki bir çocuğa konuşur gibi, karşımda oturdu.

"Ha. Çok komiksin."

"Bu bir rahatsızlık. Ama ben bununla barıştım," der, ifadesiz bir yüzle. "Bize dertlerini anlat, Fisher, dostum."

"Oh, önemli değil, biri beni profesyonel olarak yok etmeye çalışıyor. Hepsi bu."

Jack başını sallar. "Tamam o zaman. Sırada kim var? Worth, senin neyin var?"

Worth ona "pislik olma" bakışı atar, ama ben umursamam. Jack'in sağladığı hafifliğe ihtiyacım var. Dün gece Benny ile görüşmemden beri kafam çok karışık.

"The Homecoming Kings, Re Records ile sözleşme imzalayacak." "Bunu yapabilirler mi?" diye sorar Bennett.

"Yasal olarak?"

"Evet. Sözleşmeleri bitti. Aptalca bir şekilde, Right Records ile yeniden sözleşme imzalayacaklarını düşündüm. Diğer plak şirketlerinin onları transfer etmeye çalışacağını biliyordum ama..."

"Ama onları sen buldun," diyor Leo. "Onları sen yarattın. Başka biriyle sözleşme yapamazlar."

"Evet, yapabilirler," diyorum. "Ve daha da kötüsü... Gerry Banks'tan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"EMG'de çalışırken sanatçıların çaldığını düşündüğün adam mı?" diye sorar Worth.

"Aynen öyle."

"Bir dakika, kim? Ne? Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum," diyor Jack.

Worth, sanki dün ona anlatmışım gibi hikayeyi masadaki diğerlerine aktarır. Gerry'nin beni kişisel olarak hedef aldığını hep düşündüğümü, ama bundan asla emin olamadığımı.

"Bunların hepsi biz işletme okuluna gitmeden önce oldu. Sizi tanımadan önce," diyorum. "Belki de paranoyak davranıyorum..."

Jack sözümü keser. "İçgüdülerine güven. Sanki spor salonunda solisti bulacakmış gibi. Bunun tesadüf olması imkansız. Bence haklısın. Seni hedef alıyor."

"Ama neden?"

"Çünkü sen işinde en iyisin," diyor Worth. "Ben büyük şirketlere kıyasla küçük bir balık sayılırım."

"Ama Vivian Cross ile yeni sözleşme imzaladın," diyor Bennett. "Sen küçük balık değilsin. Aslında, Vivian daha önce Re Records ile sözleşme imzalamış mıydı? Bu bunun intikamı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. O Universal'daydı."

"Ondan bir görüşme talep etmeye değer mi? Öğle yemeği falan gibi? Neler olup bittiğini anlayabilir misin?"

"Bunu düşündüm. Ama o hiçbir şey söylemez. Yirmili yaşlarımızın başında bile hiç söylemedi. Garip bir yanı var... Her zaman popüler bir adamdı. Herkes onu severdi. Ama ben nedense onunla bir türlü bağ kuramadım."

"Muhtemelen senin sanatçıların çaldığı içindir," diyor Worth.

"Belki," diyorum. "Nedenini bilmiyorum, sadece sanatçılardan daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

sanatçılardan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Kişisel bir şey gibi geliyor."

"Onun geçmişini araştırdın mı?" diye sorar Jack.

Hemen Juniper ve onun *Savaş Sanatı'ndan* alıntı yaptığı aklıma geliyor. "Biraz," diye itiraf ediyorum. "Onun da Pennsylvania'lı olduğunu öğrendim. Benden biraz daha genç."

"Onu tanıyor muydun? Gençken onunla tanışmış mıydın?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır." "Karısını falan becerdin mi?" diye soruyor Jack.

Şimdi ona "pislik olma" bakışı atma sırası bende. "Ne?" diye bağırır

Jack. "Gerçekçi davranıyorum. Kimse Fisher'ın hala bakir olduğunu mu söylüyor?"

"Onun karısıyla yatmadım," diyorum. "Onu tanıdığımdan beri evli. Karısını tanıyorum. Kesinlikle yatmadık."

"Adamlarımı bu işe koyabilirim," diyor Jack. "Seni hedef almasının bir nedeni olmalı."

"Adamların mı? Bu ne demek? Artık mafya üyesi misin?" diye soruyorum.

"Evet. New York City'nin kuruluşu olarak da bilinen mafya."

Gülüyorum. Jack haklı. Alden ailesinden olmak, Jack'in benim hiç bilmediğim bir dünyada büyüdüğü anlamına geliyor. Amerika'da ve muhtemelen tüm dünyada tanınması gereken herkesle nesiller boyu bağlantıları var. Altımız da zenginiz. Hepimiz başarılıyız. Ama Jack eski New York parası ile büyümüş. Ve bundan daha güçlü *bir şey* yok.

"Peki, senin adamların tam olarak kimler?" diye soruyorum.

"Sadece ailemin kullandığı güvenlik görevlileri," diye yanıtlar

Jack. "Peki, bana numaralarını verirseniz, onlarla iletişime geçebilirim."

Jack gözlerini hafifçe kısar. "Bu işler öyle yürümüyor. Onlar senin aramanı kabul etmeyecekler. Ama önemli değil. Onlarla konuşacağım ve içlerinden biri seni arayacak."

"Ne yapacaklar?"

Jack omuz silkiyor. "Muhtemelen onu apartmanının önünde alacaklar. Bir minibüse bindirecekler. Jersey'deki terk edilmiş bir depoya götürecekler ve ona bazı sorular soracaklar."

Jack'in gülümsemesi ve şaka yaptığını söylemesini bekleyerek duraksarım, ama o hiçbir şey söylemez. Bennett ve Worth'a bakarım, ama yüzlerinde hiçbir ifade yoktur. Şaka yapıyor olmalı. Gerry Banks'ın kaçırılmasını istemiyorum, Tanrı aşkına.

"Jack," diyorum. "Ben istemiyorum..."

"Şaka yapıyorum. Sadece etrafı karıştıracaklar. Kimse Jersey'e götürülmeyecek. Babam o eyalete ayak basmış kimseyle çalışmaz."

"Tamam, ama kaçırma da olmasın."

"İzci sözü." Üç parmağını kaldırır. "Gerçekten gerekmedikçe yapmayız."

Gözlerimi devirdim. "Otel nasıl gidiyor, Worth?" Konuyu değiştirmek istiyorum. Biraz daha hafif hissetmek istiyorum. Daha umutlu. Gerry'nin The Homecoming Kings ile yetinmeyeceği hissini bir türlü atamıyorum. Daha fazlasını istiyor.

"İyi gidiyor. Poppy ve Avril işleri yürütüyor. Ben sadece onlara eşlik ediyorum," diyor. "Senin evin ne durumda?" diye soruyor.

"Aslında satmayı düşünüyorum." Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim. Otel için sürekli teklifler alıyorum. Konumu harika ve ben bunu gerçekten iyi değerlendirmiyorum. Beş en iyi arkadaşımı seviyorum ama otel işini sevmiyorum.

"Ne?" diye soruyor masadaki herkes bir ağızdan.

"Sürekli teklifler alıyorum. İşletme okulundan ayrıldığımızda bu harika bir fikirdi. Bizi birbirimize bağladı. Ama benim için? Bu benim tutkum değil. Ve daha basit bir hayat fikrini seviyorum."

"Ciddi misin?" diye sorar Bennett.

"Evet. O otelleri almamızın sebebi bağımızı korumaktı, ama bunun için otellere ihtiyacımız yok. Artık yok. Hiç ihtiyacımız olup olmadığını da bilmiyorum. Hiçbiriniz benden uzaklaşamazsınız. Buna izin vermem. Zaten, ben hiç kazanamıyorum ki. Her zaman sen kazanıyorsun, Bennett. *Her zaman* sen kazanacaksın."

"Doğru değil," diyor Bennett. "Byron her zaman kazanacak. Tabii Colorado Club'ın bizim küçük yarışmamıza katılmasını izin verirsek. Bu tartışmalı bir konu. Club gerçekten bir otel mi? Ben bunun asıl anlaşılan kapsamın dışında olduğunu düşünüyorum."

Gülerek başımı sallıyorum. "Bana öyle geliyor ki, kaybeden olmak istemiyorsun. Belki de oyununuzu geliştirmelisiniz."

"Başka bir şey alacak mısınız?" diye sorar Worth. "Ninth Street'ten önce Boston'da bir otelim vardı. Şehirde bir şeyin olması çok daha iyi. Ama sanırım bu senin sorunun değil."

"Doğru. Sorun otelin kendisi ya da konumu değil. Sorun, benim otel istemem. Hayat... Oteli işletecek insanlar olduğunu biliyorum, ama... Star Falls'ta hayat çok basit ve buradaki hayatın ne kadar karmaşık olduğunu fark etmemi sağladı."

Jack nefesini tutar. "Fisher! Oraya kalıcı olarak taşınmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Colorado'ya mı taşıniyorsun?" Sophia, peynir ve etlerden oluşan bir tabakla ortaya çıkar ve masanın üzerine koyar.

"Hayır, öyle demedim."

"Seni de kaybetmeyeceğim," diyor Jack. "Sen ve Byron'ı. Colorado'da hayatta kalmanız imkansız."

Gözlerimi deviriyorum. "Byron'ı kaybetmedin. O ve Rosey zamanlarının çoğunu New York'ta geçiriyorlar."

"Ama çoğu zaman Colorado'da. Colorado ve New York arasında seçim yapması gerektiğinde, Byron Colorado'yu seçiyor. *Çoğu zaman*."

"Orada büyüdü," diyor Worth. "Ve çok güzel bir yer."

"Evet. Büyük Kanyon çok güzel. Ama hiçbirinizin oraya taşındığını görmüyorum."

"Orada kulübü var," diyorum. "Ve Worth haklı, *orası* güzel. Bunun nedeni kısmen hayatın daha yavaş olması. Daha az karmaşık." "New York enerji. Hayat. Ve herkes için farklı.

New York'ta kendi hızını belirleyebilirsin." Jack onurunu savunuyor gibi geliyor. Sanki New York onun şehriymiş ve ben ABD'nin başka bir bölgesi hakkında güzel şeyler söyleyerek onu kişisel olarak aşağılıyormuşum gibi.

"Sana katılıyorum," diyorum. "Taşınacağım demiyorum. Sadece bazen temel şeylere dönmenin güzel olduğunu söylüyorum."

Sophia içkisine boğulur. "Byron'un kulübün basit olduğunu söylediğini duymasın."

"Kulübü kastetmedim. Demek istediğim..." Juniper'ı verandasındaki bankta, önünde iki bardak ve bir şişe şarapla otururken görebiliyorum. Hayatımın en güzel akşamlarından bazılarını onunla orada oturarak geçirdim. Düşüncelerimizi ve hayatlarımızı paylaştık. Onu kollarımda sımsıkı tuttum. Dudaklarını dudaklarımda hissettim. Bundan daha güzel bir şey yok. New York'ta bile.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Jack. "Temiz dağ havası mı?"

"Evet, şimdi sen söyleyince fark ettim. Ama ayrıca Vivian'la stüdyoya gidiyorum. Çok keyif alıyorum. Uzun zamandır yapmamıştım. New York'tayken her zaman daha önemli görünen başka işler çıkıyor. Vivian'la Star Falls'ta olmak... beni yavaşlamaya zorladı."

"Yeni bir bakış açısı kazanmak iyidir," diyor Worth.

"Bu yerin özgünlüğünü seviyorum," diyorum. "Kimse öne geçmeye çalışmıyor. Kimse tanıdığın birinin önüne geçmek için seninle bağlantı kurmaya çalışmıyor. Hayat çok basit. Bunun ne kadar huzur verici olduğunu unutmuşum. Anlıyor musun?"

"Ahh," diyor Jack. "Kim huzur ister ki?"

Herkes gülüyor, ben kadehimi kaldırıyorum ve Jack da kadehini benimkine çarpıyor.

"Sen sen tanıştınbiriyle Sophia? diye sorar. "Bir bir kadın olabilir mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Orada hayatın daha basit olmasını seviyorum. Seni gerçekten mutlu eden şeyin ne olduğunu düşünmeye zorluyor."

"Colorado'da kimse yoksa, hoşuna gidebilecek bir arkadaşım var."

Gülümserim. "Teşekkürler, Sophia."

"Ciddiyim. Çok tatlı bir kız. Tam senin tipin. Avukat. Gerçek bir baş belası."

"Sence ben sert kadınları sever miyim?"

"Sen güçlü kadınları seversin," diyor Sophia. "Samia da hem güzel hem de güçlü. Bence ikiniz birbirinize çok yakışsınız. New York'a geri döndüğünde bir akşam yemeği düzenleyeceğim. Biraz çöpçatanlık yapacağım."

Gülümsüyorum ama bu düşünce beni çok heyecanlandırıldığını ona söylemiyorum. En son ne zaman bir kadınla özel bir ilişkim olduğunu hatırlamıyorum ama Juniper dışında biriyle akşam yemeğinde karşı karşıya oturmak bile istemiyorum.

Worth ve Bennett, hayatlarındaki kadınlarla birlikte olmanın her şeyi nasıl daha iyi hale getirdiğini anlatmaya başlarlar ve ben dinlemek isterim, ama Jack sözümü keser.

"Ama cidden, Colorado'ya taşınmıyorsun, değil mi?" diye fısıldayarak sorar.

"Planım yok" diyorum. Bu doğru. Üç hafta sonra New York'a geri taşınyorum. Ama o zamana kadar içimde bir şeyler değişmiş olacağını düşünmeden edemiyorum. "Ama önceliklerimi yeniden belirleyeceğim. Prodüksiyona daha fazla ağırlık vermek istiyorum. Hatta bir halef yetiştirmeye bile başlayabilirim. CEO görevinden ayrılacağımı görebiliyorum. Belki başkan olabilirim ve sonra sanatçı keşfetmeye geri dönebilirim. Bunu yapmayı çok seviyordum. Sanki bir şey yaratıyormuşum gibi hissediyordum. Juniper resim yaparkenki halini gördüm ve ben de bir şeyi o kadar çok sevmek istiyorum."

"Juniper mi?" diye sordu Jack.

"Oh, Byron'ın eski okul arkadaşlarından biri. Onu Grace Astor'la tanıştırdım."

Jack başını sallar. "Onu penisine de tanıştırdın mı?" diye sorar resmi bir şekilde.

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Sen çok saçmalıyorsun." "Sen kedi tarafından hipnotize olmuşsun."

"Hayır, değilim!"

Jack başını sallıyor. "Onu kafandan çıkarmalısın. Colorado'da kalan zamanını iyi değerlendir, sonra geri dön ve işini istediğin gibi yap."

Sanki başka bir seçenek düşünüyormuşum gibi konuşuyor. Düşünmüyorum. Colorado'ya taşınamam ki. İşim New York'ta. Dikkatimi gerektiren işim. Arkadaşlarım. Hayatım. Bildiğim her şey. Juniper hariç.

YİRMİ BEŞ

Juniper

Üç gündür Fisher'dan haber almadım. Bütün bu süre boyunca New York'taydı. Ve biz çıkmıyoruz ki. Onun aramasını beklemiyordum. Mesaj bile beklemiyordum. Ama... onu özlüyorum.

Bugün dönmesi gerekiyordu. Ama belki dönmeyecek. Belki de bu kadar olacak ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Sıcak olmasına rağmen battaniyemin altına kıvrılıyorum. Isınamıyorum, ama içeride kalmaya da dayanamıyorum çünkü çok havasız.

Riley annemlerin evinde toplu yemek pişiriyor. Umarım eve de biraz getirir. Buzdolabımızı yeniden doldurmamız gerekiyor.

Telefonum yanımdaki masada titriyor ve midem ağzıma geliyor. Bunun Fisher'dan bir mesaj olmasını ummak aptalca mı?

Telefonumu alıp ekrana baktığımda annemin numarasını görüyorum. Riley bizde kalmak istiyor. Sorun olur mu?

Eğleniyor olması güzel. Riley'nin dedesi ve ninesiyle olan bağı seviyorum. İkisi de hayatta oldukları için şanslıyım, bana ve Riley'ye çok destek oluyorlar.

Tabii ki sorun yok diye cevap verip telefonu masaya geri koyuyorum. Kendi başıma geçirdiğim akşamlar çok sık olmuyor. Bu, keyfini çıkarmam gereken değerli bir boş zaman.

Telefonum tekrar titrer ve heyecanımı bastırıram. Muhtemelen annem Riley'nin saçını yıkaması gerekip gerekmediğini soruyordur. Mesajı açarım.

Mesaj, Riley'nin babası Bill'den geliyor ve gelecek ay Star Falls'a geleceği tarihi teyit ediyor.

Mesajına bakarken, bu sefer gerçekten gelebilecek mi diye düşünürken, en küçük kızının bale resitali nedeniyle konuştuğumuzdan bir gün önce ayrılacağını söyleyen başka bir mesaj geliyor.

Tipik. Riley bu günlerde kesinlikle onun listesinin en altında yer alıyor. Zihnimde eski sevgilime hak ettiğini verirken, farlar verandayı aydınlatıyor.

Nefesim kesildi. Kim olduğunu hemen anlayamadım. Sonra farlar söndü ve Byron'ın kamyoneti olduğunu gördüm.

Fisher.

Ayağa kalkıyorum, battaniyemi atıp ona koşma isteğiyle mücadele ediyorum. Kollarını bana dolanmasını istiyorum. Üzerinde giydiği pahalı her neyse, onun kokusunu almak istiyorum. Onu özledim. Lanet olası üç gün oldu ve onu özledim.

"Selam," diyor kamyonetten inerken, sanki beni dün görmüş gibi.

Gülümsemeden edemiyorum. Saçını kestirmiş ve eskisinden daha genç görünüyor. Utangaçmış gibi saçının yan tarafını eliyle düzeltiyor. Fisher'ın utangaç olabileceğine inanamıyorum. O, tanıdığım en kendine güvenen adam.

"Selam, yabancı," diye sesleniyorum. "Saçını kestirmişsin. Başka ne var ne yok?"

Merdivenleri tırmanıp doğruca bana doğru geliyor. "Siktir, Juniper, seni görmek ne güzel."

Onun sözleri midemi bulandırıyor.

Seni özledim, diye düşünüyorum.

Beni kaldırır, ben de bacaklarımı beline dolarım. "Ne var ne yok?" diye sorar. "Kaçırdığım her şeyi anlat."

Başımı geriye yaslayıp gülüyorum. "Yeni bir şey yok. Star Falls'tayız, unuttun mu?"

O da güler. "Biliyor musun, New York'a döndüğümde de aynı şeyi düşünmüştüm. Tamamen ayrıldığım zamanki gibiydi." Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve anında ona karşı zayıf düşerim. Bir adamın, birkaç hafta içinde nasıl bir yabancından beni zayıf düşüren birine dönüşebildiğini bilmiyorum.

. Ama Fisher bunu başardı. "Öp beni," diyor.

Kollarından kayarak aşağı iniyorum, yüzünü ellerimle tutuyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum. "Daha fazla istediğim bir şey yok."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve tüm vücudum derin uykudan uyanmış gibi titriyor. Beni kendine doğru çekiyor, böylece vücudumla onun vücudu arasında hiç boşluk kalmıyor.

Sertleşmiş ve beni istediği düşünce dizlerimi titretir. Kalbimi titretir.

Geri çekildi. "İyi misin?"

Onu ne kadar özlediğimi hissetmiş olmalı. O yokken iyi değildim ama şimdi burada olduğu için daha iyiyim.

Kafamı sallıyorum. "İçeri gel ve... içime gir." İnliyor.

"Juniper. Riley'i uyandırmak istemiyorum ve..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. "O bu gece annemlerde kalıyor. Annem az önce mesaj attı, sorun olup olmadığını sordu."

"Anneni gerçekten çok seviyorum," diyor, bana çok yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"İçeri girelim," diyorum. şelalenin yanında olmak ne kadar hoşuma gitse de, onu yatağımda görmek istiyorum.

Beni kucaklayıp içeri götürüyor.

"Nerede uyuduğunu bile bilmiyorum," diyor. "Riley'nin odasının yanındaki kapı."

Yatak odamın kapısını tekmeliyor ve beni nazikçe yere indiriyor. Parmakları doğrudan bluzumun düğmelerine uzanıyor.

"Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum," diye fısıldıyor Fisher, göğüslerimin arasına bir öpücük kondurarak. Gömleğimi omuzlarımdan çıkarıyor ve ayaklarımdın dibine diz çöküyor, kot pantolonumun düğmelerini açıp her bir bacağımı kaldırarak pantolonu çıkarıyor. Dizimin hemen üstüne bir öpücük konduruyor ve ben titriyorum. Elleri uyluklarımdan aşağı kayarken sırtım kavislenir. Bana neredeyse hiç dokunmamışken tüm sinir uçlarımd tetikte, bir sonraki adımı bekliyor, daha fazlasını istiyor ama daha fazlasının fazla olacağını biliyor.

Başparmaklarını iç çamaşırdımın kenarlarına takar ve aşağı çeker. Çıplak amımı görünce inler, sanki gördüğu en erotik şey gibi. Fisher benden tahrik oluyor.

Beni bir tanrıça gibi hissettiriyor. Fisher gibi bir erkeği tahrik edebiliyorsam, her şey mümkündür. Göğüs uçlarım dikleşiyor, sütyenimin dantelini sıyrıyor ve onun dokunuşunu çaresizce bekliyor.

Alt karnıma, bir kalçadan diğerine öpücükler konduruyor, beni kızdırıyor, bekletiyor. Bu lezzetli bir işkence. Ellerimi saçlarına geçiriyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var, ondan daha fazlasını istiyorum.

O uzaklaşıyor ve beni yatakta sırt üstü yatırıyor, kığım yatağın kenarında kalıyor.

"Bunu hayal ettim. New York'ta iki gece geçirdim ve tek düşündüğüm senin tadının nasıl olduğu."

İç çekiyorum. Bu doğru olabilir mi? Benim onu düşündüğüm kadar sık beni düşünmüş olması mümkün mü? Buraya dönene kadar saatleri sayıyordum. Onun sonsuza dek gitmesinin nasıl bir his olacağını düşünmek korkutucu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ama şimdi bunu düşünemem.

Fisher'ın dili kıvrımlarımın arasında kayıyor. Dilini hareket ettirip bastırıyor, daireler çiziyor ve beni çılgına çeviriyor.

Daha fazla dayanamıyorum ama bunun hiç bitmesini istemiyorum. Bu hissi hiç kaybetmek istemiyorum.

Uyluklarımın arasında ıslaklık birikiyor ve bu kadar heyecanlanmamış olsaydım, vücudumun ona bu kadar duyarlı olmasından utanırdım. Ama beynimde utanç için yer yok. Vücudumda hissetmem gereken çok fazla şey var. Ve hepsi zevk.

Aniden, parmakları göğüslerimin üzerinde kayarken, dili klitorisimi okşuyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Fisher!" diye bağıyorum.

O hareketsiz kalır ve dilinin yokluğunu hissederim. "Kuralı biliyorsun," diye homurdanır. "Benim iznim olmadan boşalmayacaksın."

Ses tonu beni neredeyse uçurumun kenarına itecek kadar güçlü. Fisher çok cana yakın, rahat bir adam. Ama yatakta?

Yatakta, kontrol onda.

"Fisher," diye inlerim.

"Tadın çok güzel," diyor. Parmakları tekrar hareket etmeye başlıyor, üzerimde dairesel hareketler yapıyor.

Nefesim kısa, keskin patlamalar halinde geliyor ve ben çarşafı sıkıca tutarak dayanmaya çalışıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Lütfen, Fisher. Lütfen boşalabilir miyim?"

O inliyor. "Gözlerini aç. Seni görmek istiyorum."

Onu memnun etmek için çaresizce dediğini yaparım. Beni, gördüğü en güzel, en seksi kadınmışım gibi bakar.

Küçük bir baş hareketiyle, "Şimdi gel" diyor.

Başparmağı klitorisimi okşarken gözlerimiz birbirine kilitlenir, ben paramparça olurum, tüm vücudum yukarı, yukarı, yukarı süzülür.

Bana büyük bir saygıyla bakar, sanki daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi.

"Fisher," diye iç çekerek söylüyorum.

Beni yatakta yeniden yerleştirir ve prezervatif takar.

"Senin içine girmeliyim," diye homurdanıyor. "Çok uzun süre bekledim."

Bacaklarımın arasına diz çöküyor. Tüm vücudum gevşemiş, orgazmın yorgunluğuyla bitkin düşmüş durumda. Ama onun başını girişimde hisseder hissetmez, vücudum yeniden canlanıyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

"Tanrım, çok ıslaksın," diye homurdanır.

"Seni istiyorum," diye fısıldarım. "Her zaman." Bu, asla yapmayacağımı düşündüğüm bir itiraf. Ben de onunla aynı şeyi istiyorum: bunu hafif ve rahat tutmak, ama onda bir şey bana gerçeği söylemek istememi sağlıyor. Sanki sırrı kendime saklayamayacak kadar büyükmüş gibi.

"Ben de seni her zaman istiyorum." İçime girerken nefes nefese kalıyor.

O çok büyük, ben de çok doymuşum, ama o böyle içimdeyken kendimi tam hissediyorum, sanki o benim kilidimin anahtarıymış gibi.

"Çok mu fazla?" diye soruyor.

"Sen asla fazla olmazsın," diyorum. Tam olarak yeterli. O tam olarak yeterli.

Üzerimde hareket etmeye başladığında gözleri kapanıyor. Boynundaki tendonlar geriliyor ve ben parmaklarımla onları izliyorum.

Bacaklarımı açıyorum, onu daha derine, daha fazla istiyorum. Onun benim bir parçam olmasını istiyorum. "Sen inanılmazsın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarına kaydırarak. Kollarımı yakalıyor ve başımın üzerine itiyor.

"Bana dokunursan boşalacağım," diyor, parmakları bileklerimi sıkıca kavrarken içime giriyor.

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. Alnı terle kaplıdır ve boşalmamak için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyorum.

İçimde.

Onun o kadar heyecanlanmış olduğunu düşününce inliyorum, ona dokunmak bile onu çılgına çeviriyor. New York'ta güzel, parlak kadınlarla çevrili bu yakışıklı adam benimle sevişiyor. O kadar heyecanlanmış ki, ona dokunduğumda boşalmadan duramıyor.

Bunu ona ben yapıyorum.

Bu düşünce tüm vücudumu titretir ve Fisher çığlık atar.

"Boşalacağım," diyorum nefes nefese. Vücudum, Fisher'la birlikte olduğumda tanıdık bir şekilde geriliyor. Sanki tekrar tekrar sarılmışım ve kopmak üzereymişim gibi.

"Hayır!" diye bağırır. İtmeleri daha keskin, daha istekli, daha az kontrollü hale gelir. Çok yakın olmalı, ama bırakmaya niyeti yok. Neden?

"Fisher!" diye bağıyorum. "Lütfen. Lütfen. Lütfen boşalmama izin ver." "Boşal," diye bağıyor. "Şimdi boşal!"

Yay kopar ve ben onun altında eriyorum. O yukarı doğru itiyor ve orgazmının benimkine karıştığını hissediyorum.

Üzerime yığılır ve onun sonsuza kadar orada kalmasını isterim.

Kollarımı ona doluyorum ve nefeslerimiz ağır ve zorlu hale geliyor. O yanına dönüyor ve ben ona yapışıyorum, böylece hala birbirimize bağlı kalıyoruz, onu bırakmak istemiyorum. Yapamıyorum.

O hareket etmeye başlar, ama ben onu yerinde tutmaya çalışırım. Bu anı kaybetmek istemiyorum. İçimden çıkmasını istemiyorum. Onun bir parçasını kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

"Kıpırdama," diyorum. Ama aslında söylediğim bu değil. Aslında değil. Gitme diyorum. New York'a dönme. Kalmasını istiyorum. Benimle kal.

"Gitmeliyim. Prezervatifi halletmem lazım." O çekilir ve ben boş kalırım.

O prezervatifi çıkarırken ben sırt üstü yatarım. Onun haklı olduğunu biliyorum. Hamile kalmak istemiyorum. Mantıklı davranmalıyız. Ama aynı zamanda, onun gitmesini de hiç istemiyorum.

Banyodan geri gelir ve yatağa girer, beni kollarına alır.

"İyi misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"İyi görünmüyorsun."

"Sen buradayken her zaman iyiyim," diyorum. Tek düşünebildiğim, onun burada olduğu zamanlarla olmadığı zamanlar arasındaki fark. Tek düşünebildiğim bu.

"Ben yokken Star Falls nasıldı?" diye soruyor.

"Aynı," diye cevaplıyorum. "Sana söyledim, Star Falls'ta hiçbir şey değişmez."

"Grace ile konuştun mu?"

Şu anda Grace hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında düşünmek istemiyorum. Düşünmeye başlarsam, kafamda Fisher gittikten sonra hayatımın nasıl olacağına dair düşünceler dolaşır. Ellerimi aşağı kaydırıp parmaklarımı onun penisinin tabanına doluyorum. Ellerimi kadifemsi pürüzsüzlüğünde yukarı doğru kaydırıyorum ve o inliyor.

Gülümsememeye çalışıyorum.

"Juniper," dişlerini sıkarak diyor. "Ne yapıyorsun?" "Seni sertleştiriyorum," diyorum. "Beni tekrar sikmeni istiyorum."

O inliyor ve ellerimde uzuyor. "Doyamıyorsun, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Alabileceğim her şeyi almak istiyorum.

Elini göğsüme koyup masaj yapar, meme ucumu çeker. Bacaklarımı sıkıştırırım, bana dokunduğu anda başlayan ıslaklığı durdurmaya çalışırım.

Elimde sert ve ağır duruyor, ben de prezervatif almak için ona doğru eğiliyorum. Paketi yırtıp açıyorum ve ona uzatıyorum.

O prezervatifi takarken, ben başucuna dönük olacak şekilde kendimi ayarlıyorum, ellerim başlığa tutunurken ben yatak üzerinde diz çöküyorum.

"Arkadan sikilmek mi istiyorsun?" diye soruyor, sesi karanlık.

"Arkadan sikmeni istiyorum," diye düzeltiyorum.

Arkama geliyor ve ne yaptığını göremiyorum, bu yüzden ellerimi bırakıp dönüyorum.

"Ellerini tekrar başlığa koy ve ben söylemeden kıpırdama." Sesi uyarıcıdır.

İnliyorum. Fisher'ın bana ne yapmam gerektiğini söylemesi neden bu kadar hoşuma gidiyor? İtaatsizliğin sonuçlarını görmek istiyorum

ama daha çok onu memnun etmek istiyorum, bu yüzden pozisyonuma geri dönüyorum.

Avuç içini sırtıma bastırarak beni daha aşağıya indirmeye çalışıyor ve ben de elimden geleni yapıyorum. "Buradan her şeyi görebiliyorum," diyor. "Amin çok ıslak, Juniper. Sanki benim sikimi istiyor gibi."

Onu hissetmek için çaresizce inliyorum.

"Bunu mu yapıyorsun, Juney? Benim sikimi mi istiyorsun?" "Lütfen, Fisher. Sana ihtiyacım var. *Lütfen*."

O, zafer kazanmış gibi inliyor. İstedğini elde etti: benim itaatimi, ihtiyacımı, çaresizliğimi.

Sikinin ucu içime giriyor, ben kıvranıp geri itiyorum, onu daha derine almaya çalışıyorum, ama o çekiliyor.

"Kararını sen vermezsin. Bunu hala öğrenmedin mi? Vücudunu tanıyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Kararı ben vereceğim."

"Lütfen, Fisher! Ne istersen yaparım." Onu o kadar çok istiyorum ki, bu acı veriyor. Onu hemen içime almazsam, bir parçam kırılacakmış gibi hissediyorum.

Ama çok fazla beklemem gerekmiyor. Derin bir itişle içime giriyor.

Nefesim kesildi, düzgün düşünemiyorum çünkü tek yapabildiğim

hissede biliyorum

. "İstedğin bu, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve o çekiliyor ve tekrar içime giriyor.

Ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar doğru olduğunu, Fisher'a duyduğum gibi bir erkeğe hiç ihtiyaç duymadığımı düşünerek inliyorum.

Ön tarafı sırtıma bastırıyor ve elleri vücudumda dolaşırken içeri girip çıkıyor. Elleri göğüslerime gidiyor, sıkıyor, çimdikliyor, bastırıyor. Beli etrafındaki kolu beni yerinde tutuyor. Beni, durmaksızın içime giren penisi için mükemmel pozisyonda tutuyor. İçime girerken nefes almakta zorlanıyorum. Sabah ağrım olacağını biliyorum. Minnettarım. O benimle olmasa da onu hissedebileceğim. İstedğim bu. Onu sürekli hatırlamak. İhtiyacım olan bu.

Ellerini omuzlarıma dayayıp içime giriyor ve o kadar derin ve o kadar mükemmel ki, orgazmım omurgamın dibinde uyanıyor.

"Boşalacağım," diye panik içinde boğuk bir sesle söylüyorum.
Çekiliyor ve elleri vücudumdan ayrılıyor. "Boşalma," diyor sertçe.
"Ben söylemeden boşalma."

"Fisher!" Onun vücudunu üzerimde kaybetmenin
acıyla haykırıyorum. "Derin bir nefes al.
Boşalmayacaksın."

Başlığa tutunuyorum, onu bırakıp tekrar üzerime çekmek için
çaresizce çabalıyorum, ama bana kıpırdamamamı söyledi, ben de
kıpırdamıyorum.

"Yine boşalmadan benim sikimi alabileceğini mi sanıyorsun?" diye
soruyor.

Başımı sallıyorum.

Nefesinin sıcaklığı ensemden hissediliyor ve onu tekrar yakınımnda
hissettiğimde kaslarım gevşiyor.

Siki girişime dokunuyor ve tekrar içeri giriyor. Anında orgazma
yaklaşıyorum.

Kafamı sallıyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O çok iyi hissettiriyor.
Çok mükemmel. "Fisher," diye çaresizce
haykırıyorum. "Nefes al," diyor. "Boşalma.
Nefes al."

Onun dediğini yapmaya çalışıyorum. Nefes alıyorum ve orgazmın
eşiğinden geri çekilmeye çalışıyorum. Biraz işe yarıyor, ama tüm
vücudum titremeye başlıyor, sanki orgazmım vücudumun her
hücresine yayılmak üzereymiş gibi.

"Şimdi seni becereceğim, Juniper. Sen de derin nefes almaya
devam edeceksin ve ben sana söyleyene kadar boşalmayacaksın.
Tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum çünkü sadece onun sözleri bile vücudumda
zevk dalgaları yaratmaya yetiyor.

Kendimi gerçekten durdurabilecek miyim emin olamadan başımı
sallıyorum. O çekiliyor ve ben nefes veriyorum.

"Vücudunu gevşet," diyor. "Boşaldığında çok daha yoğun olacak."

Daha fazla yoğunluğu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Fisher'la
birlikte olmak zaten şimdiye kadar yaşadığım en yoğun seks. Daha
fazlasını kaldırabileceğimden emin değilim.

Omuzlarımı gevşetmek ve gergin kaslarımı rahatlatmak için elimden
geleni yapıyorum, sonra o içime giriyor ve nefesimi kesiyor

ve orgazmım, sanki bekleyip serbest bırakılmayı bekleyen bir kuyruk gibi sallanıyor.

"Fisher!" diye bağıyorum.

"Sakın gelme," diyor ve tekrar bana çarpıyor. O kadar sert itiyor ki, neredeyse tutunamıyorum. Beni kaldırıyor, kolunu belime doluyor. Kaslarım artık güçsüz. Ne kadar daha dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Seni o kadar sert boşaltacağım ki, bunu asla unutamayacaksın."

Bir an için, *beni* unutmamam için benimle sevişmeye çalıştığını düşünüyorum. Onu asla unutamayacağımı fark etmiyor.

"Hadi gel" diyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Sanki bir serbest bırakma düğmesine basmış gibi ve ben onun etrafında patlıyorum. Beni tutarken vücudum titriyor, hala acımasızca ve merhametsizce beni sikiyor. Orgazmım uzayıp gidiyor ve sanki vücudumda güller tekrar tekrar açıyor. Geri süzülürken, Fisher'ın kolları beni sarıyor ve hala beni sikiyor. Sanki durursa kaybolacağımı düşünüyor gibi.

Tüm vücudum gevşek ve cansız, ve sonunda o arkamda patlayarak adımı haykırıyor. Beni tekrar kucağına çekiyor ve ben başımı geriye eğerek omzuna yaslıyorum.

Göğsü inip kalkıyor. Midem hala dalgalanıyor. Yorgun, bitkin ve mutluyum.

Fisher, onu asla unutmayacağımı garanti etti.

YİRMİ ALTI

Fisher

Vivian, kahvaltı için buluşmak üzere geldiğimde her zamanki masasında oturuyordu. Saatime baktım. Kararlaştırdığımız saatten on dakika erken gelmiştim. O genellikle geç kalmazdı. Ama genellikle erken de gelmezdi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir terslik vardı.

"Selam," diyorum, karşısındaki sandalyeye otururken. "Merhaba, Fisher." Beni görünce biraz şaşırılmış görünüyor. "Beni beklemiyor muydun?" Omuzlarını silkiyor. "Tabii ki."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet. Küçükle zor bir gece geçirdik. Ve... biliyor musun, sanırım albümün sonuna geliyoruz. İşler yine değişecek."

Albümün sonu. Bu Right Records için iyi bir şey. Ama bu, Colorado'da kalmam için bir nedenim kalmayacağı anlamına geliyor. "Kulağa harika geliyor."

Sonunda gülümsüyor. "Evet, gerçekten çok memnunum. Bebek doğduktan sonra kayıt yapma konusunda çok endişeliydim. Çocuk sahibi olduktan sonra birçok yönden değişiyorsunuz. Belki de anneliğe o kadar odaklanacağım ki artık müzisyen olamayacağım diye düşündüm."

"Yanıldığınızı kanıtladın."

O da başını sallıyor. "Evet, sanırım öyle. Bugün 'Sevgili Kocam'ı bitirmek istiyorum. Bitirmek üzereyiz. Ama bir şey eksik. Stüdyoya gelmek ister misin? Bu albümde zaten yapımcı olarak adın geçiyor. Gelebilirsin."

Prodüktör kredisinden bahsetmesine gerek yoktu, ama bunu takdir ediyorum. Onunla çalışmaktan keyif aldım. "Memnuniyetle. Bu sefer stüdyoda çalışmaktan gerçekten

stüdyoda geçirdiğim zamanı çok sevdim."

"Beni bakmaya gelmekte ısrar ettiğine göre, seni işe koysam iyi olur diye düşündüm."

"Bakıcılık değil," diyorum. "Sadece mutlu olduğundan emin olmak için. Zaten, çok keyif aldım. New York'tan uzaklaşmak..."

"Juniper nasıl?" diye soruyor.

Gülümsedim. "Ondan ayrılmak zor olacak."

"Buraya ve New York'a zamanını bölmeyi düşünmez misin?"

Bunu düşündüm. Çok düşündüm. Özellikle New York'a döndüğümünden beri. "Beş dakika yokum ve Gerry Banks şimdiden işimi mahvetmeye çalışıyor." Ona gülümsüyorum ama o gülümsemek yerine yüzünü buruşturuyor. Midem bulanıyor. "Ne oldu?" diyorum.

"Şey... Gerry'den bahsetmişken. Dün yine aradı. Beni yemeğe çıkarabilir mi diye sordu. Albüm kaydı için uzakta olduğumu söyledim ve o..." Sanki söyleyeceği şeye kendisi de inanamıyormuş gibi başını salladı. "Biliyorum, Colorado'dasın" dedi.

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Nasıl biliyor?" "Daha da kötüsü var. Burada kalacağını söyledi. İki gün sonra gelecekmiş."

Koltuğuma yaslandım. Bu nasıl mümkün olabilir? Burası en iyi arkadaşımın evi. "O da üye mi?"

Vivian omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Sadece birkaç arkadaşıyla geleceğini ve beni ve Beau'yu yemeğe çıkarmak istediğini söyledi. Ona zaten planlarımız olduğunu söyledim ama..."

"O pes etmeyecek. Seni Colorado'ya kadar takip etti, Tanrı aşkına."

"Sence beni takip mi etti?" diye sorar. "Belki de sadece bir tesadüftür."

Kızgınım, ama aynı zamanda şaşkınım. Neden Vivian'ı böyle bir yere kadar takip edebileceğini düşünsün ki? Burası çok uzak. Ve o ailesiyle birlikte. "Tasadüf değil. İmkânı yok. Seni Re Records ile sözleşme imzalamaya ikna etmek istiyor."

"Beau öyle diyor. Ama ben seninle sözleşme imzaladım."

"Muhtemelen seni sözleşmeden kurtarabileceğini söyleyecek ya da şartları soracaktır... ve sen sadece bir albüm için sözleşme imzaladın. Muhtemelen bir sonraki albümü de isteyecektir."

Kız burnunu kırıstırır. "Bazıları bunu iltifat olarak algılayabilir, ama benim için buraya kadar takip etmesi ürkütücü."

"O hiçbir şeyden vazgeçmez," diyorum, neredeyse kendime.

"Ona ilgilenmediğimi söyledim. Ve gerçekten ilgilenmiyorum. Ama onun gelmek üzere olduğunu bilmeni istedim."

"Muhtemelen burada olduğumu bilmiyor." Ya da belki de biliyor. Sanatçıları hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyor. Büyük olasılıkla Vivian'ı burnumun dibinden çalabileceğini düşünüyor.

"Ben meşgulüm. Beau ve ben her gece olduğu gibi kulübemizde yemek yiyoruz. Uyumak, çalışmak ve kocamla çocuğumla vakit geçirmek istiyorum. Bu yüzden burası mükemmel."

"Senin için iyi olduğuna sevindim," diyorum. "Gerry için endişelenme. Onunla ben ilgilenirim."

O içini çeker. "Beni onunla konuşmaya zorlayamaz." "Kulübenize ve kayıt stüdyosuna daha fazla güvenlik önlemi alacağım." düzenleyeceğim."

"Korkmuyorum."

"Hayır, ama huzurunuz bozulmamalı. Buraya gelerek hayranlarınızdan ve paparazzilerden kaçınacağınızı düşünmüştük. Stalker plak şirketi yöneticilerinden korunmak zorunda kalacağımızı düşünmemiştik."

Vivian gülüyor. "Doğru. Belki de sadece büyük bir hayranımdır. Muhtemelen bir sonraki gösterimin biletlerini falan istiyor."

"Bana söylediğin için teşekkürler," diyorum.

"Saklayacak bir şeyim yok. Seninle çalışmaktan gerçekten çok keyif alıyorum. Başka bir yere taşınmak gibi bir niyetim yok."

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Sakıncası yoksa, birkaç kişiyle konuşacağım. Bazı şeyleri halletmem lazım." Kafamı kaldırdığımda, Byron kahvaltı salonunun girişinden içeri giriyor.

"Evet, ne yapman gerekiyorsa yap. Ben yemeğimi yedim, ben gidip güne başlayacağım."

İkimiz de kalkıyoruz ve Vivian çıkarken Byron'a hızlıca merhaba diyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum ona.

"Dinlerken yemek yiyebilir miyim?" Yakınlarda duran bir garsondan kahvaltı sipariş ediyor ve odanın köşesinde bir masa bulup oturuyoruz.

Gerry'nin Colorado Club'da kalmaya geleceğini açıklıyorum. Cevap vermeden önce telefonunu eline alıyor, bir mesaj yazıyor, gönder tuşuna basıyor ve bana dönüyor. "Kimse tüm ayrıntılar verilmeden kulübe gelemes. Bir üyeyle kalıyor olabilir. Üyeler sınırlı sayıda misafir getirmelerine izin verilir, ama tüm ayrıntıları öğreneceğiz."

Kulübün müdürü Hart, masamıza doğru gelir ve rahat bir gülümsemeyle bizi selamlar. "Sizi özel yemek salonumuza davet edebilir miyim?" der.

Byron ayağa kalkar ve biz de Hart'ı takip ederek restoranın diğer ucuna, daha önce hiç fark etmediğim bir kapıdan ve ardından ikinci bir kapıdan geçerek on iki sandalyeli oval bir masanın bulunduğu küçük bir yemek odasına gireriz. Burası da Blossom ile aynı manzaraya sahiptir ve aynı tavandan tabana pencereler vardır. Byron masanın başına oturur, müdür ve ben ise karşılıklı otururuz.

"Bay Banks'ın iki gün sonra geleceğini biliyoruz," diyor Hart. "Bay ve Bayan Franklin'in misafiri."

Byron başını sallar. "Onlar ilk üye olanlardan biriydi, değil mi?"

"Doğru. Daha önce hiç misafir getirmediler."

"Peki, Bay Banks bu geziye katılmayı planlıyor muydu?" diye sorar Byron.

Kapı çalınır ve üçümüz sessizleşiriz. Blossom'dan bir garson, Byron'ın kahvaltısını getirir ve kahve ve portakal suyu ile birlikte önüne koyar.

"Bir şey ister misin?" diye sorar Byron.

Vivian Gerry'den bahsettiği anda iştahım kaçtı. Kafamı sallarım.

Garson gider.

"İki gün önce eklendi," diyor Hart. "İstediğimiz tüm detayları verdi ve biz de normal kontrolleri yaptık. Her şey yolundaydı, biz de her zamanki gibi devam ettik."

"İki gün önce. Demek o zaman onun nerede kaldığını öğrendi."

"Bayan Cross'un güvenliği çok sıkı," diyor Hart. "Evet, menajeriyle görüştüm, o da çok memnun. Basın, onun nerede olduğu veya kayıt için uzakta olduğu hakkında hiçbir bilgi sızdırmamış."

"Kulübün herhangi bir bilgi sızdırdığını sanmıyorum," diyor Byron.

Vivian'ın Riley'i hastalandıktan sonra ziyarete gelmesinin akıllıca bir hareket olup olmadığını düşünüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu şekilde sızdırılmış olsaydı, basın bunu haber yapardı. Sadece Gerry Banks değil.

"Bu Gerry'nin araştırması," diyorum. "Muhtemelen birine rüşvet vermiştir. Kim olduğu önemli değil. Kulübü hedef alacağını sanmıyorum. Burasının başlangıç noktası olduğunu bilemez. Muhtemelen ekibinden biridir. Bu tür şeyler ortaya çıkar."

"Peki bu konuda ne yapmamızı istiyorsun?" diye sorar Byron. "Ona artık burada kalamayacağını söyleyebiliriz."

Hart neredeyse boğuluyor. "Tabii ki, Bay ve Bayan Franklin bundan memnun olmayacaklar."

"O zaman üyelik ücretlerini iade ederim. Önemli olan senin ihtiyacını karşılayan, Fisher."

Byron'un sadakatine minnettar olarak iç geçiriyorum. Sorun şu ki, bu Gerry ile olan sorunu çözmiyor. Vivian buradan ayrıldığında onu bulacaktır. Onu takip etmeye devam edecektir. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

Byron, Hart'a bir bakış attı. "Kararımı sana bildiririm."

Bunun üzerine müdür izin isteyerek odadan çıktı.

"Onu davet etmekten vazgeçmekten memnunum," diyor Byron. "Ama kaçınılmaz olanı erteliyorsun. Vivian'la burada buluşmazsa, başka bir yerde buluşacaktır. New York'ta değil de, hepimizin şahit olabileceği bir yerde zamanını boşa harcaması daha iyi."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Bu Vivian ile ilgili değil. En azından, öyle olduğunu sanmıyorum bence öyle."

"Sektörün en büyük plak şirketlerinden birinin CEO'su en büyük yıldızla sözleşme imzalamak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor Byron, sanki ben aptalmışım gibi.

"Tabii ki istiyor, ama mesele bundan daha fazlası. Mesele, onun Right Records ile sözleşme imzalamış olması. *Benimle*. Gerry için sorun bu."

"O zaman nedenini bulmalısın."

Başımı sallıyorum. Onunla yüzleşmeliyim. Sorununun ne olduğunu bulmalıyım. Ve bunu çözmek istiyorum. Gerry Banks'a zaman ve enerji harcamaktan bıktım. Onunla konuşmam lazım. Neden benim başarısız olmamı bu kadar çok istiyor?

"Üyelerinizle aynı kulübede mi kalıyor?" "Kontrol edebilirim."

Bu hesaplaşmayı herkesin önünde yapmak istemiyorum. Ama bir tanığa ihtiyacım var.

"Senin yanında olacağım," diyor Byron. "Ben olmadan bu konuşmayı yapamazsın." Ben sormadan teklif ediyor.

Tabii ki. Biz birbirimiz için bunu yaparız.

Bu yüzden Gerry Banks'ı halledebileceğimi biliyorum. Çünkü arkamı kollayan beş kardeşim var. Ne olursa olsun.

YİRMİ YEDİ

Juniper

Sanki bir aydır aralıksız yağmur yağıyor gibi. Sadece üç gün oldu, ama şu anda Star Falls'ta gittiğim her yerde nemli bir hava var.

"Anne, oyun parkına gidebilir miyiz?" Riley, küçük yemek masamızda mısır gevreğini yerken soruyor. "Biz şekerden yapılmadık, sen kendin söyledin."

Gülüyorum. Riley küçükken kediler gibiydi. Yağmurda dışarı çıkmak istemezdi. Onu dışarı çıkarmak için, yağmurda erimeyeceğini, şekerden yapılmadığını söyledim. Bu sağanak yağmurda oyun parkına gitmek istemesinin suçlusu benim.

"Sen şeker kadar tatlısın," diyorum. "Ama hayır, oyun parkına gidemeyiz Riley. Hava çok yağışlı."

"Ama sıkıldım anne. Dün de bütün gün evde kaldık."

Haklı. Dün ev işlerini halledip Riley'nin gardırobunu düzenledik. Bu çok tatmin ediciydi, ama Riley için pek eğlenceli değildi.

"Stüdyoya gidelim," diyor.

Stüdyo için mükemmel bir gün. Tamam, güneş çıkmamış ama tavan pencereleri sayesinde hava nasıl olursa olsun resim yapabiliyorum. Şu anda oraya giremiyorum.

Geçen hafta gitmeyi denedim, ama hiçbir şey yapamadım. Tek düşünebildiğim Grace ve ona hayır dersem vazgeçtiğim olasılıklardı. Bu beni felç ediyor. Genellikle, kişisel hayatımda ne olursa olsun, kendimi işime verebilirim. Sanat okulunu bıraktığımda bile...

Çünkü hamileydim, o bebeği kaybettiğimde bile, Riley'nin babası ve ben ayrılırken bile.

Hayatımın en kötü zamanlarında sanat benim kurtuluşum oldu. Ama şimdi? Şimdi, tek düşünebildiğim şey, hayallerime yeniden kavuşma şansı sunulduğu halde bunu değerlendirememem.

Kabul edemiyorum mu, yoksa... kabul etmek istemiyor muyum?

"Bugün stüdyoya gitmiyorum," diyorum. "Bazı boyaların gelmesini bekliyorum." Bunu söyler söylemez, Riley'nin mantığımdaki boşlukları bulacağını biliyorum. O akıllı bir çocuk ve bazen onu hala bir bebekmiş gibi davranarak hata yapıyorum.

"Bir ton boya var anne. Stüdyodakileri kullan."

"Ama çok önemli bir noktadayım ve beklediğim boya metalik. Stüdyomda hiç yok." Bu bir yalan, ama bunu söyler söylemez, şu anki eserimde metalik bir renk gerçekten çok havalı görünebilir diye aklıma geliyor. Koyu renklerin altında derin, kirli bir bronz rengi gerçekten etkili görünebilir, ama bende hiç yok. Riley yatmaya gittiğinde bu gece internetten alışveriş yapmayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Bir zamanlar metalik boya satın almak söz konusu bile olamazdı, ama Colorado Club'a sattığım resimlerden elde ettiğim parayla bunu karşılayabilirim ve yine de Riley'nin üniversite fonuna dokunmam gerekmez. Fonun çoğu onun için ayrılmış durumda, ama küçük bir acil durum fonu oluşturmayı başardım ve eğlenceli şeyler için de birkaç yüz dolar ayırdım. Metalik boya da buna dahil.

Riley'nin bilmediği şey ise, Pizza Meet Ya'da dokuzuncu yaş günü partisi düzenleneceği.

"Metalik ne demek?" diye soruyor.

"Metal gibi görünen boya. Sana göstereyim." Telefonumdan metalik bir boyanın resmini açıyorum. Gerçekten çok güzel görünüyor.

"Oooh, anne, içinde parıltı var gibi görünüyor." Gözleri parlıyor ve boyanın onu da benim kadar heyecanlandırması kalbimi dolduruyor. Belki Riley sanat okuluna gitmek isteyecektir. Eğer isterse, kulüpten gelen para onun hayallerini gerçeğe dönüştürecektir. Hangi anne bunu çocuğu için yapmak istemez ki?

"Doğru. Şu anda üzerinde çalıştığım parçaya yakışır mı sence?" diye soruyorum.

"Bence tüm resimlerinde harika durur!"

"Evet, o zaman bunu bekleyeceğim. Bugün stüdyo dışında eğlenceli şeyler yapmalıyız."

O içini çekip kaşığı bırakır. "Artık ev işi yok. Odam temiz. Çamaşırlar katlandı. Başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Katılıyorum. Bugün başka iş yok."

Riley'nin gözleri büyür ve fikrimi değiştirmemi bekleyerek bana bakar.

"Ne yapmak istersin?" diye sorarım. "Noel süslerini yapabiliriz?"

"Gerçekten mi?" diye sorar, sandalyesinde öne doğru eğilir. "Ağacı dikmek gibi mi?"

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

Bir an düşünür, sonra başını sallar. "Yaz Yazdayız. Sonra tekrar kaldırmak zorunda kalırız ve bu beni üzüyor."

"Bu arada eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez. Noel için süslemeyi seviyorsun."

Ciddiyetle başını sallar. "Bu tüm eğlenceyi yok eder," der. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Ama bu, giyinmezsek kıyafetlerimizi kirletmeyeceğiz, böylece onları yıkayıp katlamak zorunda kalmayacağız demek gibi bir şey."

"Doğru. Aslında bu oldukça akıllıca bir fikir, anne. Bugün pijamalarımızı giyelim."

"Eh, ben zaten giyindim," diyorum. "Ama sonra temizlik ya da çamaşır yıkama olacak diye bir şeyleri yapmamak olmaz. Boya kapaklarını tekrar takmak ve fırçalarımı yıkamak istemeseydim asla boyama yapmazdım."

Riley omuz silkiyor ve ben de önündeki kaseyi alıp lavaboya koyuyorum. Belki dün ev işlerinde biraz abarttım. En son istediğim şey, temizlik yapmanın getireceği küçük bir dezavantaj yüzünden onun eğlenmesini veya yeni fırsatları keşfetmesini engellemek. Bu hayatın bir parçası. İngilizce kağıdında A almak için çalışmak gerekir. Resim yapmak, fırçaları yıkamak anlamına gelir.

Ve sonra birdenbire aklıma bir düşünce geldi: sanat alanında kariyer yapmak için şu anda hayatımda olan şeylerden vazgeçmem gerekiyor.

Aynı şey mi? Fedakarlık daha büyük, değil mi? Ama potansiyel kazanç da öyle.

Kafamı sallıyorum. Hayır, aynı şey değil. İşimi bırakamam. Ödemem gereken bir ipotek ve masaya koymam gereken yemekler var. Fedakarlık buna değmez. Ayrıca Riley okulda. Onu alıp New York'a taşınamam. Eminim ki, aylık kira olarak sadece ev yapımı cevizli turta ve bir şişe şarap isteyen terk edilmiş tatlı dükkanları pek yoktur.

Telefonum Riley'nin yanındaki masada bip sesi çıkardı.

"Fisher!" diyor. "O da gelebilir mi? O çok eğlencelidir ve eminim yağmurlu bir günde ne yapabileceğimiz konusunda bir sürü fikri vardır."

Gözlerimi deviriyorum, kasten hayır demiyorum, çünkü o zaman Fisher'ın neden gelemeyeceği konusunda bir tartışmaya gireceğiz ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Onu görmek istiyorum, ama kızımın ona bağlanmasını istemiyorum.

Riley bana Fisher hakkında sorular sormaya devam ederken mesajı açıyorum.

Fisher: Hey, bu yağmurlu günde ne yapıyorsun?

Mesaja çaresizce gülümsüyorum. Nedenini bilmiyorum. Özellikle tatlı ya da romantik bir mesaj değil. Sadece ondan haber almak güzel. Beni düşündüğünü bilmek hoş.

Ben: Karar vermeye çalışıyoruz. Riley sıkılmış ve Mayıs ayında Noel ağacı dikme fikrine karşı çıkıyor. Nedenini bilmiyorum.

"Kime mesaj atıyorsun anne? Söyle bana! Fisher mı?" "Evet tatlı kızım, Fisher."

"O da gelebilir mi? Lütfen anne! Hep birlikte film izleyebiliriz. Çok eğlenceli olur! Popcorn makinesini bile çıkarabiliriz. Mısırımız var!"

Telefonum tekrar bip sesi çıkardı.

Fisher: Noel ağacı? Am I missing bir şey mi kaçırıyorum? Bazen Star Falls, yeni indiğim uzak bir gezegen gibi geliyor.

Yine gülümsemeden edemiyorum. O, başka hiçbir erkeğin yapamadığı gibi beni gülümsetebiliyor.

Ben: Yağmurlu bir günde eğlenceli bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. O da senin gelmeni istiyor.

Son cümleyi neden eklediğimi bilmiyorum. Riley'nin ona bağlanmasını istemediğimi açıkça belirtmiştim, ama ona gelebileceğini söylemesi için bir fırsat vermiş oldum. Neden? Ona hayır diyebilmek için mi? Yine mi?

Üç nokta beliriyor ve Riley takvimde Noel süslerini gerçekten asabilmemiz için kaç gün kaldığını hesaplamaya çalışırken ben telefona bakıyorum.

Telefona bakarken, Riley'nin Fisher'ın gelmesini istediğini söylememin tesadüf olmadığını fark ettim. Fisher'ın müsait olduğunu söylemesini istiyorum. Onu görmek istiyorum. Onun burada olmasını istiyorum.

Belki Fisher gittiğinde Riley üzülür. Ama iki yıldır çıkıyoruz ve bizimle yaşıyor değil ki. Aşırı koruyucu davranıyorum. Ve o Fisher'ı seviyor.

Yazmaya başlıyorum.

Ben: Eğer vaktin varsa ve bir gün boyunca film izleyip sekiz yaşındaki bir çocuğun Noel hakkında konuşmasını dinlemek senin için sorun değilse, ikimiz de seni görmek isteriz.

Derin bir nefes alıp gönder tuşuna basıyorum. Fisher birkaç saniye içinde cevap veriyor.

Yola çıkıyorum ve atıştırmalıklar getiriyorum. Riley'nin en sevdiği şeyler neler?

Gülümsemeyi zor tutuyorum.

Ben: Şeker oranı yüksek ve besin değeri düşük her şey. "Fisher geliyor," diyorum.

Riley başını çevirir. "Gerçekten mi?"

"Film izleyebiliriz. Patlamış mısır makinesini hazırla. Eğlenceli olacak."

"Eğlenceli olacak anne. Söz veriyorum! Sence Fisher Disney filmlerini sever mi?"

Neye bulaştığını bilmiyor. "Belki," diyorum.

Hâlâ mükemmel filmi bulmaya çalışırken Fisher kapıyı çalar.

"Ben açarım!" diye bağırır Riley, kanepeden atlayıp kapıya koşar.

"Selam Riley," diyor Fisher. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Bugün çok sıkıldım."

O ve Riley birbirlerini selamlarken onu içeri alıyorum. Onun yanında çok uzun görünüyor. Zaten uzun boylu ama Riley'nin yanında dev gibi görünüyor ve Riley minicik kalıyor. Saçları ıslak ve yağmurdan mı diye merak ediyorum. Saçları her zamankinden daha koyu görünüyor ve aniden duşta beni becerdiği bir görüntü geliyor aklıma. Göğsünün su damlacıklarıyla kaplı hali, onun önünde dizlerimin üzerine çöküp onu almak istemem...

"Anne!" Riley, hemen yanında durmama rağmen bağırıyor. "Fisher oyunlar getirdi!"

Duş fantezilerimden sıyrılıp, önümde olanlara odaklanıyorum.

"Hey, bu harika," diyorum, Fisher'ın yanında getirdiği devasa spor çantasına bakarken. "Görünüşe göre, akla gelebilecek her türlü oyun var içinde."

"Hangilerini zaten aldığını bilmiyordum ve kulüpte bir sürü vardı," diyor Fisher, bana gülümseyerek. Ben de gülümsemeden edemiyorum. Onu görmek çok güzel.

"Bir program yapmamız gerek mi?" diye soruyor Fisher, ben kapıyı kapatırken. "Filmden bahsetmiştin. Önce filmi mi izlemek istersin, yoksa oyunları mı oynamak?"

Riley dudaklarını büzüp, önemli bir tavsiye vermek üzere olan bilge bir yaşlı kadın gibi nefes alır. "Bence öncelikle atıştırmalıkları halletmeliyiz. Anne, patlamış mısır yapabilir miyiz?"

"Ev yapımı patlamış mısır mı?" Fisher inleyerek diyor. "O benim en sevdiğimdir. Ben de atıştırmalık bir şeyler getirdim, ama belki onları sonra yiyebiliriz."

Riley'nin gözleri parlar. "Atıştırmalık mı getirdin? Bakayım."

"Riley," derim. "Terbiyeli ol."

"Atıştırmalıklar önemlidir," diyor Fisher. Çantadan daha küçük bir torba çıkarıyor. Torba şeker, marshmallow, cipsle dolu; Riley ve diğer sekiz yaşındaki çocukların sevdiği her şeyle.

Kafamı sallıyorum. O kadar çok atıştırmalığın yanında bir hafta boyunca uyuyacağını sanmıyorum.

Fisher atıştırma torbasını tezgahın üzerine koyar ve ben de patlamış mısır makinesini çıkarırım. Riley dolaptan patlamış mısırları çıkarır. Sonra ben tereyağını eritmeye başlarım, Riley ve Fisher da patlamış mısırları hazırlar.

Tereyağı keserken onlara gizlice bakıyorum. Birlikte çok tatlılar. Fisher durumu kontrol etmeye çalışmıyor. Uygun anlarda bilgisizmiş gibi davranıyor ve her adımında onu cesaretlendiriyor. İç çekiyorum ve şu anda üçümüzü gören biri olsa, bizim mükemmel bir aile olduğumuzu düşünür diye düşünüyorum.

Ama biz bir aile değiliz ve Fisher yakında ayrılacak. Çok yakında.

"O çıtır çikolata annemin en sevdiği," diyor Riley, erimiş tereyağını devasa bir kase patlamış mısırın üzerine dökerken. "Onu annem için saklamalıyız."

"Hangisi?" diye sorar Fisher, bana bir bakış atarak.

"Mavi olan. Çikolatada mısır gevreği olan."

"Oh, o iyi bir tane. Ama haklısın, onu annen için saklamalıyız."

"Doğru. Çünkü geri kalanı bizde. Ve patlamış mısır da."

Fisher gülüyor. "Doğru."

"Film konusunda karar verdik mi?" diye soruyorum.

Riley, Fisher'a bakar. "Disney filmlerini çok seviyorum. Senin için çok çocukça mı?"

"Çocukça mı?" diye sorar. "Filmler çocuklar için değildir. Disney'in bu filmleri yetişkinlerin de seveceği şekilde yaptığını biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" diye sorar Riley.

"Gerçekten. Hangisini düşünüyordun?"

Bana bakar. "*Brave'i* düşünüyordum. İyi olur mu?" Teşvik edici bir şekilde başımı sallarım. "Bence mükemmel bir seçim."

Filmi buluyorum, Riley ve Fisher herkes için atıştırma torbaları ve su alıyor, sonra hepimiz kanepeye geçiyoruz.

"Anne, battaniyeye ihtiyacımız var," diyor Riley.

"Tamam, hallediyorum," diyorum ve yatak odama gidip yatağımdan bir tane alıyorum.

Geri döndüğümde, Riley ve Fisher kendilerini öyle düzenlemişler ki, Riley ortada, Fisher bir tarafta ve Riley'nin diğer tarafında benim için bir yer var. Birlikte çok rahat görünüyorlar, sanki her pazar böyle takılıyormuşuz gibi.

"Battaniye hazır. İki tane getireyim mi?" diye soruyorum.

"Hayır, hepimiz birinin altına kıvrılsak daha iyi olur," diyor Riley. "Daha rahat olur."

Kızımın üçümüzden bir aile oluşturmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Belki de fazla anlam yüklüyorum. Fisher burada olmasa bile, sonunda bir film izleyecektik.

Ama o burada.

Riley'nin yanına oturuyorum ve Fisher'ın beni izlediğini hissedebiliyorum. Onun benimle ve kızımla birlikte burada olması garip. Ama aynı zamanda tamamen rahatlatıcı.

Fisher kolunu kanepenin arkasına dayamış ve sanki tutmam için elini uzatmış gibi. Ben geriye yaslanıp başımı avucuna dayıyorum, bağlantı kurmak istiyorum ama Riley'nin önünde onunla el ele tutuşamıyorum. Zaten durumumuz yeterince karmaşık. Bunu daha da karmaşık hale getirmemize gerek yok.

Bir buçuk saatlik *Brave filminin* ardından, tüm patlamış mısırlar, en sevdiğim çikolataların çoğu ve yarım torba marshmallow bitmiş. Fisher ve ben en az bir düzine gülümseme ve bakış paylaşmışız ve ona taşınmasını istemek için bir kadeh şarap içmem gerekiyor.

"Şimdi ne yapacağız anne?" Riley sorar ve hepimizin üstündeki

battaniyeyi atar. "Şey... ne ne dersin bir bir
oyun oyunlardan Fisher getirdiği oyunlardan biri mi?"
Ben

öneriyorum.

"Bir bakalım." Çantayı karıştırmaya başlar.

"İyi misin?" diye soruyorum ona. Muhtemelen bundan nefret ediyordur. Çocuksuz insanlar, başlangıçta ne kadar hevesli olurlarsa olsunlar, genellikle çocuklara uygun etkinliklerden çabucak sıkılırlar.

"Biliyorum," diyor Riley, Monopoly kutusunu elinde tutarak. "Mutfakta disko yapmalı ve sonra da masa oyunu oynamalıyız."

Fisher dehşete kapılmış görünüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Harika fikir," diyorum. "Sen müziği hallet. Ben mobilyaları kaldırayım. Kanepenin diğer ucunu sen halledebilir misin, Fisher?"

Kanepeden atlar. "Nereye kaldıracağız?" Küçük açık oturma odamıza bakınır. Kaldırabileceğimiz pek fazla yer yok, ama büyük bir alana ihtiyacımız da yok.

"Biraz şuraya. Bize dans pisti oluyor."

Vivan Cross'un son şarkısı "But Baby, I Love You" çalmaya başlar, ben Riley'nin elini tutarım ve dans ederiz. Bunu o henüz yürümeye başlayan bir çocukken beri yapıyoruz. Bazen, bebek bezleri ve ağlamalarla dolu bir günün ardından kendimi sıfırlamam gerekiyordu. Bazen onun da enerjisini yakması gerekiyordu. Ve o büyüdükçe, bu bizim birlikte eğlenmemizin bir yolu haline geldi. Riley en sevdiği müziği çalıyor ve bu bizim paylaştığımız bir şey. O büyüdükçe devam eden bir bağ.

Onu döndürüyorum, sonra biraz tap dansı yapıp rock yapıyoruz.

Fisher bizi izliyor, sırtıyor, neye baktığını tam olarak anlamamış gibi.

"Hadi Fisher," diyorum. "Gel de dans et!"

Riley gidip elini tutar ve onu dans pistine çeker. Bir an bile bize katılacağını düşünmüyorum, ama katılır. Riley'i başı dönene kadar döndürür, sonra sanki bir büyükbaba gibi hitchhiker ve twist danslarıyla tamamen çıldırır.

Riley ona birkaç hareket öğretmekte ısrar eder ve sonra sihir gibi, normal bir şekilde dans etmeye başlar. Gerçi "normal" Fisher'la pek alakalı bir kelime değil. O eğlenceli, nazik ve çok seksi bir adam. Üstelik dans da biliyor. Ama bunu zaten biliyordum.

Şarkı biter ve "Single Ladies" başlar. Bu, Riley'nin ve benim en sevdiğimiz şarkıdır.

"Anne," Riley müziğin sesini bastırarak seslenir. "Artık bu şarkıya dans edebilecek misin bilmiyorum. Fisher buradayken olmaz."

Kalbim bir saniye durur ve ağzım açık kalır. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Tabii ki Fisher imdadıma yetişir. Elimi tutar ve beni döndürerek şoktan çıkarmaya çalışır.

"Riley, bu şarkıya dans etmemek yasa dışıdır, bekar olmasan bile. Ve kadın olmasan bile." Sol elini havaya kaldırır ve müziğin ritmine göre çevirir ve bir saniye boyunca tüm dansı ezberlemiş mi diye merak ederim.

Birkaç şarkı daha aldıktan sonra yorgun dūşerim ve kanepeye yığılır, Fisher ve Riley'nin mutfakta disko yapmaya devam etmelerini izlerim.

Kızımın hiç bu kadar mutlu olduğunu görmemiştım ve kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

YİRMİ SEKİZ

Fisher

Bugün o gün. Gerry Banks'ın davranışlarını açıklamaya çalışmakla yeterince zaman harcadım. Bugün, gözlerinin içine bakıp onu anladığımı söyleyeceğim.

Byron'dan telefon beklerken kulübemde volta atıyorum. Kendimi oyalamak için dün Juniper'ın oturma odasında onunla ve Riley ile dans ettiğim anları düşünüyorum. New York'ta çok eğleniyorum ama bu kadar özgür ve rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. New York'ta yıllardır nispeten tanınmış biriyim ve daha da tanınmış birçok kişiyle bağlantılı bir iş yürütüyorum. Dikkatli olmak zorundayım. Yaptığım hiçbir şeyin birlikte çalıştığım sanatçılara yansımamasını istiyorum. Ama Star Falls'ta kimse dikkat etmiyor, hele ki sadece ben, Juniper ve Riley varken.

Her zaman samimi ve açık biri olmakla gurur duymuşumdur, ama Juniper ve kızıyla vakit geçirdikçe, benim de bir maskem olduğunu fark ettim. Ve çoğu zaman bu maskeyi takıyorum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden koparır. Kapıyı açarım ve Byron ile karşı karşıya gelirim.

"Yaklaşık bir saat önce geldi," diyor, tanıtma yapmadan. "O ve Bay ve Bayan Franklin üst kattaki salonda kahve ve atıştırmalıklar yiyorlar."

"Orası kalabalık mı?" Onunla karşılaşp biraz baskı yapmayı planlamıştım. Onu takip ettiğimi ve artık iyi adam rolünü oynamayacağını, davranışlarını görmezden gelmeyeceğini bilmesini istiyorum.

Keşfettiğim ve yetiştirdiğim sanatçıları çalmaya çalışıyor. Eğer buna bir son vermezse, ona da aynı şekilde karşılık vereceğimi söyleyeceğim.

"Orada her zaman insanlar vardır."

Kafamı sallıyorum. Bu anlaşılabilir bir şey. Oradan manzara kulüpteki en güzel manzara. "Bu anı yakalamak istiyorum. Ama aynı zamanda büyük bir kamuoyu önünde hesaplaşma istemiyorum."

Byron kulübemin eşiğinden içeri girip kapıyı kapatır. "Anahtarını ve telefonunu al da gidelim. Büyük bir kamuoyu önünde hesaplaşma olmayacak. Sadece ona artık seninle uğraşamayacağını göstereceksin."

Byron haklı. Ne Gerry ne de ben olay çıkaran tipleriz. İkimiz de işimize çok fazla odaklanmış durumdayız.

"Günü değerlendirmelisin. Hemen yap şunu. Seni oraya götüreceğim ve sen Gerry ile konuşurken Bay ve Bayan Franklin ile sohbet etmeye devam edeceğim."

Ana binaya doğru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlar. Bu, bir plak şirketi yöneticisinin bir sanatçı için başka bir yöneticiyle rekabet etmesi olsaydı, konuşacak bir şey olmazdı, ama bu farklı. Gerry yıllardır ara ara peşimde, ama nedenini bilmiyorum. Ama geri çekilmesi gerekiyor.

Salona girdiğimizde onun arkasını görüyorum. Byron'ın Gerry'nin arkadaşlarıyla ilgilenmesi, onu bir kenara çekmeden özel olarak konuşabileceğim anlamına geliyor. Oldukça dostane görünecek, ama ona tam olarak ne istediğimi söyleyebileceğim.

"Byron." Franklin ve eşi olduğunu tahmin ettiğim iki kişi bizi görür görmez ayağa kalkarlar. "Sizi görmek ne güzel. Bu seyahatte sizi görebilecek miyiz bilmiyorduk." Hala kanepede oturan Gerry'yi göz ucuyla inceliyorum. Benim orada olduğumu yeni fark ettiğini ve tanıştırıldığımızda nasıl davranacağını düşündüğünü anlayabiliyorum.

Byron ikisinin de elini sıkıyor ve sonra beni tanıtıyor. "Bu benim en yakın arkadaşlarımdan biri, Fisher Right."

Gülümseyerek ikisinin de elini sıkıyorum.

"Ve bu da bizim iyi dostumuz Gerry Banks," diyor Bayan Franklin, Gerry ayağa kalkarken.

"Oh, Gerry, bu ne tesadüf," diyorum. "Gerry ve ben eski dostuz."

Gerry tereddütlü bir gülümsemeyle, "Fisher!" der ve kendini toplar. "Seni görmek ne güzel. Burada karşılaşmayı en son beklediğim kişi sendin." Vivian'ı yakından izliyordu, ama ifadesine bakılırsa, benim de burada olduğumdan gerçekten haberi yoktu.

"Dünya ne kadar da küçük," diyor Bayan Franklin. "Gerry buraya geleceğimizi öğrendi ve açılış gecesinin fotoğraflarını gördüğünden beri burayı ziyaret etmek istediğini söyledi."

"Burası çok güzel bir yer," diyor Gerry. "Gerçek bir sığınak. Tüm beklentileri aşıyor."

"Bizim hedefimiz de bu," diyor Byron. "Size kulübeniz hakkında bir şey sormak istiyorum," diyor Bay ve Bayan Franklin'e. "Jakuzinin erişimi nasıl buluyorsunuz..."

Byron Franklin'lerle ilgilenirken, ben dikkatimi Gerry'ye çeviriyorum. "Demek, benim sanatçılarımdan birine rastlayabilir misin diye buradasın, öyle mi?" diye soruyorum ona. Doğrudan konuya girelim bari.

O, alaycı bir şaşkınlıkla gözlerini kısıyor. "Pardon, neden bahsediyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diyorum, sesimi alçaltarak. "EMG'de tanıştığımızdan beri bana bunu yapıyorsun. Sanatçılarımla çalmak niyetindesin."

Gerry kahkahalar atıyor, ama Franklin'lere bir bakış atarak kahkahasının sahte olduğunu doğruluyor. "Sadece işimi yapıyorum."

"Ama bunu başkalarına yapmıyorsun," diyorum. "Sadece bana. Neden? Dikkatimi çekmeye çalışıyorsan Gerry, başardın. Ama birlikte çalıştığım sanatçılara olan bu tuhaf takıntını bırakmalısın."

Bir an sessiz kalır. "Bu iş. Harika sanatçılarla çalışmak istiyorum. Sanatçılarımla ilgileniyorsam, gurur duymalısın."

İkimiz de Vivian'dan bahsetmiyoruz. Eğer bahsederse, burada olmasının sebebinin o olduğunu ele verecektir. Ve Vivian'ın güvenini asla ihanet edemem. Muhtemelen şu anda helikoptere doğru yol alıyor olsa bile. Vivian albümü planlanandan biraz erken bitirdi ve bulunduğu yerin sızdırılmaya başladığını görünce Londra'ya dönmeye karar verdi. İşler yolunda giderken bırakmak istediğini söyledi.

O, ne istediğini bilen ve bunu elde etmekten korkmayan bir kadın.

Kafamı sallıyorum. "Bu sanatçılarla ilgili değil. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Nedense benim olanı almak istiyorsun."

Gözlerimi dikip bana bakıyor. Sanki cesaret oyunu oynuyoruz. Neler olduğunu itiraf edecek mi, yoksa daha ileri gitmem, daha derine inmem mi gerekecek?

"Bence durumu yanlış anlıyorsun. *Benim* olanı sen aldın, ben sadece eşitlik sağlıyorum."

"Ne?" diyorum. "Seninle bağlantısı olan hangi sanatçıyla çalıştım ki?"

"Senin benim sanatçılarımdan biriyle çalıştığını söylemedim."

"Doğru," diyorum. "Çünkü ben yapmadım. Bilerek yapmadım. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Senin sorunun ne?"

Cevap için ona baktığımda, bunun işle hiçbir ilgisi olmadığı birdenbire anlaşılır.

Ellerini ceplerine sokar ve başını sallar. "Sanırım gidip valizimi boşaltmaya devam edeceğim. Yüksek irtifanın etkisini hissediyorum. Belki uzanmam gerekir," diye yüksek sesle söyler ve bu, Bayan Franklin'in dikkatini çeker.

"Gerry, iyi misin?" diye sorar.

"İyiyim. Sadece yüksekliğe alışmam lazım."

Uzakta helikopter pervanelerinin uğultusu beni gülümsetiyor. Vivian artık gitti. Gerry onu bir daha göremeyecek bile. Onun ayrılması benim için tam bir zafer olmadığını biliyorum. Vivian'ı ve diğer sanatçıları kaçırmaya çalışmaktan vazgeçmeyecek... ama artık benim onu izleyeceğimi biliyor. Artık sadece kenarda durup, daha olgun davranmaya çalışmayacağım.

Artık karşılık veriyorum.

YİRMİ DOKUZ

Fisher

Juniper'a bir kadeh şarap uzattım ve o da bankta yanındaki yeri okşadı. "Aklında çok şey var gibi görünüyorsun."

"Evet, Gerry'nin bana söylediği bir şeyi kafamdan atamıyorum. Muhtemelen palavra ama, benim ondan bir şey çaldığımı ve durumu eşitlemek için uğraştığımı söyledi."

"Aranızdaki dengeyi sağlamaya mı çalışıyor?" diye sordu ve başını omzuma yasladı.

"Sanırım eşit şartlar sağlamakla kastettiği bu, ama neden? Bana ne yaptığımı düşünüyor?"

"Aranızda hiç romantik bir ilişki oldu mu?" diye sordu. "Mesela, bilmiyorum, belki onun kız arkadaşıyla çıktın ya da belki bir kız arkadaşı senin için onu terk etti?"

Kafamı sallarım. "Gerry, onu tanıdığımdan beri evli."

"Huh. Kesinlikle öyle olacağını düşünmüştüm. Birlikte üniversiteye mi gittiniz? Yani, o senin üniversitenizdeydi ve sen bilmiyor muydun? Belki orada bir şey olmuştur?"

"Üniversitede bir inektim," diyorum. "Annem ve babam, ben üniversiteye gitmeden hemen önce çok kötü bir boşanma süreci yaşadılar ve ben üniversite yıllarımı biraz sersemlemiş bir halde geçirdim. Benim için, onların boşanması birdenbire oldu."

"Üzgünüm, Fisher," diyor ve elini elime kaydırıyor.

"Uzun zaman önceydi," diyorum. "Ama kalıcı etkileri oldu. Üniversiteye giderken, hiçbir şeyi sahte göstermeyeceğime kararlıyım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

İç çekip şarap kadehimi masaya koyuyorum. "Tüm çocukluğumu, annemle babamın tüm arkadaşlarımın en mutlu ebeveynleri olduğunu düşünerek geçirdim. Bazı arkadaşlarımın ebeveynleri sürekli tartışırdı. Bazıları ise hiç birlikte vakit geçirmezdi. Ama annemle babam birbirlerini gerçekten seviyor gibi görünüyordu. Hafta sonlarını ailece bir şeyler yaparak geçirirdik. Ergenlik çağında bile en sevdiğim şey anne babamla vakit geçirmekti. Ne kadar tuhaf, değil mi? Onlar çok eğlenceliydi. O günleri hatırladığımda, sadece gülüşmelerimizi hatırlıyorum... tıpkı sen ve Riley'nin mutfakta disko yaparkenki gibi. Her gün böyleydi."

"Kulağa harika geliyor," diyor Juniper.

"Gerçekten öyleydi," diye cevaplıyorum. "Onlar harika hale getirdiler." "Neden boşanmaya karar verdiklerini biliyor musun?"

Mutfak masasındaki konuşmanın anıları göğsümde karanlık bir his uyandırıyor. "Bana söylediklerinde, sanki taşınacağımızı falan söylüyorlarmış gibiydiler. Annem hala gülümsüyordu. Babam şakalar yapıyordu. Her şey o kadar... sahteydi ki."

Elimi sıkıyor, sanki gücünü bana aktarmak istercesine.

"O andan itibaren gördüklerime inanmayı bıraktım. İnsanların sözlerinin ve davranışlarının altında yatanları okumayı öğrendim."

"İnsanlara güvenmeyi bıraktın," diyor. "Çünkü ebeveynlerine güvenemezsen, kime güvenebilirsin ki?"

"Aynen öyle. Bu yüzden üniversitede biraz yalnızdım. Kimsenin söylediği kişi olmadığı bu yeni dünyada nasıl davranmam gerektiğini öğrenene kadar kendime saklandım. Müzik benim tek arkadaşımdı."

"Ah, Fisher," diyor. "Bu çok yalnızlık verici bir durum."

Yalnızdım. Evden ayrıldığımda yanımda hiçbir şey götürmemişim gibi hissediyordum. Hiçbir güvenlik duygusu yoktu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamıyordum. Dünya ile başa çıkabilme yeteneğim yoktu. Kimseye güvenmiyordum, kendime de güvenmiyordum.

"Başlangıçta öyleydi. Müzikle eski dünyayı yas tuttum ve yeni bir dünya yarattım. Başlangıçta, ailemle ilişkilendirdiğim hiçbir şeyi dinleyemiyordum ve bu, üniversiteye gitmeden önce dinlediğim her şeydi. Bu beni yeni sanatçılar ve yeni türler aramaya itti.

müzik. Müzik delisi oldum," diyorum gülerek. "Yeni müziklerle kurtuluş arıyordum. Ve buldum. Müzik benim terapim oldu." Derin bir nefes alıyorum. O zamanları düşünmek hala acı veriyor.

"Üniversiteden sonra işler değişmeye başladı," diyorum. "Kendim olabileceğimi anladım ve dünyada bunu yapamayan başkaları da olmalıydı. Güven çevremizi küçük tutmam gerektiğini öğrendim, ama yine de mutlu, yetkin ve becerikli gibi davranan sahtekarlarla dolu olduğunu bilerek dünyayla etkileşimde bulunmam gerektiğini öğrendim."

"Ama sen müzik sektöründe çalışıyorsun. Bu işin özü imaj değil mi?" "Doğru. Ama ben bunu biliyorum. Tüm bu sahtecilikten uzak durmayı öğrendim.

. En azından duygusal olarak. Müziğe odaklanmaya çalışıyorum. Çünkü sevdiğim şey bu. Geri kalan her şey için... Kalkanlarımı kaldırıyorum. Endüstri, olmadıkları biri gibi davranan insanlarla dolu. Ve sadece sanatçılardan bahsetmiyorum. İnsanlar sanatçılara kendilerini sevdirmek için o kadar çaresizler ki, konuştukları kişiye ve o kişinin isteklerine göre kendilerini değiştirip uyum sağlıyorlar."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Aslında sorun değil, çünkü bunu fark etmek çok kolay. En azından benim için öyle. Çok bariz. Kontrol edebileceğim tek şey kendim. Benim gerçek olduğumu biliyorum. Ve başkalarından hiçbir şey beklemiyorum."

"Fisher," diyor, dönüp bana bakarak. "Bu yine de çok yalnız bir durum."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Harika arkadaşlarım var. Kendimi izole ettiğimden değil.

Sadece dikkatliyim."

"Ve mutfakta dans ederken, Riley ve benimle eğlenirken, tıpkı anne babanla yaptığın gibi, bunun gerçek olduğunu düşündün mü?"

İç çekiyorum. "Bu kadar gerçek olamaz. Çocuklar böyle şeyleri taklit edemezler. Peki ya sen?" Onun güven dolu, açık mavi gözlerine bakıyorum. "Sen tam olarak söylediğin gibisin." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve onun sıcaklığı vücuduma yayılıyor.

Geri çekilirim ve o bana daha da yakınlaşır.

"Seni özleyeceğim," diyor, benim düşüncelerimi yineleyerek.

"Ben de." Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Hayatlarımız çok farklı, ülkenin neredeyse iki ucunda yaşıyoruz.

uzlaşma ya da herhangi bir uzun mesafeli ilişki sunamam. Bu kesinlikle yürümez. Ve ona yalan söylemeyeceğim. Rol yapmayı reddediyorum.

"New York'a gelirsen bana haber ver," diyorum.

O gülüyor, çünkü söylediklerim saçma. İkimiz de bunun farkındayız, ama yine de söyledim. Söyledim çünkü içimden geliyor. Neden bilmiyorum, ama onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi içimde bir hüznün yaratıyor. Bu doğru gelmiyor.

Star Falls'a geri dönersem onu aramamı istemiyor ve nedenini anlıyorum. Benim kasabaya geri dönmemi beklemek istemiyor. Anlıyorum. Onun hayatına devam etmesi gerekiyor, benim de hayatıma devam etmem gerekiyor.

"Asla bilemezsin," diyorum alaycı bir şekilde. "Grace Astor seni New York'a çekebilir."

O hiçbir şey söylemiyor. Riley onun önceliği ve Star Falls onun evi. Her şeyi anlıyorum. Sadece sinirliyim, dürüst olmak gerekirse. Neden bu kadar sevdiğim, kendimi yüzde yüz rahat hissedebildiğim ilk kadın, Colorado'da küçük bir kasabada kökleri olan biri çıktı? Neden East Village'da bir apartman dairesinde ya da Brooklyn'de bir apartman dairesinde yaşayamadı?

"Vivian nasıl?" diye soruyor, konuyu daha güvenli bir alana çevirerek. "Bu sabah ayrıldı. Gerry ile konuşurken."

Yarım bir kahkaha attı. "Bu çok tatmin edici olmalı." "Olması gerekenden daha fazla. Onu sonsuza kadar sonsuza kadar uzak tutamam."

"Sevimli birine benziyor. Senin arkanızdan başka bir plak şirketiyle görüşecek türden birine benzemiyor."

Alaycı bir kahkaha attım. "Haklısın. O öyle birine benzemiyor. Ama çoğu insan, daha fazla para kazanabilecekleri anlamına geliyorsa, bir telefon görüşmesini veya toplantıyı kabul eder. Bu insan doğasıdır."

"Star Falls'ta işler böyle yürümüyor," dedi.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Sanırım bu doğru."

Bence Rosey haklıydı. Star Falls büyülü bir yer. Buradan ayrılmak beni üzecek, ama burada biraz zaman geçirebildiğim için sonsuza kadar minnettar olacağım.

burada vakit geçirdiğim için sonsuza kadar minnettar olacağım.

OTUZ

Juniper

Fisher, bu gece, birlikte geçireceğimiz son gece ne yapacağımızı benim seçmemi söyledi. Dağların üzerinde helikopter turu yapmamızı ve bizim için özel bir yerde akşam yemeği ayarlayabileceğini önerdi.

Bana göre Star Falls kadar özel bir yer yok. "Gerçekten mi?" Fisher, Grizzly's'in önüne park ederken sorar. "Burası gitmek istediğin yer burası mı?"

"Grizzly's'in bir sorunu mu var?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Kesinlikle hayır. Dünyanın en iyi kanatları."

"Doğru," diyorum. "En sevdiğin yer. Bu gece Star Falls'u tam anlamıyla deneyimlemelisin. Kim bilir, belki bir daha bu büyüü yaşayamayacaksın."

Sanki onu yerel bir bara götürmekle kalmamış, dünyadaki en düşünceli kadınmışım gibi bana gülümser. "Ama bu geceki son durağımız burası değil," derim. "O yüzden fazla rahatlama."

Bara giriyoruz ve Byron ile Rosey çoktan oturmuşlar. "Öncelikle, Star Falls deneyimin: Kanatlar, bardo ve en iyi arkadaşın. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Ellerini belime doladı ve başıma bir öpücük kondurdu. "Bir erkeğin kalbine giden yolu biliyorsun."

O kalp dediğinde midem bulanıyor. Onun kalbine ulaşabildim mi? O kesinlikle benim kalbimde. Sanırım aylar önce Grizzly's'te onu gördüğüm andan beri öyle.

Sadece Fisher'ın Star Falls deneyimini yeniden yaşamıyoruz. Ben de Fisher deneyimini yeniden yaşıyorum.

"Seni ilk kez Grizzly's'te gördüğümü sana söylemiş miydim? Kulübün açılışının hemen öncesiydi."

"Anlattım," diyor. "Seni nasıl görmedim ve hemen sana asılmadım, hala bilmiyorum."

"Oh, mesafemi korudum. Ben... burası küçük bir kasaba ve ben senin gibi bir adamı görmeye alışkın değildim."

"Benim gibi mi?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve Rosey koşarak gelip ikimizi de kucaklıyor. "Hey, millet. Havuz için hazır mısınız?"

"Sanırım," diyor Fisher. Sesinde bir parça hayal kırıklığı var mı bilmiyorum, ama umarım yoktur. Bu gece uğrayacağımız tek yer burası değil.

"Sizi yeneceğiz," diyor Rosey, beni elinden tutup çekerek. "Erkekler kızlara karşı," diye bağıyor.

İnliyorum. Fisher ile aynı takımda olmadığım hiçbir oyuna katılmak istemiyorum. Arkama bakıyorum ve Byron'ın Fisher'ın sırtına teselli için vurduklarını görüyorum, sonra onlar da bizi takip ederek arkaya geçiyorlar.

"Peki, Fisher," diyor Rosey. "Colorado'ya ne zaman geri döneceksin?" "Rosey," diyorum. "Lütfen, Fisher'ın Colorado'ya geri dönmesi ya da benim New York'a gitmem hakkında konuşmayabilir miyiz? Bu gece olmaz. Fisher ve ben birbirimize karşı ne hissettiğimizi her zaman açıkça belirttik.

sadece bu akşamı keyifle geçirmek istiyorum. Eğlenmek istiyorum."

"O da öyle diyor," diyor Fisher ve elini uzatıyor.

Byron, Rosey'nin yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeye gülümser. "Sadece ikiniz çok iyi bir çift oluyorsunuz. Ve Byron, asla Fisher'ı bir kadınla bu kadar mutlu görmemiştim."

Nefes alıp başımı sallıyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Akşamı Rosey'e Fisher ve benim birlikte olamayacağımız tüm nedenleri anlatarak geçirmek istemiyorum. Çok iç karartıcı. Çok fazla.

Rosey başka bir şey söylemeye başlar ve Byron aramıza girip onu odanın diğer tarafına götürür ve kulağına fısıldar.

Fisher kaşlarını kaldırır. Rosey'e sinirlenmiş mi, yoksa benden hayal kırıklığına uğramış mı, anlayamıyorum. İlişkimizin yürüyeceğine ikna olmak mı istiyor?

"Bilgin olsun," diyorum ona, kimse duymasın diye. "Senin gitmeni istediğim için değil. İkimiz de durumun gerçekliğini biliyoruz."

Derin bir nefes alır ve beni kucaklar. "Maalesef, biliyoruz."

Vücudu beni sarıyor. O kadar büyük ve güven verici ki, Her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Ama öyle olacağından emin değilim. Fisher hayatıma sadece birkaç haftadır girdi, ama gittiğinde bırakacağı boşluğu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

"Sadece şu anı yaşamaya çalışalım." Beni kollarından bırakıyor.

Ama ben onu bırakmıyorum. Bırakamıyorum. Her kucaklaşmayı, öpücüğü ve dokunuşu hafızama kazımak istiyorum. Fisher gittiğinde hayatın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum ve hayatımın geri kalanında bu anıları hatırlamak isteyeceğim.

Sonunda onu bırakırım.

"Havuz," derim.

"Kanatları unutma."

Gülüyorum. "Kanatları nasıl unutabilirim ki."

İki maçı kazandıktan sonra Rosey yanıma gelir ve kolunu omzuma atar. "Sana sıkıntı verdiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. İyi niyetli olduğumu biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Byron'la tanıştığım için çok mutluyum ve bu gerçekten inanılmaz bir şey. İşe yaramaması gerekirdi ve tüm olasılıklar aleyhimizydi. Bu, dünyadaki herkes için aynı şeyi istememi sağlıyor."

"Anlıyorum."

"Cuma günü yine Grizzly's'te buluşmak ister misin?" diye sorar. "Donna, Beth, Marge ve ben kızlar gecesi yapacağız. Katılmak ister misin?"

Evet demek istiyorum. Rosey'i seviyorum ve dikkatimi başka yere vermem gerektiğini biliyorum. Annem çocuklara bakabilir. Fisher'ın ayrılmasından sonraki günlerde pek bir şey yapmak isteyeceğimden emin değilim. "Beni davet ettiğin için çok nazıksın. Bakıcı bulabilir miyim bir bakayım."

"Fisher buradayken seninle tanışmak çok güzeldi." "Ben de, Rosey."

Fisher'ın Byron ile sohbet ettiğini görüyorum ve o da sanki ona baktığımı anlayabiliyormuş gibi bana dönüp bakıyor.

"Tamam, artık gitmeliyiz," diyorum. Bir an için, bir içki daha içelim diye teklif etmesini bekliyorum, ama o benim yönüme doğru yürümeye başlar başlamaz, neden gitmek isteyeceğinden şüphe ettiğimi merak ediyorum.

Dışarı çıkıp kamyonete geri dönüyoruz. Fisher bana bekleyişle bakıyor.

"Şelalelerden başka nereye gidebiliriz ki?" diyorum.

"Bunu söylemeni umuyordum," diye cevaplar.

"Kamyonete yüklediğim soğutucuya bakılırsa tahmin etmiş olmalısın."

"Küçük bir sezgim vardı," diyor Byron'ın kamyonunu sürmeye başlarken gülümseyerek.

Camı indiriyorum ve kabini dolduran esinti sıcak ve yaz kokuyor.

"Mükemmel bir gece," diyor.

Öyle mi, diye düşünüyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum. "Ne düşündüğünü söyle," diyor.

Ona bir bakış attım ve hissettiklerimi söylemememin onun en çok korktuğu şey olduğunu fark ettim: insanların ona gerçekte kim olduklarını göstermemeleri.

"Ne düşünüyorsun?" diye karşılık veriyorum.

"Ben önce sordum." Gülümsüyor ama Fisher'da alışık olmadığım bir gerginlik var. Neden korkuyor? Ona kalmasını istediğimi söyleyeceğimden mi? Söylemeyeceğimden mi?

"Arabalarda klima hiç icat edilmemiş olsaydı keşke diyorum," diyorum, şelalenin yanındaki park alanına yaklaşırken. "Bence yazın camlarımızı hep açık tutmalıyız. Ruhumuza iyi geliyor falan."

"Evet, katılıyorum. New York'ta yaşıyorsan hariç. Broadway'de trafiğe takıldığında, açık bir pencere ihtiyacın olan son şeydir."

Hemen, sözlerinin ötesinde bir şey mi söylemeye çalıştığını merak etmeye başlıyorum. Bana New York'un gitmek isteyeceğim bir yer olmadığını mı söylüyor? Yoksa geri dönmek istemediğini ve bunun için bir neden bulmaya mı çalışıyor?

Belki de sadece kalabalık bir caddede camları açmak istemediğini düşünüyordur.

Kamyonetin arkasından soğutucuyu çıkarır ve düşünceli bir sessizlik içinde şelaleye doğru yola çıkarız.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorum, yanımda getirdiğim mavi kareli battaniyenin üzerine otururken.

"Ne istersen," diye cevaplar.

Konuşurken gözlerine bakıyorum, çünkü bu sözlerin anlamlı olmasını istiyorum. "Ayrılacağın için çok üzgünüm. Benim farkında olmadığım bir parçamı uyandırdığını düşünüyorum. Bence sen gerçekten iyi bir adamsın. Nazik ve eğlencelisin. Son birkaç haftadır seni tanıdığım için gurur duyuyorum. Seni arkadaşım olarak gördüğüm için minnettarım. Ve sevgilim olduğun için gurur duyuyorum."

Elini yüzüme uzatıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Keşke işler farklı olsaydı," dedi. "Son birkaç haftayı pişman olduğum için değil, işlerin biteceği için ve buna hazır olduğumdan emin olmadığım için."

Kalbim sıkışıyor. Sadece ben değilim. O iç çekiyor.

"Bir yol bulmaya çalışıyorum..."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bunu yapma." Kafamı sallıyorum. "Bana umut verme."

Elimi dudaklarından çekip avucuma bir öpücük kondurur. "Elimizde sadece umut var."

Kafamı sallıyorum. "Sen gittikten sonra, geri döneceğine dair tüm umutlarımı gömmek zorundayım. Başka türlü hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ah, Juniper," diyor, sesinde acıma ve özlem karışımı bir tonla.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de dilimi onun diline bastırıyorum. Onun her şeyini istiyorum. Şimdi. Alabileceğim kadarını almak istiyorum, umarım bu çok fazla olur ve aramızdaki bu şey ne olursa olsun, onu yıpratırım. Çünkü bu geçici olmalı. Bitmesi gerekiyor. Sonuna kadar gitmeliyim. Alternatif çok fazla yürek parçalayıcı. Eğer aramızdakinin sonu yoksa. Eğer sonsuza kadar devam edecekse, o zaman vazgeçtiğim şey, başa çıkabileceğimden çok daha fazla. Bu, sonsuza kadar mutlu olacağımı bildiğim bir hayat. Benim için mükemmel bir adam.

Bu, Fisher'ın hayatımın aşkı olduğu anlamına gelir. Ve bu kabul edilemez bir şey.

Öpüşmelerimiz acil ve çılgınca, birbirimizin ve kendimizin kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken. Sonunda çıplak kaldığımızda, beni nazikçe sırt üstü yatırıyor ve üzerime çıkıyor. Güneşin sıcaklığı hala altımızdaki toprağa yerleşmiş durumda. Boyun kemiklerime birbiri ardına öpücükler konduruyor, sanki bana sahip olduğu son öpücüğü vermek istercesine.

Hepsini kabul ediyorum.

Arkamızdaki şelalenin sesini duymamaya çalışıyorum. Bu ses, nerede olduğumuzu ve onun nereye gideceğini sürekli hatırlatıyor. Bu ses, tik tak eden bir saat gibi. Onsuz geçireceğim zamanın geri sayımı gibi.

"Fisher, ben..."

Beni keser. "Biliyorum," der. Beni yalvartmayacak. Şimdi değil. O da benim kadar buna ihtiyaç duyuyor. Prezervatifi takar ve içime girer. Islak olup olmadığımı kontrol etmesine gerek yok. Onun için her zaman ıslaktım. Sadece beni sikmesi gerekiyor. İkimiz de buna ihtiyaç duyuyoruz.

Üzerimde, gözlerimizi birbirine kilitleyerek, içeri girip çıkıyor. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum ama vücudum başka türlü düşünüyor. Sanki vücudumu nasıl tepki vereceğini anlatan bir kılavuzu var. Bu zihinsel ama aynı zamanda fiziksel de. Bazen onunla birlikteyken, vücudumdaki hisleri kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum. Sanki Fisher'ın istediğı her şeyi yapabileceğı bir araçmışım gibi.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldıyor, içime o kadar derine girerken, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Ve seni çok özleyeceğim. Evimdeymiş gibi hissettiriyorsun," diye fısıldıyor, sesini boğuklaştırarak içime girerken, sanki içimden dışıma doğru hissettiklerimi ezberlemeye çalışır gibi. "Ve bundan nasıl uzaklaşacağım bilmiyorum."

Bu sözler, herhangi bir vedadan daha sert vuruyor. İçimde bir şeyleri kırıyorlar.

Yükselmeye başlayan hıçkırığı yutuyorum. Bunun basit olmasını istedim. Eğlenceli. Geçici. Ama o bu kurallara hiç uymadı ve şimdi asla olamayacağımız şeylerin içinde boğuluyorum.

"Neden bu sadece seks ve eğlenceyle ilgili olamadı?" diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Neden bu daha kolay olamadı?"

Alnı alnıma değiyor, nefesi kesiliyor. "Çünkü o zaman hiçbir anlamı olmazdı."

Ama anlamlıydı. Her şey demekti. İşte bu yüzden bu kadar acı veriyor.

Onu kucaklayıp kendime doğru çekiyorum, göğsü göğsüme geliyor, tenlerimiz birbirine yapışıyor, aramızda hiçbir şey yok.

Onu son kez böyle hissedeceğim. Colorado Club'a tekrar gelebileceğini düşünmeye kendimi izin veremem. Kendime bunu yapmayacağım. Çünkü bu gece bittiğinde, Fisher ve benim ilişkimiz bitecek. Eğer şehirde olduğunu öğrenirsem, Grizzly's'i ve onun aramalarını kaçınacağım. Bu sefer onun gidişini izlemek zor olacak, biliyorum. Bunu ikinci kez yaşayamam. Bir kez yeterince işkence oldu.

OTUZ BİR

Fisher

Bütün vücudum titriyor. Yarısı zevk, yarısı acı. Altımda yatan Juniper, kıvrımlar ve yumuşaklıklarla dolu. Cildi ipek gibi ve onun içine girerken, tam bir cennet gibi.

Hiçbir kadın beni Juniper'ın yaptığı gibi fiziksel olarak ele geçirmedir. Sanki tüm duyularım yüz katına çıkmış gibi. Her hareket bin kat daha zevkli çünkü o benim altımda.

Ama bu çok fazla. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Sanki bunu hissetmiş gibi, yer değiştirip beni itiyor, böylece sırt üstü yatıyorum. Üzerime çıkıyor.

Bence bu daha da kötü. Uzun saçlarının altında, hareket ettikçe göğüsleri sallanıyor, vücudu ay ışığıyla aydınlanıyor. Hissettiklerimi kontrol edebilmek umuduyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama umutsuz bir çaba. Sanki görünmez bir iplik etrafımıza dolanıyor ve her saniye birbirimize daha da yakınlaşıyoruz.

O benim penisinizi tabanından kavrar ve penisinizi girişine bulduğunda inler.

"Juniper," diye boğuk bir sesle söylüyorum, gözlerimi açıyorum çünkü onun benim penise girmesini izleyemem.

Onun benim penisime oturmasını izlemekten *kendimi alamıyorum*.

O kendini indirirken iç geçiriyor ve ben tam burada, tam şu anda patlayıp onu doldurarak onu benim yapabileceğimi düşünüyorum.

Ama o zaten benim. Öyle söyledi. İkimiz de sahip olduğumuz şeyin sınırlı olduğunu bildiğimiz için mi bilmiyorum, ama yıllarca, hatta on yıllarca süren bir bağ kurduk. Belki de ömür boyu sürecektir bir bağ.

Onunla tanıştığım andan itibaren, hiçbir koruma kalkanı, oyun yüzü, maske olmadığını biliyordum. Hiç kimseye bu kadar emin olmadığını sanmıyorum.

Ellerini başına götürüp saçlarını geriye tarıyor, bukleler perdenin kalkması gibi çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyor. Bir şekilde saçlarını arkasına topluyor.

"Siktir," diye tükürdüm. "Teşekkürler."

Gülümsedi, ellerini göğüslerine koydu, sonra ellerimi tutup kendi ellerinin yerine koydu. Göğüsleri ağır ve sıkıydı, meme uçları kırmızı, sivri ve açgözlüydü, ilgiye muhtaçtı.

Başparmaklarımla onları okşadım ve o inleyerek bacaklarını açarak daha da aşağıya indi.

Küçük, yoğun hareketlerle kaymaya başladı, sikim onun içinde derindeydi, sanki beni sağıyormuş gibi. Duvarları tekrar tekrar kasılırken, orgazmımı önümde bir cam levha gibi görebiliyordum ve ona doğru hızla ilerliyordum.

Hazır değilim.

Bu kadar çabuk değil. Bu gece değil.

Şimdi değil. Belinden tutup onu sabitliyorum.

Bana soru soruyormuş gibi başını eğiyor.

"Çok iyi geliyor," diyorum. "Henüz boşalmak istemiyorum."

O inleyerek kalçalarını kıvrıyor.

"Siktir," diye gülerek mırıldanıyorum. "Sen inanılmazsın."

"Sen beni inanılmaz hissettiriyorsun," diyor.

Onu yavaşça, nazikçe yukarı itiyorum, bu durumun kontrolünü geri kazanmaya çalışıyorum, böylece çok çabuk boşalmayayım. Kalçalarını kıvrıp sallıyor, beni tekrar derinlerine kaydırıyor.

"Gelmeni istiyorum," diye fısıldıyor nefes nefese. "Sana verebileceğim zevk karşısında kendini çaresiz hissettiğini bilmek istiyorum. Tıpkı sen bana dokunduğunda benim hissettiğim gibi."

"Juniper," diye inlerim, kollarım teslim olarak yanıma düşer.

Avuçlarını göğsümün üzerinde gezdiriyor ve acımasız bir ritimle hareket etmeye başlıyor, kalçaları kayıyor ve daireler çiziyor, ben ise o benim sikimi sürerken sadece orada yatabiliyorum. Hareket ettikçe saçları biraz dağınık hale geliyor

hareket ederken saçları dökülmeye başlar, bukleler vücudunu okşar. Birdenbire kıskançlık duyarım. Ben öldüğümde, onlar hala ona dokunabilecekler.

Bu düşünceyle çenem gerilir.

Sonra hareketleri hızlanıyor, sanki yarışı bitirmeye çalışıyormuş gibi.

"Juniper," diye sesleniyorum.

"Gelmeni istiyorum, Fisher." Sesi çaresiz ve muhtaçtı ve ben ona istediği her şeyi vermek istiyordum.

Tüm vücudum gerilir, orgazm duvarına çarparım ve kendimi durduramadan, ona doğru yukarı, yukarı, yukarı doğru itiyorum.

O benim üstümde titriyor, benim orgazmım onun orgazmını tetikliyor, başı geriye doğru eğilmiş, tekrar tekrar benim adımları haykırıyor.

"Durma," diye bağıyor. "Lütfen durma!"

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Benim ihtiyacım olanla aynı şey. Daha fazlası. Elde edebileceği her şeyi elde ettiğini bilmesi gerekiyor.

Onu üstümden çekip yanıma yatırıyorum, bir prezervatifi atıp yenisini takıyorum. Nasıl bu kadar sert olabildiğimi bilmiyorum, ama Juniper her şeyi mümkün kılıyor. Yanına uzanıp onu kendime doğru çekiyorum, böylece yan yatıyoruz ve sırtı benim göğsüme yaslanıyor. Üst bacağını öne doğru itip penisimi ona bastırıyorum. Ben ucumu girişine dolandırırken o titriyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum. "Evet. Her şeyi," diye cevap veriyor nefes nefese.

Onun içine uzun ve yavaşça giriyorum. Sanki beni ilk kez hissediyormuş ve daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiş gibi inliyor. O kadar sertim ki, beynime kan gitmediği için başım dönüyor. Hafifçe geriye yaslanıyorum ve birleştiğimiz yeri, benim penise teslim olduğu yeri görebiliyorum. Çıkarken prezervatif onun ıslaklığıyla parlıyor.

Ellerimi omuzlarına geçirip ona doğru ilerliyorum. "Evet," diye nefes nefese diyor. "Aynen böyle."

Şimdi ellerimi beline kaydırıyorum, biri amını buluyor. Tamamen ıslak. Her yeri. Parmaklarım klitorisini bulduğunda, bağıyor ve elimi çekmeye çalışıyor.

"Hayır," diye azarlıyorum onu. "Şimdi boşalacaksın. Ama endişelenmene gerek yok. Seni sikmeyi bırakmayacağım. Sen bana tekrar boşalmama izin vermem için yalvarana kadar devam edeceğim."

Ona doğru itiyorum ve o eriyip gidiyor, benim sikimde titriyor. Tam olarak söylediğim şeyi yapıyorum ve onu sikmeye devam ediyorum. Klitorisile oynamaya devam ediyorum, o uzaklaşmaya çalışsa da onu sıkıca yerinde tutuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Evet," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Evet. Evet. Evet."

Siktir. Onun sözleri. Sesindeki çaresiz ton. Bu çok fazla. Beni kendine çeken çekiciliği, klitorisinin kayganlığı. Bu tam bir mükemmellik.

"Fisher!" diye inliyor. "Ben..."

"Boşalma," diye bağırırım. "Seni açgözlü kız."

Onu daha sert bir şekilde içime alıyorum, onu uçurumun kenarına itmek istiyorum.

"Lütfen," diyor.

"Derin nefes al," diyorum ona çarptığımda. "Boşalma."

Derin nefes almaya çalışırken iç organlarının titrediğini hissediyorum. "Fisher. Deniyorum."

"Sen çok iyi bir kızsın." Sıkı çenemden çıkan sözlerim alçak ve gergin.

Sanki otomatik pilot düğmesini bulmuşum ve artık kendi vücudumu kontrol edemiyorum. Dizini kaldırıp daha derine girmeye çalışıyorum, ondan her şeyi almak istiyorum, bu gecenin ömür boyu sürmesini umuyorum.

"Fisher," diye seslenir.

"Artık benim için gelebilirsin."

Minnettarlıkla haykırıyor ve orgazmı, sanki son kez boşalacakmış gibi vücudunu sarstı. Aynı anda, benim orgazmım kaçmış bir ejderhanın kükremesi gibi ortaya çıktı, kuyruğunu sallayarak, sonunda özgür olduğunu biliyordu.

Ama ben özgür hissetmiyorum. Bağlı hissediyorum. Ona.

Kollarımı ona doluyorum, nefesimiz kesik kesik, havaya muhtaç bir şekilde.

İkimiz de gerçekliğe geri dönmeye çalışırken, vücudu benimkiyle birlikte yükselip alçalıyor.

Nefesimiz normale döndüğünde, "Bana bir söz ver," diyor.

"Ne istersen," diyorum ve o anda bunu içtenlikle söylüyorum.

"Bu gecenin sonunda, yarın görüşeceğimizi varsayabiliriz diye söz ver bana. Hoşça kal demek istemiyorum."

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Söz veriyorum. Sen inanılmazsın. Beni sonsuza dek değiştirdin," diye itiraf ediyorum. "Böyle hissedebileceğimi hiç fark etmemiştim." Bana umut vermememi istedi. Anlıyorum. Bunun bir anlamı yok. Ve durumumuzu olduğundan daha acı hale getirmek istemiyorum, ama ona gerçeği borçluyum. Birkaç hafta içinde benim için hiçbir kadının olmadığı kadar önemli hale geldiğini bilmesini istiyorum. "Sen yetenekli ve nazıksın ve ben... sen öyle bir kadınsın ki..."

O hareket ettiğinde, ben durdum. Kollarımda döndü ve gözlerimizin buluştu. Kafasını salladı ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak, daha fazla konuşmamı engelledi. Ayrılma düşüncesiyle kalbimin ikiye bölündüğünü ona söylememi engelledi. Ona aşık olduğumu söylememi engelledi.

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyorum: birlikte olamayacağım birini sevdiğimi bilerek yaşamak mı, yoksa onu hiç tanımamış olmak mı?

Kaçınılmaz olana karşı çıkmanın bir anlamı yok. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve kendimi o ana bırakıyorum.

OTUZ İKİ

Juniper

Bugün kendimi toparlayamıyorum. Sabah rutinim genellikle yağlanmış bir makine gibi işler, ama bugün sanki bir süzgeçle su tutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Tek düşünebildiğim, dün gece beni eve bıraktıktan sonra Byron'ın kamyonetiyle uzaklaşan Fisher ve pencereden bağırarak "Yarın görüşürüz" dediği.

Birbirimize veda etmeyeceğimize söz vermiştik. Ve o sözünü tuttu.

Sözleri hala mideme yumruk gibi vuruyor ve ben verandada ağlayarak yere yığıldım.

Önümüzdeki birkaç günü atlatmam lazım. Hafta sonuna kadar Riley'e cesur davranmam lazım, sonra geri çekilip... kendimi toparlayabilirim. Kendimi yeniden inşa edebilirim.

"Sırt çantan hazır mı?" diye bağıırıyorum. "Dişlerini fırçaladın mı?"

Riley dişlerini göstererek yatak odasından fırlar. "Dişlerim temiz ve sırt çantam kapının yanında." Beni geçip mutfığa doğru gider.

Dönüp onu takip ediyorum. "Peki ya öğle yemeğin..."

O çoktan buzdolabına varmıştır. "Aldım anne. Bu sabah neyin var senin?"

Kafamı sallayıp anahtarlarımı ve güneş gözlüklerimi alıyorum. "Hiçbir şey. Sadece pek iyi uyuyamadım."

"Bu hafta sonu uyuyabilirsin." Riley, babasının Star Falls'a dönmesinden ve Riley'nin yaz tatilinin Cumartesi günü başlamasından dolayı heyecanlı. Daha iyi bir zaman olamazdı.

stüdyoya gidip tüm duygularımı tuval üzerine dökmem gerekiyor. O zaman belki Fisher hakkında hissettiğim tüm bu çelişkili duygular içimde çalkalanmayı bırakır. "Resim mi yapacaksın?" diye soruyor.

"Hadi," diyorum, kapıdan çıkarken. "Okula gitmemiz gerekiyor."

"Ama anne, resim yapmayacak mısın?" Biraz üzgün görünüyor.

"Evet, sanırım. Neden sordun?"

"Okul kapalıyken neredeyse iki hafta boyunca babamla birlikte olacağım. Seni meşgul edecek bir işin olmayacak ve yalnız kalmanı istemiyorum. Özellikle de Fisher gittiğine göre."

Beni düşündüğü için içim burkuluyor. Saçlarını okşayıp arabaya doğru başımı sallıyorum.

Riley, dün gece son randevumuz için beni almaya geldiğinde Fisher'a veda etti. Fisher bu durumu ustaca idare etti ve ona "görüşürüz" dedi. Sanırım Riley, Fisher'ın gelecek hafta geri döneceğini düşünüyor. Ama dönmeyecek ve ben bununla barışmam gerekiyor.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. "Burayı toplamak bir saatimi almayacak. Yapacak çok işim var. Endişelenme."

Arka koltuğa otururken bana gülümsüyor. "Babam balık tutmaya gidebileceğimizi söyledi."

"Seni göle mi götürüyor?"

"Evet, kamp yapıp geceyi orada geçirebileceğimizi söyledi."

Kahretsin. Bunu benimle konuşmalıydı. O pek dağ adamı sayılmaz. Çadırda geceyi geçirebilecek mi emin değilim. Yatma vaktindeki rutinine her zaman çok önem verirdi.

"Vay canına," diyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor. Yağmur yağmazsa tabii." "Yağmur yağmayacak."

Gülüyorum. Bir çocuğun iyimserliğini hiçbir şey yenemez. Babası ona kamp gezisi sözü verdiyse, sözünü tutmak zorunda kalacak. Riley'nin gözlerinde bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Gerekirse tek başına çadırda kalacak.

Bir gecelik konaklamayı çocuklar için biraz daha uygun hale getirebilecek birkaç şey sipariş etmeyi aklımda tutuyorum. Ayrıca Riley'nin babasıyla bu gezi planının yeri hakkında konuşmayı da. Bu konuyu iyice düşündüğünü anlamam gerekiyor.

"Kamp yapmayı ne kadar istediğimi biliyorsun."

Öyle mi? Riley'nin daha önce kamp yapmaktan bahsettiğini hiç duymadım. Her hafta binlerce yeni takıntısı oluyor gibi görünüyor.

Arabayı sürmeye başlıyorum ve okulun yönüne doğru yola çıkıyoruz. "Öğle yemeğini hatırladın mı anne?" diye soruyor arka koltuktan.

İç çekiyorum. Hala buzdolabında duruyor. "Bugün Bayan Peters ile bir şeyler yiyeceğim," diye yalan söylüyorum, başka bir öğretim asistanını kastederek. Annesinin bu sabah berbat durumda olduğunu bilmesine gerek yok.

"Oh. Harika. Babam bir keresinde okul sırasında Star Falls'a gelse ne güzel olurdu. O zaman ona sınıfımı gösterebilirdim. Hiç içeri girmedim. Geçen yıl bile."

"Evet. Bu eğlenceli olurdu. Ama biliyorsun, seni okulla paylaşmak istemiyor," diyorum. Gerçek şu ki, babası Star Falls'a daha sık gelebilir. Açıkçası, Riley'nin okulu onun için önemli olsaydı, birkaç gün erken gelip öğretmenleriyle bir görüşme ayarlayabilirdi. Ama tüm bunları bana bırakıyor. Her zaman böyle yapmıştır. En azından bu şekilde her şeyi kontrol altında tutabiliyorum.

"Sana uçuş bilgilerini gönderdi mi?" diye sorar Riley.

"Henüz değil, tatlı kız. Ama gönderecektir."

"Sabah burada olacak mı, yoksa öğleden sonraya kadar beklemem gerekecek mi, bilmiyorum."

Riley'nin babası en son geldiğinde onu havaalanından ben almıştım. Bu Riley'nin fikriydi. Onu bir pankartla karşılamak istiyordu. Babasının şehre gelmesinin heyecan verici bir olay olması gerektiğine katılıyordum. Bunun, babasının çok nadir ziyaret etmesinin etkisini hafifletmeye yardımcı olacağını umuyordum.

Telefonum titriyor ve midem altüst oluyor. Bir an için, Fisher olabilir diye düşünüyorum. Ama elbette o olamaz. Star Falls'tan ayrıldığında, ilişkimizi tamamen bitireceğimiz konusunda anlaşmıştık. İlişkimizi sürdürmemizin imkânı yoktu ve ben, o şehre geleceğini söyleyip gelmediğinde ya da arayacağını söyleyip New York'taki hayatına kapıldığında, boşuna umutlanıp hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Temiz bir ayrılık daha iyiydi. İkimiz için de. Bir parçam ondan haber almak istese de, bana mesaj atan Fisher olmayacak.

New York'ta yakında öğle vakti olacak. Acaba öğle yemeğini ofisinde mi yiyor? Ya da belki sık sık dışarıda yiyordur? Belki her gün bile. Sanırım bu New York'ta yaygın bir şey. Ya da belki masasında yemek yemeyi tercih ediyordur. Ya da ekibiyle birlikte? Cevaplanmamış pek çok sorum var. Artık asla bilemeyeceğim şeyler.

"Anne," diye bağılıyor Riley, beni düşüncelerimden koparıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Tatilde hecelemeyi ezberlememiz gerekecek mi sence? Çünkü eğer öyleyse, onları babalarının yanına götürmemeliyim. Bunu yapacak vaktimiz olmayacak."

"Tamam," diyorum. "Sen geri döndüğünde yapabiliriz." "Bolca vaktimiz olacak. Yazın geri kalanını seninle geçirebileceğim."

"Biliyorum, tatlı kız. Babanla eğlenmeni istiyorum." Okul bahçesine girip her zamanki park yerimi buluyorum.

Riley telefonumdaki mesajı görür. "Anne, babam sana mesaj göndermiş. Lütfen bakabilir miyim?" diye sorar. "Eminim uçuş saatini bildirmiştir."

"Muhtemelen öyledir," derim ve Riley omzumun üzerinden bakarken mesajı açarım.

Ama bu, yarın iniş yapacağı saat değil. Mesajı gözden geçirip, bazı kısımları okudum.

Gelemeyeceğim. Fiona hasta.

Riley'e ona telafi edeceğimi söyle.

Telefonumun yan düğmesine basarak ekranı karartıyorum, ama çok geç kaldığımdan eminim.

Dönüyorum ve yüzündeki ifade, kırık kalbimi paramparça ediyor.

"Anne?" diyor. "Babam gelmeyecek mi?" Sesi umutsuz ve hayal kırıklığıyla dolu.

Arabadan inip Riley'nin yanındaki arka koltuğa oturuyorum. Emniyet kemerini çözüp onu kucağıma alıyorum. "Bilmiyorum. Bir bakayım."

Riley kucağımda otururken, telefonu açıp mesajın tamamını okudum. En kötüsünü görmüştü. Artık saklamanın bir anlamı yoktu.

Düşündüğümde de kötü. Gelmeyecek ve önceden verilmiş sözleri olduğu için başka bir tarih de ayarlayamayacak. *Riley* onun için en önemli öncelikli sözü değil miydi? Florida'ya taşındığından beri hayatındaki her şey ondan önce geliyor gibi görünüyor.

"Anne, bu yaz boyunca onu göremeyeceğim demek. Onu tekrar görene kadar dokuz yaşında olacağım!"

Onu kendime doğru çekip, biraz olsun rahatlatmaya çalışıyorum. Bu durumu düzeltecek hiçbir şey söyleyemem. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Babası onu öncelikli görmüyor. Bunun nasıl bir his olduğunu, bunun onun beynine, kalbine ne yaptığını hiç bilmiyorum. Ama benim kalbimi kırıyor.

"Çok üzgünüm, tatlı kızım." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum ve bırakmıyorum, bu ikimizin de derse geç kalacağımız anlamına gelse bile. Böyle günlerde başka bir işim olmasını diliyorum. *Riley* ile aynı okulda olmadığım bir iş. O gün izin alıp *Riley*'yi evde benimle birlikte tutabilirdim. Sürücü koltuğuna oturup ikimizi eve götürmek ve bir film izlemek için birkaç santim uzaktayım.

Bu ona haksızlık.

Hayat adil değil.

"Anne, okula gitmek istemiyorum. Ve babamı bir daha görmek istemiyorum! Beni zorlayamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum. Keşke onun hissettiği acıyı ortadan kaldırılabilsen. O mesajı görmemiş olsaydı, belki onu arayıp azarlayabilirdim. Ona, kendini toparlaması gerektiğini, yoksa kızının sevgisini ve saygısını kaybedeceğini söyleyebilirdim. Zaten onu arayacağım. Ama bu, *Riley*'nin şu anda hissettiği hayal kırıklığını ortadan kaldırmayacak. Benim yapmak istediğim şey bu. Onun acısını alıp dağların derinliklerine gömmek, bir daha asla yüzeye çıkmayacağı bir yere. *Riley* daha iyisini hak ediyor.

İşte bu yüzden *Riley*'nin babasıyla ayrıldıktan sonra kimseyle çıkmak istemedim. Onun hayatında başka bir erkeğin onu hayal kırıklığına uğratmasını istemedim. Bir tanesi yeter. Onun için çok üzülüyorum ve umutsuzca, onu hayal kırıklığına uğratan ve terk eden erkekleri sevmeyi öğrenmemesini diliyorum. Bunun bir kez daha başına gelmesini istemiyorum. Babasıyla olduğu gibi.

O anda, *Fisher*'ın o anda gitmiş olmasına minnettarım. Geri dönme ihtimali olmadığına seviniyorum. Böylelikle, o

Riley'e zarar veremez. Bana zarar veremez.

OTUZ ÜÇ

Fisher

Eskiden Met'te çok zaman geçirirdim, ama çıkış merdivenlerinden inerken, yıllardır burayı ziyaret etmediğimi fark ettim. Ve bugünkü turumdan sonra, nedenini merak ediyorum.

New York'a döndüğümünden beri geçen üç gün çok kötü geçti. Mutlu görünme konusunda uzman oldum, ama tek düşündüğüm Juniper. Met'in bir şekilde yardımcı olacağını ummuştum. Belki ona daha yakın hissederim diye düşünmüştüm. Ama gezerken tek düşündüğüm, onun ve Riley'nin burada olmasını ne kadar istediğimdi. Nasıl brunch yapıp bütün öğleden sonrayı gezerek geçirebileceğimizi. Juniper bana eserler hakkında bilgi verebilirdi. Sanat eserlerinin yanında ya da sanat hakkında konuşurken olduğu gibi yüzünün ışıldadığını görebilirdim.

Ama o burada değil. Riley de burada değil.

Bir taksi çağırıyorum ve midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. New York taksileri bana her zaman tuhaf bir özgürlük hissi vermiştir. Bu şehre ilk geldiğimde, Broadway'e taksiyle gitmiştim ve üniversite yıllarım boyunca kendimi yabancı hissettikten sonra nihayet eve dönmüş gibi hissetmiştim. Muhtemelen annemle babamın boşanması beni o kadar sarsmıştı ki, ne yapacağımı bilemiyordum. Ama bugün, yıllardır evim olan bu kocaman şehirde sadece ben varım... ve ilk kez buraya ait olmadığımı hissediyorum.

Neyse ki, bu akşam Bennett, Worth ve Jack ile buluşacağım. Onlar, kafamı dağıtmama yardımcı olacaklar. Ben her zaman onlara aidim.

Telefonum çalıyor. Jack'ten bir mesaj gelmiş.

Planlar değişti. Benim kulübüme gidiyoruz. Orada görüşürüz.

Şoföre varış noktasının değiştiğini söylüyorum. Sadece birkaç blok ötedeyiz. Ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi. Arkadaşlarımı gördüğümde kendimi daha iyi hissedeceğime dair umuduma tutunuyorum. İyileşmeye başlayacağım.

Jack'in kulübü, yirminci yüzyılın başlarından kalma bir yer gibi. Her yer yüksek sütunlar ve altın varaklarla kaplı. Manhattan'da birçok özel üye kulübüne gittim. Çalıştığım sanatçılar, şehirdeki tüm kulüplere üyeydiler. Jack'inki hariç. Soy ve eski para olmadan buraya giremezsiniz. Jack'in ikisi de bolca var.

Merdivenleri çıkıp resepsiyonda adımları verdikten sonra bir salona yönlendirildim. Jack ve Bennett çoktan oradaydılar.

Ayağa kalkıp sarılırız. Onları görmeyeli sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Jack'i görmeyeli sadece birkaç hafta olduğunu biliyorum, ama o kadar çok şey oldu ki sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor

Bennett. Zorla gülümsüyorum.

"Teşekkürler dostum."

"Ciddiyim. Uyuyor musun?"

"Neden uyumayayım ki?" diye soruyorum, bara bakarak. Birkaç saniye içinde biri içki siparişimi alıyor. Tanrıya şükür. Bir biraya ihtiyacım var, gerginliğimi atmak için.

Arkadaşlarıma bakıyorum ve ikisi de endişeli bir ifadeyle bana bakıyorlar.

"Star Falls'ta geçirdiğin zamanın çok hoşuna gittiğini biliyoruz," diyor Bennett.

"Doğru," diye cevap veriyorum. "Ama o her zaman geçici bir şeydi ve şimdi eve döndüm."

Aramızda alışılmadık bir sessizlik oluyor.

"Juniper nasıl?" diye soruyor Jack.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, sanki bu sözler beni keskin bir bıçak gibi kesmiyormuş gibi.

"Bizimle konuşabilirsin," diyor Jack. "Senin için buradayız."

Neyse ki Worth gelir ve dikkatleri benden uzaklaştırır. Ama rahatlamam uzun sürmez.

"Nasıl sını?" diye sorar, sırtıma bir şaplak atarak. "Juniper'ı özlüyor musun?"

"Beyler, sanki köpeğimi kaybetmişim gibi davranıyorsunuz. Ben iyiyim." Derin bir nefes alıyorum. Saçmalıyorum. Bu adamlar dünyadaki en iyi arkadaşlarım. Neden onlara karşı cesur davranıyorum ki? Onlar beni desteklemek için buradalar. Beni dinlemek için. Yardım etmek için. "İyi olacağım. Sadece... Beklemiyordum... Juniper özel biriydi ve buna alışmam biraz zaman alacak."

"Juniper'la uzun mesafeli bir ilişki sürdürmeyi hiç konuştunuz mu?" diye soruyor Bennett.

"Anlamı yok. Onun tüm hayatı Star Falls'ta. Çocuğu. Ailesi. İşi. Ve benim hayatım burada. Asla... bir şey olamayız." Nefes verip biramdan bir yudum alıyorum. Bütün bu haftalar boyunca kullandığım mantıklı cevaplar gittikçe daha az ikna edici geliyor. Durumumuz değiştiği için değil. Onun benim için ne ifade ettiği için. Aşk her şeyi yener derler. Ama bunu söyleyen her kimse, palavra atıyor.

"Uzun mesafeli ilişkiler yaşayan ve zamanla uzlaşmaların daha kolay hale geldiği birçok insan var," diyor Worth.

"Anlıyorum," diyorum. "Ama Juniper ve benim için durum farklı. O tüm hayatını Star Falls'ta geçirdi. Asla oradan ayrılmayacak. Hatta, New York'a birkaç geceliğine geldiğimde ona ve Riley'e benimle gelmelerini önerdim, ama gelmek istemedi. Star Falls ne kadar güzel bir yer olsa da, işimi oradan yürütemem."

Ne düşündüklerini biliyorum. Çalışmam gerekmiyor. Bu doğru. Paramı kazandım, ama iş her zaman para kazanmakla ilgili değildir. Amaçla ilgilidir. Yön ile ilgilidir.

"Ve bu sadece benim şirketimle ilgili değil. New York da var." İç çekiyorum. Ama şu anda, New York bir şekilde bana uymuyor gibi hissediyorum. Oraya ait değilmişim gibi. Ama çok uzun süre uzak kalırsam özleyeceğimi biliyorum. Enerjisini ve yaşamını özleyeceğim. Oradaki olanakları.

"Rosey ve Byron iyi bir uzlaşma noktası bulmuş görünüyor," diyor Worth. "Star Falls ve New York'ta zaman geçiriyorlar."

"Bu farklı. Byron Star Falls'ta büyüdü. Orada kökleri var. Ve zaten Juniper New York'u hiç ziyaret etmedi. İki gece için bile buraya gelmezdi. Burada ve Star Falls arasında zamanını bölmek bir yana." Kafamı sallıyorum. "Her neyse, biz böyle şeyleri konuşacak durumda bile değildik."

konuşmaya bile yaklaşmadık. İlişkimizin bir sonunun olacağını hep biliyorduk. Altı haftalık büyük bir aşk hikayesi olması hiç beklenmiyordu."

Worth konuşmaya başlar, ama sözlerini tamamlayamadan hepimiz inleriz.

"Biliyoruz, Worth," diyor Jack. "Sophia'ya ilk gördüğün anda aşık oldun ve mümkün olduğunca çabuk onunla evlendin."

Worth'un Sophia ile evlenmeden önce titizlikle düşünümlp planlanmamış bir şey yaptığını hiç düşünmemiştim. Evlendiklerini açıkladıklarında, karakterine hiç uymadığı için beyin tümörü falan olduğunu düşündüm. Onu gördüğü anda ona aşık olduğuna o kadar emindi ki. Peki şimdi? Juniper ile neredeyse altı hafta geçirdikten sonra? Worth'un Sophia'yı neredeyse hiç tanımadan evlenmesi o kadar da çılgınca gelmiyor.

Juniper ve ben, onun ruhunu görebiliyormuşum gibi hissettiğim bir bağ kurduk ve ben de onu benim ruhuma kabul ettim.

"Duyarsız davranmaya çalışmıyorum," diyor Worth. "Sadece cesaretlendirmeye çalışıyorum. Juniper'ı seviyorsan, bunu anlamaya çalışmaya değer değil mi?"

Yine inliyorum. Onu sevdiğimi inkar edemem. Bu adamlara karşı değil.

"Olması gerekiyorsa, olur," diyor Worth. "Belki bir iki hafta zaman ayırıp nasıl hissettiğine bakmalısın."

Başımı sallıyorum. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi tavsiye. Kalbim hiç kırılmış mıydı, emin değilim. Belki de bu hissettiriyordur. Bu yolculuğa hiç çıkmadım ve nereye yöneleceğimi bilmiyorum, ama belki günler ve haftalar geçtikçe her şey daha kolay hissedilir. Nasıl olacağını hayal edemiyorum, ama şu anda olduğu gibi Juniper'ı özlemediğim bir günün geleceği ihtimaline tutunmam gerekiyor.

OTUZ DÖRT

Juniper

Sanırım dünyadaki en tatlı, en empatik küçük kıza sahibim. Bugün bir arkadaşının gündüz kampına katılmak için ısrar etti. Benim resim yapmamı istediğini söyledi. *Onunla* vakit geçirmek istediğimi söyledim, ama okuldan bazı çocuklar bahar tatilinde gittiğinde gündüz kampının harika olduğunu söyledi. Görünüşe göre, bütün günü dışarıda geçiriyorlar, kaleler inşa ediyorlar ve başka neler yapıyorlar bilmiyorum. Babasıyla birlikte olmadığı için bir şekilde suçluluk duyduğunu düşünsem de, sanki bana bir yükmüş gibi, ki bu gerçeklerden daha uzak bir şey olamaz, onu gitmesine izin verdim. Belki bu, babasını aklından çıkarır.

Riley, babası onu görmeye gelmeyi ertelediğini açıkladığından beri neşesini kaybetmişti. Babası telefonlarıma cevap vermiyor ve mesajlarıma yanıt yazmıyor. Kızımın, babasının için öncelikli olmadığını fark etmesinden nefret ediyorum. Onun sürekli hayal kırıklığına uğramasını görmek çok üzücü.

Kampın çıkışında ebeveynlerini karşılamak için gelen çocuklar arasında onun başını görüyorum ve sonra kahkahasını duyuyorum. O kadar hayat dolu, o kadar net ve neşeli ki, neredeyse iki elimle yakalayabilirim.

Bana doğru koşarak geliyor, sırtıyor. "Anne." Yanındaki kıza dönüp fısıldıyor ve sonra kıkırdıyor. Bu kıızı daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.

Onun neşesi bulaşıcı ve ben de onun etkisiyle neşelenmeden edemiyorum. Bugün stüdyoda işler her zamankinden daha zordu. Yaratıcılığımı zorlamak zorunda kalmam ama bugün sanki tüm uzuvlarım katranla kaplanmış ve beynim tıkanmış gibi hissettim.

Riley'nin

babası.

Fisher.

Kafamda çok fazla şey dönüyor. Kızımın bu kadar mutlu olduğunu görmek, diğer her şeyi bir kenara itiyor.

"Merhaba tatlı kızım. Günün nasıl geçti?"

"Çok eğlendik," diyor. "Bu Emma. Artık en iyi arkadaşım. Muhtemelen birlikte üniversiteye gideceğiz."

Başımı sallıyorum. "Bunu bilmek güzel."

"Yarın yine gelebilir miyim?" diyor. "Emma bütün hafta burada. Çok para olduğunu biliyorum ama anne, ateş yaktık. Yarın balık tutmayı öğrenecekler."

"Onların bir yeri var mı bilmiyorum," diyorum, etrafa bakarak süpervizörü görebilecek miyim diye bakıyorum.

"Lütfen anne! Eminim yerleri vardır. Bugün vardı."

Bu işlerin böyle yürümediğini ona anlatarak zaman kaybetmiyorum. Sadece sorumlu kadına gidip soruyorum.

Boş bir yer var ve ben Riley'nin adını yazdırıyorum. Tanımadığım, güzel koyu kahverengi gözleri olan başka bir küçük kız ona yaklaşıyor ve yarın nasıl büyük bir balık yakalayacaklarını ve bunun üniversite başvurularında ne kadar harika görüneceğini heyecanla konuşuyorlar.

Üniversite takıntısı da neyin nesi? Benim boş yuva sendromuna girmeden önce bir dakikası var.

Arabaya bindiğimizde, Riley kemerini takar ve "Emma'nın kardeşi üniversiteye başladı" der.

"Ahh," diyorum, her şey yerine oturuyor. Park yerinden çıkıp eve dönüyorum.

"New York'ta üniversiteye gidiyor. Emma ve ben de oraya gideceğiz."

"New York, ha?" Fisher'ın şu anda bulunduğu yeri söylediğinde midem biraz ağrıyor. Şimdiye kadar unutmuş olacağımı sanıyordum. Onun ayrılmasının bu kadar acı vereceğini bilseydim, onunla ilk bildo maçı asla yapmazdım.

Sadece zamana bırakmam lazım. Acı ve özlem zamanla geçecektir. Geçmek zorunda.

"Evet. NYU," diyor Riley. "Bu 'New York Üniversitesi' anlamına geliyor. Gördün mü anne? NYU—New York Üniversitesi."

"Süper," diyorum. "Ama sen New York'a hiç gitmedin. Orası büyük bir şehir. Belki de sevmeyeceksin."

"Televizyonda gördüm. Çok güzel görünüyor... Bütün kadınların çok güzel kıyafetleri var ve saçları çok güzel."

Ve Fisher her gün hepsinin arasında yaşıyor.

"Evet. Trafik çok yoğun ve balık tutabileceğin göl yok." "Göl yok mu? Ya da dağ?"

"Hayır, New York'ta yaşıyorsan göl veya dağ bulmak için uzun yol gitmen gerekir."

Onu dikiz aynasından izliyorum. Kaşları çatılmış. "Sorun değil," diyor. "Star Falls her zaman benim evim olacak. Balık tutmak istersem buraya geri gelebilirim."

Onun mükemmel çözümüne gülümsüyorum. "Sakın unutma. Beni ziyarete geleceğine söz vermelisin."

Riley gülüyor. "Saçmalama anne. Sen de New York'ta olacaksın. Ben üniversiteye gittiğimde benimle birlikte taşınacaksın, değil mi?" Aynaya bakarak cevabımı bekliyor.

"Tabii ki, tatlım." On yıl boyunca fikrini değiştirebilir, ama şu anda Byron'ın tasarımcısının Colorado Club için benim resimlerinden bu kadar çok satın almasına ve bu parayı Riley'nin üniversite fonuna yatırmış olmama çok minnettarım. Eğer NYU'ya gitmek isterse bu paraya ihtiyacım olacak.

"Heyecan verici bir macera olacak," diyor. "Babam Star Falls'tan ayrıldı ve yaşadığı yeri çok seviyor. New York'ta harika zaman geçireceğiz!"

Babası hakkında konuşması kalbimi biraz burkuyor. New York'ta üniversiteye gitmekten bahsetmesinin nedeni bu mu acaba? Colorado'nun dağlarının ötesinde, babasını kızından uzak tutacak kadar heyecan verici ne olduğunu mu öğrenmek istiyor? Belki. Belki de sadece yeni bir arkadaşının hayallerine kapılmıştır. Her halükarda, onun mutlu olduğunu görmek güzel.

"Fisher da New York'ta, değil mi?" diye soruyor ve midem bir anda yere çakılıyor.

"Evet," diyorum, rahat bir ses tonu takınmaya çalışarak.

"O zaman onu görebiliriz."

"Kim bilir," diye cevap veriyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Orada çok fazla konser var. Büyük bir park var ve eminim tırmanabileceğin ağaçlar da vardır. Belki bir göl bile vardır."

O New York hakkında konuşurken ben iç çekiyorum. Star Falls dışında bir yerden bahsettiğini hiç duymadım. Bu yer, hayatı boyunca onun dünyası oldu. Kanatlarını açmaktan bahsetmesini duymak garip geliyor. O hala çok küçük. Onu korumak ve güvende tutmak istiyorum. Ama belki de bu asla değişmeyecek. Belki de bu, rol yapma oyununun bir sonraki aşamasıdır. Bebek bebeklerden vazgeçti ve kendini güzel saçları ve şık kıyafetleriyle Beşinci Cadde'de yürürken hayal ediyor.

"Eve gittiğimizde, büyükanneme New York'ta yaşayacağımızı söyleyebilir miyim? Eğer üzülürse, onu ziyaret edeceğimizi söyleyebiliriz. Her tatilde geri geleceğiz."

"Tabii," diyorum. "Her tatilde."

Star Falls, ne kadar uzakta olursa olsun, her zaman onun evi olacak. olursa olsun.

OTUZ BEŞ

Fisher

Dinleme partileri, bir plak şirketi yöneticisi olarak işimin bir parçası. Ama bugünkü gibi bir dinleme partisinden hiç bu kadar keyif almamıştım. Vivian'ın Right Records ile çıkardığı ilk albümü, bu gece ilk kez halka açık olarak çalındı. Yani, sayılır. YouTube'da albümü tanıtmak için birkaç "sızıntı" olmuştu. İnsanlar şimdiye kadar dinlediklerine bayıldılar. İçgüdülerim bana bunun daha da iyiye gideceğini söylüyor. Bence bu, on yılın albümü. Bu gece, heyecanı daha da artıracak.

Parti bir saat önce bitmiş olmalıydı, ama hala tüm hızıyla devam ediyor. Havadaki heyecan hissedilir derecede. Albümün başarısız olacağını insanların tepkilerinden anlayabileceğiniz birçok dinleme partisine katıldım. Bu gece ise tam tersi oldu. İnsanların tepkilerine bakılırsa, bu albüm onun kariyerinin en önemli albümü olacak. Ve bu çok şey ifade ediyor. Vivian zaten dünya çapında bir süperstar.

"Selam, Fisher." Vivian'ın menajeri Tommy gelip sırtıma bir şaplak attı. "Bu albümde yapımcı olarak adın geçiyor diye duydum?"

Gülümserim. "Belki. Stüdyoda biraz vakit geçirdim. Arada sırada küçük katkılarda bulunmadan duramadım." Star Falls'ta havada bir şey mi vardı bilmiyorum. Belki de Juniper ile vakit geçirmekten kaynaklanıyordu. Ama müzik endüstrisinin yaratıcı tarafına geri dönmekten gerçekten keyif aldım. Bu, her zaman sevdiğim bir yanıydı, ama yıllar geçtikçe, giderek daha başarılı oldukça, bu yönüm giderek uzaklaştı. Bu albüm beni köklerime geri döndürdü.

"Kulağa harika geliyor. Vivian'ın daha olgun bir sesi var," diyor. "Ona yakışıyor ve bence bu albümle dinleyici kitlesini genişletecek."

"Dinleyici kitlesi zaten oldukça geniş," diyorum, odanın diğer tarafında Jack'i fark edince. Bu gece geleceğini bilmiyordum. Tüm arkadaşlarım davetliydi, ama Jack bu tür etkinliklere asla gelmez. Byron ve Rosey ile birlikte duruyor. Onların burada olup beni desteklemesi çok güzel. Her zamanki gibi.

Biri omzuma dokundu ve ben başımı çevirdim. "Selam, süper yapımcı," dedi Vivian, bana gülümseyerek. "Tebrikler, Vivian," dedi Tommy.

"Teşekkürler, Tommy. Bildiğin gibi, bu albümü kaydetmek çok eğlenceliydi. Bence bu albümde de bu eğlence hissediliyor."

"Çok samimi geliyor," diyor. "Büyük başarı elde edecek."

Gülümsüyor, ama bunun zoraki olduğunu anlayabiliyorum. Vivian'ın insanların müziği hakkında ne düşündüğünü pek umursadığını sanmıyorum. Yazmayı, kaydetmeyi ve sahneye çıkmayı sevdiğini biliyor.

Biri Tommy'ye yaklaşıp, Vivian ve ben konuşmaya devam ederiz. "Kendinle gurur duymalısın. Bu büyük bir başarı. Bence bu albümle eleştirel ve ticari başarı elde edeceksin. Tommy haklı."

Yine gülümsüyor, ama bu seferki içten bir gülümseme. "Evet, umarım öyle olur. Gerçi, bilirsin, iyi insanlarla birlikte yapmak istediğim albümü yapabilmek. Bu şarkı sözlerinin benim yazdığım şarkı sözleri olması - bazen yardımla, ama yine de... Çok iyi hissettiriyor. Sonunda istediğim kariyere sahip oldum. Ve biliyor musun? Bu sadece Beau ile tanıştığım oldu. Bana istediğim şeyi yapma cesaretini o verdi."

"Koca malzemesi gibi görünüyor," diye şaka yapıyorum. "O iyi biridir."

"İngiltere'ye taşınmak senin için şok olmadı mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Aslında hayır. Ailesi harika. Beau kadar benim için de çekici bir unsurlar." Gülüyor. "Ama Londra'yı seviyorum. Ve istediğim zaman Amerika'ya dönebiliyorum. Her iki dünyanın da en iyisini yaşıyorum, bu yüzden şikayet edemem."

"*Senin* mutlu *olmana* sevindim."

"Oh, Gerry geçen gün beni aradı."

Düşmanımın adı geçince midem bulanır. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum. O çok ısrarcıdır. Neyse, ona öğle yemeğinde buluşmayacağımı söyledim. Ayrıca Right Records'ta mutlu olduğumu da söyledim."

"Bunu duymak güzel. Bizimle mutlu olduğunu." Bir süre durdum. "Ve onunla öğle yemeğinde buluşmayacağını."

O gülüyor. "Neden zamanımı boşa harcayayım ki? Hazır lafı açılmışken, bir sonraki albüm hakkında konuşmaya başlayalım."

"Kesinlikle öyle yapmalıyız," diye cevap veriyorum.

Tommy ile konuşup işleri başlatacağımı söylemeden önce, Efa ve Bennett bizi keser. Efa ve Vivian çığlık atar ve birbirlerine sarılırlar.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Efa. "Seni özledim. Londra'daki herkesi özledim. Bana her şeyi anlatır mısın? Beau nerede?"

"İkinizin nasıl bir bağlantısı olduğunu hatırlatır mısın?" diyorum.

"Biz aileyiz," diyor Vivian. "Beau'nun kardeşi Jacob, Efa'nın kardeşi Eira ile evli."

"Sanırım şimdi daha da kafam karıştı," diye itiraf ediyorum.

"Kayınbiraderim aynı zamanda Efa'nın kayınbiraderi." Vivian Efa'ya döner. "Öyle mi?"

Efa düşünüyor muş gibi gözlerini kısıyor. "Belki. Karmaşık bir durum."

"Tatillerde durum daha da kötüleşiyor."

"Ve şimdi ben senin baldızınım, Fisher, sen de Vivian'ın ailesi sayılırsın."

Efa'nın Bennett'in kardeşim olduğu iddiasına gülümsüyorum. O anlıyor. Jack ve Bennett, Vivian'ın kocası

Beau da bize katılır. Jack beni kenara çeker. "Ailemin güvenlik ekibine Gerry'yi araştırmalarını söyleyeceğimi biliyorsun," der. "Eh, senin bilmen gerektiğini düşündüğüm birkaç şey buldular." Bir flash bellek gösterir.

"Bana e-posta ile gönderir misin?"

Kafasını sallar. "E-posta ile gönderdiğim her şeyin kamuya açık hale geleceğini varsayarım. Bu dosya şifreli. Bunun ortaya çıkmasını isteyeceğinden emin değilim."

Jack sanki CIA ajanı gibi davranıyor, ama ciddi görünüyor. "Nedir?"

diye soruyorum. Etrafa bakıyorum. Parti nihayet sona eriyor. Burası on dakika öncesine göre daha az kalabalık

daha az kalabalık.

"Bunu burada söylemezdim, eğer senin bunu istemeyeceğini düşünmeseydim.

Hemen öğrenmek istiyorum. Gecenin tadını çıkarmanı istiyorum. Ama bunu senden saklamak da istemiyorum."

"Ne oldu Jack?"

Derin bir nefes aldı. "Şimdi görmek istersen, arabada bir dizüstü bilgisayarım var."

Partiye geri döneceğimi umuyorum, bu yüzden ayrılmadan önce veda etmiyorum. Jack'i takip ederek otelin merdivenlerinin altında bekleyen limuzine iniyorum. Tabii ki Jack'in kaldırımında bekleyen bir limuzini var. O Jack Alden.

Ben arka koltuğun bir tarafına oturuyorum, o da diğer tarafa. Tek kelime etmeden flash belleği dizüstü bilgisayara takıyor, çeşitli şifreleri giriyor ve bellekteki dosyayı açıyor.

Dizüstü bilgisayarı bana uzattı.

Dosyanın başlığı "Alden Ailesi Güvenliği" ve altında "Gerry Banks" yazıyor.

İlk sayfa zaten bildiğim şeylerle dolu. Nerede çalıştığı. Kariyer geçmişi. Raporun "Aile Geçmişi" alt başlıklı bölümüne göz gezdiriyorum.

Burada, tek başına bir anne tarafından nasıl yetiştirildiğini anlatıyor. Yıllarca babasının öldüğünü düşünmüş. Daha sonra, annesinin kısa bir süre birlikte çalıştığı evli bir adamla yaşadığı bir ilişkiden doğduğunu öğrenmiş.

Açıklanamayan bir şekilde, kalbim hızla çarpmaya başlar ve avuç içlerim terle kaplanır. Nefes alıp, kendimi sakinleştirmeye çalışırım. Okumaya devam ederim.

Babanın adı: David Grant Bu babamın adı.

Ağzım kurur ve kalbim durur. Hiçbir şey duyamıyorum. Hala nefes alıp almadığımı bilmiyorum. Jack'e bakarak, "Bu benim düşündüğüm şey mi?" der gibi bir bakış atarım. Endişeli bir ifade takınmıştır.

Aynen düşündüğüm gibi.

"Lanet olası babam onun babası mı?" diye tükürdüm. "Öyle görünüyor."

"Ve o bunu biliyor mu? Bunca zamandır?" Dizüstü bilgisayarı Jack'e geri veriyorum. "Yani o benden nefret ediyor çünkü benim... bizim babamdan nefret ediyor mu?"

Jack yutkunuyor. "Baban hiçbir zaman ona karşı sorumluluk almadı. Babalığını kabul etmedi ve teste girmede. Sen onu seçtin. O seni seçmedi. Baban seni seçti."

Jack'in söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Babam beni mi seçti? Ben hiç öyle hissetmedim. Boşanmadan sonra benimle hiç ilgilenmedi.

"Peki onun Gerry'nin babası olduğunu nasıl bileceğiz?" Belki Gerry yanıliyordur. Düşüncelerim hızla akmaya başlıyor. Babamı teste ikna edersem, bunu kesin olarak kanıtlayabiliriz.

"Gerry'nin annesi Bayan Banks'ın hiç şüphesi olduğunu sanmıyorum. Zaten babanız sonunda DNA'sını verdi. Bayan Banks ona mahkeme belgelerini teslim ettikten sonra."

Annem biliyor mu? Bu yüzden mi boşandılar? "Bu ne zaman oldu?"

"Gerry on beş yaşındayken dava açtı." Ekrana bakıyorum ve midemde mide bulantısı başlıyor.

Ben on sekiz yaşındaydım. O zaman annemle babam boşandı. Acaba annem başından beri biliyor muydu?

O birinin babasıydı ve öyle olmadığını göstermeye çalışıyordu. Düşündüğümde daha kötü biriydi. Mutlu bir aile babası gibi davranıyor sandım. Aldatmacasının ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

"Babanın herhangi bir ödeme yapıp yapmadığı yazmıyor," diyor Jack. "Gerry, Penn State'e tam burslu olarak kabul edildi."

"Hangi yıl gitti?" diye soruyorum, önümdeki metinde cevabı bulmaya çalışarak.

Jack tarihleri sayıyor. Bu, kendisinin de daha önce sorduğu bir soru. Gerry, benim son yılıma başladığım yıl başladı.

"Yani ben üniversiteden mezun olmadan hemen önce on sekiz yaşına girmiş. Mantıklı. Belki Gerry'nin annesi ona o zaman söylemiştir." Jack'e dönüyorum. "Sence o da benim peşimden müzik sektörüne mi girdi, yoksa bu bir tesadüf mü?"

Jack omuz silkiyor. "*Büyük* bir tesadüf gibi görünüyor."

"Hâlâ babamın hataları yüzünden peşimde," diyorum. "Bu ne zaman sona erecek?"

"Bilmiyorum, Fisher. Ama en azından neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun. Bu onun için kesinlikle kişisel bir mesele."

"Muhtemelen benim şanslı bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyor." Diye iç çekerim. "Birçok yönden öyle olduğunu düşünüyorum. Ama *çok* mükemmeldi. Ve hepsi bir yalandı."

Mutlu, sevgi dolu bir aile gibi davranarak sahte bir görüntü sergiledikleri için annemi de babam kadar suçladım hep. Ama belki de o da benim gibi babamın diğer yüzünü göremiyordu. "Annemi aramalıyım."

"Dikkatli ol. Bu, onun konuşmak isteyeceği bir konu olmayabilir. Bunca zaman sonra şimdi değil."

Ne zaman öğrendiğini bilmem gerek. Ne kadar süre rol yaptığını bilmem gerek. Bunların hepsi babamın suçu muydu?

"Teşekkürler Jack. Bunları bir araya getiremezdim."

Flash belleği çıkarıp bana uzattı. "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Gerry ile yüzleşecek misin?"

Nefes alıyorum ve içime bir sükunet geliyor. Kaslarım gevşiyor ve çevremdeki her şey yeniden netleşiyor. "Karşılaşmak doğru kelime mi bilmiyorum. Ama konuşmamız gerek."

"Senin için buradayız," diyor Jack. "Neye ihtiyacın olursa."

Çok şanslıyım. Biyoloji hiçbir şey ifade etmiyor. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşlere sahibim.

OTUZ ALTI

Juniper

Kapı beklenmedik bir şekilde çalınır ve burası benim evim olmasına rağmen, önümüzdeki on yıl için bize Bolonez sosu pişiren annem kapıyı açmamı ister.

"Tamam anne," diyorum, onu memnun etmek için.

"Hallederim." "Ben yapabilirim," diyor Riley.

İkimiz de aynı anda ön kapıya varıyoruz. Kapıyı açtığımızda karşımızda kahverengi şort giymiş, yapmacık bir gülümsemeyle duran bir kurye şirketi çalışanı var. Bana beyaz, kare şeklinde bir paket uzatıyor.

"Bayan French?"

"Bayan," diye mırıldanıyorum. Herkes benim evli olduğumu varsayıyor. Ama bekar kalarak kendime kanıtladığım gibi, Star Falls'ta evlenmek *isteyeceğim* kimse yok.

Paketi teslim aldığımı imzaladıktan sonra, göndereni bulmak için her iki tarafını da inceledim, ama adresimiz dışında hiçbir şey yazmıyordu. Hiçbir şey beklemiyordum. Ne olabilir ki?

"Ne oldu?" diye sorar Riley.

"Bekle. X-ray görüşünü açayım, sonra söylerim."

"Ha ha," diyor Riley. "Aç şunu. Özel bir adam getirmiş.

Harika bir şey olmalı."

Aklım hemen Fisher'a gidiyor. Ama neden bana bir şey göndersin ki? O gittiğinden beri ondan haber almadım. Almayacağım da. Anlaşmamız böyleydi. İşleri uzatmayacaktık. Temiz bir ayrılık.

Karton zarfı açıp içine bakıyorum. Kağıtlar gibi görünüyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Riley'nin babasından gelmiş olamaz.

Velayet davası falan açmıyor, değil mi? Neden aklım böyle şeyler düşünüyor ki? Yaz başında bir haftalığına Star Falls'a gelip çocuğunu görmeye bile gelemiyor. Onu tam zamanlı olarak istemeyecektir.

Kağıtları yemek masasına boşaltıyorum ve Riley onları yayararak ters çeviriyor. Görünüşe göre... ne... Vivian Cross ismi dikkatimi çekiyor ve sonra üstünde Vivian'ın ismi yazılı bir not kağıdı alıyorum.

El yazısı. Vivian Cross'tan neden mektup alalım ki?

"Sevgili Juniper ve Riley," diye başlıyor.

"Anne, Vivian bize konser biletleri gönderdi! Göndereceğini söylemişti ve gönderdi!"

Başımı kaldırıyorum ve Riley iki bileti elinde zıplıyor. Yüzünde Aspen'e kadar uzanan bir gülümseme var.

"Nerede?" diye soruyorum, biletlere bakarak. "Ah, tatlı kızım, Radio City Music Hall'da. Orası New York'ta. Konser için o kadar yolu gidemeyiz."

New York dediğimde midem bulanıyor. Fisher orada. Gidersek, aynı şehirde, aynı havayı soluyacağız. Onu arayabilirim.

Hayır. Onu arayamam. Temiz bir başlangıç. Temiz bir başlangıç. Temiz bir başlangıç. Böylesi daha kolay. Daha kolay olacak. Bundan eminim. Öyle olmak zorundayım.

"Anne, gitmeliyiz! New York'a gitmeyi hep istediğimi biliyorsun. Lütfen anne?"

"Emma ile tanıştığından beri son beş saniyedir hep New York'a gitmek istedin."

"Anne, Emma da gelebilir mi?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Gidemeyiz Riley. Uçak bileti almalı, otel parasını ödemeliyiz. Çok pahalı. Bunu karşılayamayacağımızı biliyorsun."

Riley'nin gözleri yaşlarla doldu ve yatak odasına koştu.

Son zamanlarda çok fazla hayal kırıklığı yaşadı. Keşke onun için işleri daha iyi hale getirebilseydim.

"Resimlerini satarak kazandığın para ne oldu?" diye sorar annem, ocakta sosu karıştırırken.

"Ne?" diye sorarım.

"Colorado Club, senin resimlerini satın alarak sana iyi bir miktar para kazandırdı sanırım."

"Evet, o parayı Riley'nin üniversite fonuna yatırdım. Eğlenceli şeyler için birazını ayırdım. Bu hafta kamp masraflarını karşılıyor. Ama New York'a gitmek için yeterli değil."

Annem bana dönüyor. "Üniversite fonunun tamamını harcamanı önermiyorum. Ama New York'a bir gezi yapabilirsin. Seni ziyarete gelen o nazik galeri sahibi bayan New York'ta değil miydi? Onunla buluşabilirsin. Bu, resimlerin için bir fırsat olabilir."

Gülüyorum. "Beni çoktan unutmuştur," diyorum.

"Öyle olabilir. Ama ona ulaşip şehre geleceğini söylersen hiçbir şey kaybetmezsin."

New York'a gidecek olsaydım, Grace'i aramak mantıklı olurdu. Belki de söylediği gibi beni bazı insanlarla tanıştıracaktır. Ama New York'a gitmiyorum. Kesinlikle gitmiyorum. "Riley'nin üniversite fonunu, benim gerçekçi olmayan hayallerim yüzünden heba edemem."

"Öncelikle, onu boşa harcamış olmazsın. Bu, ikinizin de geleceği için potansiyel bir yatırım olabilir."

"Evet, ama hiçbir şey olmayabilir de. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyin peşinden koşmak için çok para boşa gidebilir."

"Belki. Belki de değil. Gitmeden asla bilemezsin. Geçen gün televizyonda bir adamın konuşmasını duydum ve söylediği bir şey aklımda kaldı. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, pek dinlemiyordum. Ama dikkatimi çeken bir şey söyledi. Dedi ki, denemediğin hiçbir şeyi başaramazsın."

Midem yere çakıldı.

Gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "O haklıydı. Sana fırsatlar sunulduğunda bunları değerlendirmelisin, Juniper." Tekrar tavaya dönüp kapağı kapatıyor. "En kötü ihtimalle, kızın hayatının en önemli deneyimini yaşayacak. Vivian Cross'un konserini izlemek onun için bir hayalin gerçekleşmesi demek. Ayrıca New York gibi bir şehri ziyaret etmek de öyle. Ona dünyayı bu şekilde göstermek, genç zihnini genişletmek

genç zihnini genişletmek? Bu onun için iyi olur. Keşke ben de senin için bunu yapabilseydim."

"Öyle mi? Beni New York'a götürmek mi istemiştin?"

"Şey, mutlaka New York'a değil. Ama Star Falls'ın dışındaki dünyayı tanımanı istedim. Köklerin olması önemlidir, Juniper. Ama kanatların olması da büyüdür." Bana bakar. "Uçmanı istedim."

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak yere bakıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyorum. On sekiz yaşında hamile kalmak, hiçbir annenin kızı için istediği bir şey değildir. Gençken anlayamadığım bir şeyi şimdi anlıyorum.

Annem ocağı kapatır ve odanın diğer tarafına geçerek beni kollarının arasına alır. "Sen beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Tam tersine, asıl hayal kırıklığına uğrayan bendim. Sana Star Falls'un ötesinde hayatın nasıl olabileceğini hiç gösteremedim. Belki de bir şekilde buradan ayrılmaktan korkuyordun. Hamile kalmak burada kalmanı sağladı."

Beni kucaklayarak içini çeker. "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Geriye bakmak yok. Sadece geleceğe bakmak var. Riley en büyük nimetimiz. Sen harika bir annesin ve çocuk sahibi olmak senin için en önemli şeydi. Ama Riley için kanatlarını feda etmek zorunda değilsin. Hatta ona uçmayı bile öğretebilirsin."

Annemin boynuna sıkıca sarılırken, boğazıma düğümlenen gözyaşlarıma engel olamıyorum.

"Onu New York'a götür, tatlı kızım," diyor annem. "İkinizin nasıl uçabileceğini gör."

OTUZ YEDİ

Fisher

Gerry Banks ile bir toplantı ayarlasaydım, muhtemelen haftalarca benden kaçardı. Yeterince zaman kaybettim. Bu yüzden onun kitabından bir sayfa alıp, istediğimi elde etmek için hileye başvuruyorum. Bazen amaç, araçları haklı çıkarır.

Şanslıyım ki Vivian, Efa ve Bennett ile olan bağımın dolay beni aileden biri olarak görüyor. Gerry ile bir görüşme ayarlayıp, *onunla* görüşüyormuş gibi yapabilir miyim diye sorduğumda, nedenini bile sormadı. Sadece kabul etti.

Restoranda özel bir oda ayırttım. Gerry'nin nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Yıllardır benden nefret ediyor ve bunu gizliyor. Şimdi onun gerçekte kim olduğunu bildiğimi açıklayacağım.

Restorana vardığımda on dakika geç kalmışım. Vivian'ın gelmeyeceğini fark ettiğinde kolayca çıkıp gitmemesi ve benimle kalması için onun yerini ayarlamak istiyorum.

Garson, Gerry'nin çoktan geldiğini söyler ve beni restoranın arka tarafındaki özel yemek odasına götürür.

"Gerry," diyorum. "Seni görmek ne güzel."

Ağzı açık kalır, ama çabucak toparlanır. "Ne sürpriz.

Sevimli Vivian da seninle mi?"

Garsona dönüyorum. "En iyi tekilanızdan bir şişe ve iki shot bardağı lütfen. Tekila içersiniz, değil mi?"

Gerry gergin bir gülümseme takınıyor, ama başını sallıyor.

"Ve çeşitli mezeler. Özellikle sipariş etmek istediğiniz bir şey yok mu?"

Gerry'nin gülümsemesi kaybolur. "Her şey bana uyar."

Gerry'nin karşısına oturuyorum ve hostes kapıyı kapatana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Beni uzun zamandır nefret ediyorsun, Gerry," diyorum. "Ve ben hep nedenini merak ettim. İlk başta, bunun sadece iş yapma tarzın olduğunu düşünmüştüm, ama yıllar geçtikçe, *benimle* ilgili işlerde farklı davrandığın ortaya çıktı. Beni zayıflatmaya çalışıyorsun. Beni alt etmeye çalışıyorsun. Sanatçıları çalışıyorsun. Benim yaptığım şeylerin övgüsünü kendine alıyorsun."

Bana boş boş bakıyor.

"Çoğunlukla boş verdim. Mümkün olduğunca senden kaçındım. Sen yönetici olduğunda, sanatçılarınla iş yapmaktan kasten kaçındım, sen geldiğinde partilerden kaçtım. Ama Colorado Club'a geldiğinde, bu kedi fare oyununun asla bitmeyeceğini anladım. Bu beni düşündürdü."

Yemek odasının kapısı açılıp bir garson bir şişe tekila ve iki bardakla ortaya çıktığında duruyorum. Bize içki ikram etmeden önce şişeyi alıyorum. Bu korkunç konuşmanın etkisini hafifletmek için bir şeye ihtiyacım var.

Garson ayrılır ve ikimize de birer shot doldururum. Birini masanın üzerinden Gerry'ye doğru kaydırır, diğerini alırım. Bir dikişte içerim. Boğazımın arkasında hissettiğim yanma hissi, hak ettiğim bir yumruk sonrası sıyrılmış bir yumruk gibi iyi gelir. Uygun. Doğru hissettirir.

Gerry içkisine dokunmaz. Anlıyorum. Akli başında olmak istiyor. Şüpheleniyor olabilir, ama ne olacağını bilmiyor.

"Nedenini merak ettim" diyorum. "Bunun profesyonel rekabetten daha fazlası olduğunu fark ettim. Seni sadece kızdırdığımdan ya da sana lisedeki birini hatırlattığımdan daha fazlasıydı. Ama neydi?"

Gerry'nin gözünün köşesi seğiriyor.

Kendime bir shot daha doldurup arkama yaslanıyorum. "Biraz araştırma yaptım. Vivian'a yaptığın gibi uzak yerlerdeki insanları bulabilen tek kişi sen değilsin."

Bunu inkar etmemesine minnettarım. İkimiz de bunun saçma olacağını biliyoruz ve sessiz kaldığı için bir şekilde ona hayranlık duyuyorum.

"Uzun bir süre çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Annemin yüzde otuzunu kurabiyelerden, babamın ise ayı asmış olduğunu düşünürdüm. Bana karşı çok sevgi dolu ebeveynlerdi ve birbirlerini seviyorlardı. Evimiz arkadaşlarımızın evlerine benziyordu. Arka bahçemiz de onlarınkiyle aynıydı.

su tabancaları, Slip 'N Slides ve hava izin verdiğinde barbekü ile tamamlanıyordu. Nedenini ve nasıl olduğunu bilmiyorum, ama hayatım arkadaşlarımla çok benzese de, içimden bir ses bana şanslı olduğumu söylüyordu. Büyük ikramiyeyi kazanmıştım. Belki de arkadaşım Jonny'nin annesinin, evlerine çamur bulaştırdığımızda bize bağırmasıydı. Ya da çok heyecanlandığımızda, Jody'nin babasının onu kolundan tutup, sanki onu öldürmekle tehdit ediyormuş gibi, çenesini sıkarak kulağına fısıldamasıydı. Annem nadiren bağırırdı. Babam ise her zaman eğlenceye katılırdı.

Gerry'nin ağzı düz bir çizgi halinde, ben konuşurken çenesi gittikçe daha sıkı sıkıyor.

"Ve sonra, üniversiteye gitmeden hemen önce, ailem boşanacaklarını açıkladı."

Nefes veriyorum. O günü her düşündüğümde, ayaklarım biraz titriyor. O gün hissettiğim duyguyu hatırlatıyor bana; ayaklarımın altında duran toprak artık sağlam değilmiş gibi hissetmişim.

"Önemli bir şey değil, değil mi?" diye soruyorum ona, bir cevap beklemeden. "Birçok çift boşanıyor. Ve teknik olarak ben bir yetişkindim. Ama benim için, bana Rus casusları olduklarını ya da gerçek ailem olmadıklarını ve sadece komşularımız için bana baktıklarını söylemişlerdi. Sanki o ana kadar hayatımla ilgili temel bir yalanı ortaya çıkarmışlardı."

Gerry, ona doldurduğum tekilayı bir dikişte içer. Elinin tersiyle ağzını siler ve bardağı masaya geri koyar. Ona bir shot daha doldururum ve ikimiz de ikinci shotlarımızı içeriz.

İkinci seferki kadar yakıcı gelmez. Keşke yakıcı gelseydi. Keşke boşazımdaki rahatsızlık, ailemin bana söylediği yalanlardan başka şeyler düşünmemi sağlasaydı.

"O andan itibaren hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmedim. Kendi ailem bana bu kadar kolay yalan söyleyebiliyorsa, kendi oğullarının onlara inandığını bu kadar iyi taklit edebiliyorsa, bana yalan söylemeyecek *kimse yoktu.*"

Bir sonraki itirafımın ne kadar yalnız hissettirdiğini düşünerek yutkunuyorum.

"O anda, ilişkimiz sonsuza kadar bozuldu. Tek düşünebildiğim, Jonny olmak istediğimdi,

bağırان bir annesi olmasını dilerdim, ya da babasının öfkesine katlanmak zorunda olan Jody olmayı dilerdim, çünkü en azından onların ebeveynleri yalancı değildi."

Sessizce oturduk, kafamda düşüncelerim yankılanıyordu. Çok kızgındım. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. O andan itibaren çok değişmiştim.

"Ve sonra," sonunda diyorum, "seni biraz araştırdığımda, ailemin bana boşanacaklarını söylediği sıralarda, annenin nihayet cesaretini toplayıp babamdan nafaka talep ettiğini öğrendim."

Gerry yavaşça başını sallar. Ciddiyetle.

"Annem onun aldattığını o zaman mı öğrendi, yoksa olaydan beri bununla mı yaşıyordu, bilmiyorum. Belki de bu, evlilikleri boyunca devam etti ve annem ne yapacağını bilemedi. Annem çalışmıyordu. Sanırım, ben çocukken, bunu öğrendiğinde bile babamdan boşanmaya korkuyordu."

Nefes alıp veriyorum ve kendimi daha hafif hissediyorum. "Uzun zamandır hissetmediğim bir şefkat duygusu annem için içimde uyandı. Belki de hiç hissetmemiştim. O, içinde bulunduğu koşullarda elinden gelenin en iyisini yaptı. İçgüdülerime güvenmem uzun zaman aldı, ama aslında, bana boşanacaklarını söyledikleri günden beri içgüdülerim hiç yanılmadı. Annem, babamın kötü davranışlarının kurbanıydı..." Bir an duruyorum. "Sen de öyleydin." Bir sonraki cümlemi söylediğimde bana inanmasını istiyorum. "Bilmiyordum."

Gerry sonunda konuşur. "Hayatım boyunca varlığını inkar etti."

Onun hikayesini dinlemeye hazır olarak iki bardak daha tekila dolduruyorum. "Senden nefret ediyordum," diyor. Bunu itiraf etmek iyi gelmiş olmalı. Ve onu suçlayamam

onu suçlayamam. Ben de kendimden nefret ederdim. "Senin sahip olduklarını istedim. Beni isteyen baba istedim. Mükemmel bir aile istedim. Büyürken, babamın yokluğu hiç konuşulmazdı. Ama onu özlüyordum. Top oynayabileceğim, su savaşı yapabileceğim bir baba istedim. Annem iyi bir anne idi. İki işte çalışıyordu. Beni seviyordu.

"Sonra on üç yaşımdayken işler değişti. Annem işini kaybetti ve çok stresli hale geldi. Daha sonra bana, o zaman babama ulaşmaya çalıştığını söyledi..." Babamdan bahsetmeye bile cesaret edemeyerek yüzünü buruşturdu. "Anneme hamile olduğunu söylediğinde, babam kaçtı. Annem onu bir daha hiç görmedi. Annem ona ulaşmaya çalıştığında, babam telefonlarına cevap vermedi. Annem işini kaybedene kadar avukatlara başvurmadı."

On sekiz yaşımdan beri babamın bir yalancı olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi onun karakter tanımına korkaklık da ekleyebilirim. Ve bunca zaman annem bana ne olduğunu hiç anlatmadı. Belki itibarını korumaya çalışıyordu. Ya da belki beni korumaya çalışıyordu.

"Başka bir iş buldu, bu yüzden davayı birkaç yıl erteledi. O noktada ne olduğunu anladım. Bir babam olduğunu ve onun başka bir ailesi olduğunu biliyordum. Sanırım yaşımdan dolayı dünyanın nasıl işlediğini anlamıyordum. Sadece olanları kabul ettim. Sanırım annem ona beni tanıma fırsatı vermek istedi." Alaycı bir şekilde yarı gülümsedi. "Tabii ki o bu fırsatı değerlendirmede. Telefon konuşmalarını kulak misafiri oldum. Annem ona iki oğlu olduğunu söyledi. Bir değil, senin bir kardeşin olduğunu. O da telefonu kapattı."

Yalanlar midemi bulandırıyor. Korkaklık. Karakter eksikliği. Uzun zamandır idolüm olan adam. Beni yardımcısı olarak gören adam. Ayı asan adam sandığım adam, görüldüğü gibi bir adam değildi.

"O zamana kadar, onu ya da seni hiç hayal etmemiştim. Onun hayatımızda olmadığını sorgusuz sualsiz kabul etmiştim. Ama o günden sonra, seni kafamdan çıkaramadım. Annemin elindeki mahkeme belgelerinden soyadını öğrendikten sonra, seni sosyal medyada kolayca buldum." Sanki sonunda mücadeleden vazgeçmiş gibi, çok fazla yersiz acı çektiğini fark etmiş gibi içini çekiyor. "Aynı üniversiteye gittim. Hatta aynı yurda girmeyi bile başardım. Kaçırmaktan bıkmıştım ve artık kaçırmamaya kararlıydım. Senin sahip olduklarını ben de istedim."

Şimdi her şey anlaşıldı. Keşke bu konuşmayı daha önce yapsaydık.

"Meğer ikimiz de müziği seviyormuşuz. Bu işe başlamadan önce müzik benim tutkum muydu bilmiyorum, ama şimdi öyle. Müziği seviyorum. Ve grupları yönetmek... En çok sevdiğim şey buydu. Sanatçılarda potansiyel keşfetmek ve bu potansiyeli gerçekleştirmeleri için onları özenle şekillendirmek..." Tekilayı sipariş ettiğimden beri ilk kez başını sallayıp gülümsüyor. "Sana minnettar olmalıyım. İşim gerçekten benim kaderim. Neyse, ikimiz de EMG'de çalışmaya başladığımızda, zamanımın geldiğini düşündüm. Senin senin olduğunu düşündüğün şeyi alabilirdim. Senin çok fazla sahip olduğun zamanları telafi etmek için daha azına razı olmanı sağlayabilirdim. Benim sahip olduğumdan çok daha fazlasına.

"Ve EMG'den sonra kendi lanet olası plak şirketini kurdun. Dostum, bu konuda *çok kızmıştım*. Kendi işini kuracaktın ve en son çıkan şarkıcılarla görünmekten başka hiçbir şeyi umursamayan pislik menajerlere katlanmak zorunda kalmayacaktın."

Onun hayal kırıklığına gülümsüyorum. Müzik sektöründe tek amacı yetenekli kişilere yakın görünmek olan insanlar var. Bunu hiç anlamadım.

"Bu yüzden yönetici oldum. Ben de o saçmalıklara katlanmak zorunda olmadığım halde, bana ne yapmam gerektiğini söyleyen birinin olmasını istemedim."

Tanrım, farklı yollar izlediğimizi düşünsem de, o yolu benim yüzümden seçmişti. Karşımda oturan adam için hiç bu kadar üzülmemiştim.

"Her neyse, işimde iyiyim," diyor. "Re'de kendi başarımla sayesinde bu fırsatı yakaladım." Sesi biraz savunmacı geliyor.

"Biliyorum," diye onu teselli ediyorum. "Bununla ilgili hiç şüphem olmadı."

O da başını sallar, gözleri odanın içinde dolaşır, sanki bu iltifata tam olarak inanamıyormuş gibi.

"Babamız bir pislik," diyorum, bir shot daha tekila doldururken. "Ama ben onun gibi değilim."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," diyor. "Asla mükemmel bir aileye sahip olmamak mı, yoksa sahip olduğunu düşünmek ve sonra hepsinin bir yalan olduğunu keşfetmek mi?"

"Seç senin zehrini," diyorum. Bana bakıyor ve hayal mi görüyorum bilmiyorum ama yemin ederim ki daha önce orada olmayan bir şey görüyorum. Bir yumuşaklık... ya da belki de acımasızlığın yokluğu.

İkimiz de kadehlerimizi alıp havaya kaldırıyoruz ve bir dikişte içiyoruz. Sanki bir ateşkesin başlangıcı gibi hissediyorum.

OTUZ SEKİZ

Juniper

New York, Star Falls'tan daha farklı olamazdı. Yine de, nedense, hala evimdeymiş gibi hissediyorum. Fisher, herkesin New York'a ait olduğu konusunda haklıydı. Burada Riley ve benim için bir yer olduğunu hissettiren bir enerji var.

Fisher. Tanrım, onu özlüyorum. Onu düşüncelerimden silmek için boşuna bir çabayla gözlerimi uzun bir süre kapatıyorum.

Park Avenue'nun kaldırımında insanlar bize doğru yaklaşırken Riley elimi biraz daha sıkı tutuyor. "Çok fazla insan var!"

Gülüyorum. Bu yetersiz bir ifade. "Haklısın. Star Falls'tan biraz daha fazla, değil mi?"

Otelimizin Radio City Music Hall ve Grace'in galerisine yürüme mesafesinde olmasını sağladım. Riley ile ilk kez metroda seyahat etmek istemedim. Her şeyin yolunda gideceğinden emindim, ama kızım için riske girmek istemedim. Evet, onun uçmasını istiyorum, ama bu, denerken kanatlarını kırmasını istediğim anlamına gelmez.

"Evet. Çok daha fazla," diyor. "Ve gerçekten çok kötü kokuyor, anne." Gülüyorum. "Buna itiraz edemem."

"Ama bu harika." 59. Cadde'deki kavşakta durduğumuzda yukarıya doğru bakıyor. "Binalar çok yüksek. Gökyüzünü kapatıyorlar. Filmlerde gördüğümde daha da New York'a benziyor."

Her zamanki gibi, kızım bir duyguyu tam olarak nasıl özetleyeceğini çok iyi biliyor "Hoşuma gitti. Katılıyorum, filmlerdekinden daha çok New York gibi."

"Empire State Building'in tepesine çıkabilir miyiz?" diye soruyor.

Burada uzun süre kalmayacağız. Sadece iki gece ve bir tam gün. İlk olarak, Grace Astor Fine Art'a uğrayıp Grace ile buluşacağız. Benim haberimi duyduğuna çok sevindi ve New York'a geleceğimi söylediğimde, benimle buluşmak istediğini söyledi.

Benim işlerime karşı hiç soğuk ya da ilgisiz davranmışlığı yoktu. Aksine, tam tersi. Sadece ona ulaşp ne kadar heyecanlı olduğunu duymak bana... güven verdi. Belki de gerçekten bende bir şey görmüştü. Riley ve ben New York'a düzenli olarak gelemiyoruz, ama belki de sanatımı daha fazla insana göstermeye yardımcı olabileceği bir yol vardır. Annemin dediği gibi, onu görmeye gitmekle kaybedecek bir şeyim yok.

"Önce galeriye gidiyoruz." "Ama Met'e gitmiyor muyuz?"

"Hayır, bu bir arkadaşımın galerisi..." Neredeyse Fisher'ın adını söyleyecektim ama son anda kendimi durdurdum. "Benim arkadaşımın. New York'a gelirse uğramamı istemişti. Sonra Met'e giderken parkın içinden geçebiliriz diye düşündüm ve..." Empire State Building'in tepesine çıkmanın fiyatını kontrol etme fırsatım olmadı ama eminim ucuz değildir. Met'e biletler pahalı ve Riley birlikte gitmeyi çok istediğini söyledi, ama belki de beni memnun etmek için söylüyordur. Yatmadan önce, sanki orada çalışıyormuşum gibi ona o müzedeki tablolar hakkında konuşturdum.

"Evet, kesinlikle Central Park'a gitmek istiyorum. Ve kesinlikle seninle Met'e gitmek istiyorum. Hayalinin gerçekleştiği anda yanında olacağım, anne."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum ona.

"Met'e gitmenin senin hayalin olduğunu hep söylüyorsun. Ve bugün gidebileceksin."

"Ama Empire State Building'e çıkmak istersen, bilet fiyatlarını kontrol edebilirim." Bunu daha önce düşünmeliydim. Belki daha erken rezervasyon yapsaydım, daha ucuza alabilirdim.

"Empire State Binası'na çıkmaktan çok Met'e gitmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"
diye soruyorum. O
da başını sallıyor.

"Emin misin, çünkü dediğin gibi Met benim hayalim, senin değil."

"Eminim. Empire State Binası'nı dışarıdan görebiliyorum zaten. Hayalim New York'a gelip Vivian Cross'un konserini izlemek. Bir günde tam anlamıyla iki hayalim birden gerçekleşiyor! Senin hayallerinin de gerçekleşmesini istiyorum. Ayrıca Met'e gitmeyi de çok istiyorum. Dışarıda ikimizin bir selfie'sini çekebilir miyiz sence?"

"Bunu ayarlayabiliriz sanırım." Fisher bize teklif ettiğinde onunla birlikte gitseydik ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bizi Met'e götürceğini söylemişti. Hâlâ onu özlüyorum, sanki Star Falls'tan iki gün önce ayrılmış gibi. Hiç mantıklı değil. Benim böyle hissetmeme yetecek kadar uzun süre kasabada kalmadı ki. Sanki giderken bir parçamı da yanında götürmüş gibi ve ben onsuz düzgün çalışamıyorum.

Başka bir kavşağa geliyoruz ve galerinin adresinin ekran görüntüsünü içeren telefonumu çıkarıyorum. "Sanırım burası. Ama caddenin hangi kısmında olduğunu bilmiyorum. Haritada bir bakayım."

Sokağın köşesinde durup hangi yöne gideceğimizi bulmaya çalışıyoruz. "Ahh, doğru," diyorum. "Hemen aşağıda." Riley'nin elini tekrar tutuyorum. "Ben Grace ile konuşurken sen sanat eserlerine bakabilir misin?"

"Tabii," dedi. "Telefonunu verirsen daha da iyi olur." "Olmaz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Söz veriyorum, uslu duracağım anne. Yapmayacağım..."

"Olmaz Riley. Galeri güzel sanat eserleriyle dolu olacak ve ben de kitabını getirdim. Sanat eserlerini inceledikten sonra okuyabilirsin."

"Gerçekten mi?" Gözleri, sanki ona bütün gün şeker yiyebileceğini söylemişim gibi parladı. "Bunu bilmiyordum."

El çantamı okşayarak, okumaya olan heyecanına içimden gülümsedim. Umarım böyle devam eder.

"Tabelayı görüyorum," diyor, biz caddede ilerlerken.

Riley'nin caddenin karşısındaki siyah harflerle yazılmış basit beyaz tabelayı işaret ettiğini görünce midem bulanır. İşte bu. New York'tayım. Galeri sahibi ile resimlerim hakkında konuşmak üzereyim.

Kapı tamamen camdan ama içeri girmeye çalıştığımda açılmıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yanlış saati mi aldım? Yanlış günü mü? Fikrini değiştirip benden kaçmak için galeriyi kapalı tutmaya mı karar verdi?

"Zili çalman gerekiyor," diyor Riley, kapı çerçevesinin üzerindeki zili basarken. "Güvenlik için," diyor bilgece.

Birkaç saniye sonra Grace kapıya yaklaşırken ikimize de gülümseyerek belirir.

"Gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor Riley. "Evet, gerçekten öyle."

"Riley, Juniper!" Grace kapıyı açarken diyor. "Geldiğiniz için çok teşekkürler. New York'a ilk seyahatiniz nasıl geçiyor?"

"Harika," diyor Riley.

"Harika, çok iyi," diyor Grace. "Ve bu akşam Vivian Cross'u göreceksiniz, duydum?"

Riley başını sallar. "O benim en sevdiğim şarkıcı," der. "Benim de," der Grace ve ona beşlik çakar.

"Riley konuşabilmemiz için kitabını getirmiş."

"Harika," diyor Grace. "Asistanım arkada Connect 4 var, ilgilenirseniz? Ama sizi uyarıyorum, o beni her zaman yeniyor."

Riley gülümser. "O oyunu severim."

"Güzel," diyor Grace. "Tanya, gel Riley ile tanış." Bana dönüyor. "O tamamen güvende olacak. Kapı kilitli ve galeriye biri gelirse, istersen Tanya onu içeri alıp bizimle oturmasını sağlayabilir."

"Teşekkürler."

"Tanya, Riley'e galeriyi gezdir. İsterseniz, şuradaki sandalyede kitabını okuyabilir. Böylece biz ofisteyken bizi görebilir. Ya da ikiniz Connect 4 oynayabilirsiniz."

"Anladım. Önce galeri turu mu?" diye sorar Tanya. Riley bana bakar ve başını sallar.

"Ne kadar endişe verici olabileceğini biliyorum. Çocuklarımı şehre getirdiğimde, tüm hayatım boyunca burada yaşamış olmama rağmen her zaman gergin olurum."

. Neyse, benden bu kadar. Gelin buraya. Umarım sakıncası yoktur, ama bir arkadaşımı da bize katılmaya davet ettim."

Nefesim kesilir ve kendimi hazırlarım. Fisher'a burada olduğumu söylemiştir. Onu göreceğim. Kendimi tutamayacağım.

"O bir ajan," diyor. "Onu seveceğini düşünüyorum."

Grace'e, az önce duygusal bir döngü yaşamamışım gibi gülümsüyorum. Tamam, Fisher değil. Bu iyi, değil mi? Onu görmeyeceğim için iyi. Kapı hala sıkıca kapalı olduğu için iyi. Böyle olması gerekir. Böyle olması lazım.

Grace'i galerinin arkasındaki cam ofise kadar takip ediyorum. Bana pek ofis gibi gelmiyor. Sadece bir masa ve dört sandalyenin olduğu bir oda. Ve beyaz takım elbiseli uzun boylu sarışın bir kadın.

Grace kapıyı açtığında gülümsüyor. "Juniper French? Ben Rachel Grint." El sıkışıyoruz ve ben, açıkça ortada olan bir taşralı gibi hissetmemeye çalışıyorum. Kot pantolon ve beyaz gömlek giyiyorum. Spor ayakkabı ve büyük külot giyiyorum. Eminim bu kadınların spor ayakkabıları yoktur. Ya da belden yüksek iç çamaşırları.

Hepimiz masanın etrafında otururken Rachel, "Çalışmalarınız beni çok heyecanlandırdı" diyor. Grace beni pencerenin karşısındaki koltuğa yönlendiriyor ve ben biraz rahatlıyorum çünkü Riley'nin Tanya ile sohbet ettiğini ve ikisinin de resimlerden birine baktığını görebiliyorum. "Grace bana bazı resimler gösterdi ve tabii ki ben de web sitenize baktım. Çok yeteneklisiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ama sanat okuluna falan gitmedim. Bu, insanların çalışmalarımı beğenmeyeceği anlamına mı geliyor, yoksa..."

"Sanat okulu, düşünceli ve güzel eserler üretmek için bir gereklilik değildir. Sen bunu kanıtladın. Dediğim gibi, çok yeteneklisin."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Rachel'a Star Falls'ta yaşadığını ve New York'a seyahatlerinin seyrek olacağını söyledim. Yurt dışı seyahatlerinin daha da zor olacağını tahmin ediyorum."

"Yurt dışı seyahatleri mi?" diye soruyorum, sanki tam olarak duymamışım gibi. "Neden seyahat etmem gereksin ki..."

"Bunu halledebiliriz," diyor Rachel. "Birçok sanatçım Orta Doğu ve Çin'de sergiler açıyor. Ama bunu çözebiliriz. Eğer istediğin buysa. Ama bunu gerçekten istemelisiniz."

"Orta Doğu... hayır, bu... imkansız."

Grace'e daha önce New York'a gitmenin imkansız olduğunu söylediğimde bunun Riley yüzünden olmadığını fark edince zihnim hızla çalışmaya başladı. Bunun nedeni paramın olmaması değildi.

Korkuyordum.

Belki de annem haklıydı ve korkum, sanat okuluna gitmememin nedenlerinden biriydi. New York bana yabancı bir ülke gibi geliyordu, tıpkı şu anda Çin veya Orta Doğu gibi.

"Sadece adım adım ilerlemek istiyorum," diyorum, kendimi düzelterek.

Belki Riley'nin New York'u görmesi gerektiği kadar Çin'i de görmesi gerekiyordur. Met ve Radio City Music Hall'un yanı sıra tüm insanları ve kokuları deneyimlemesi onun için iyi olur. Annem haklıydı. Star Falls güzel bir yer, ama dışarıda koca bir dünya var ve Riley'nin kanatlarını açıp hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemekten korkmasını istemiyorum. O zaman Star Falls'un gezegendeki en iyi yer olduğunu sadece inanmakla kalmayıp, *biliyor olacak*.

"Ama ben istiyorum." Bu sözleri söyler söylemez, ne kadar doğru olduklarını anlıyorum. Anne olduğum için hayallerimden vazgeçmek zorunda değilim. Sanatçı olmak istiyorum. Kalbim her zaman orada oldu.

"Bunu duymak güzel," diyor Rachel. "Bu tür şeyler adım adım ilerler. Seni rahat hissetmediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemem."

Derin bir nefes alıp, yeni bir güven duygusu hissediyorum. "Harika. Ama mümkün olduğunca esnek davranmak için elimden geleni yapacağım," diyorum.

"Güzel," diyor Grace, coşkuyla başını sallayarak. "İstekli olduğunu bilmek güzel."

"Ve benimle çalışmaya karar verirsen, benim görevim seni korumak ve tanıtmak," diyor Rachel.

"Bu yüzden Rachel senin menajerin olarak mükemmel," diye ekliyor Grace.

Başımı sallıyorum. Grace Rachel'ın doğru kişi olduğunu düşünüyorsa, o zaman doğru kişidir. Fisher Grace'e güvenir. Ben de Fisher'a güvenirim.

"Bize ne üzerinde çalıştığını anlat," diyor Rachel.

"Uzay," diyorum. "Astronotların uzayı değil. Uzay ve negatif uzay," diyorum. Fisher'dan bu yana son birkaç haftadır resmetmeye çalıştığım şeyi tarif etmenin en kolay yolu bu. Bitmemiş çalışmalarımı bir kenara bıraktım ve hissettiğim şeyi, yalnızlığı resmetmeye çalışıyorum. "Kaybı anlatmaya çalışıyorum," diyorum.

Rachel ve Grace ikisi de bana başlarını sallayarak daha fazla konuşmamı istiyorlar, ama bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Durun biraz. Birkaç fotoğraf çektim. Henüz hiçbir şey bitmedi." İlk resmi açtığımda Rachel "Vay canına!" diyor. Resimde lapis lazuli mavi bir daire. Dış kısmı ise az miktarda beyaz ilave edilmiş benzer bir mavi renkte. Neredeyse aynı renk, ama tam olarak değil. Dairenin kenarları daha kalın boyanmış ve boya vuruşlarının daireyi sabit tutmaya çalışır gibi daireye doğru gittiği görülüyor. "Son zamanlarda yaptıklarımın biraz farklı."

"Çok cesur," diyor Rachel. "Ve çok ilginç."

"Daha önce kimseye göstermedim. Zaten resimlerimi pek çok kişiye göstermiyorum. Web siteme çok fazla ziyaretçi gelmiyor. Ama geçen gün biri beni aradı. Colorado Club'da kalan biri, dairesine koymak için benden bir resim almak istiyor. Bu çok güzel, değil mi?"

"Onlar için," diyor Rachel ve Grace gülüyor. "Sen henüz sergilenmemişken seni alabildikleri için şanslılar. Eminim sanat hakkında biraz bilgileri vardır ve senin potansiyelini görmüşlerdir."

Omuz silkiyorum. Sadece bir satış daha yaptığım için mutluyum. Bu seyahatin masraflarının çoğunu Riley'nin üniversite fonuna ekleyebilirim. Bu beni daha az endişeli hissettirecek.

"Burası ilk sergin için iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyor," diyor Rachel. "Taze ve diğer çalışmalarından farklı, ama Colorado Club'ın satın almadığı bazı parçaları da sergileyemeyeceğimiz kadar farklı değil."

"Katılıyorum," diyor Grace. "Tarihi eserleri kullanmak mantıklı. Biraz daha yumuşak, ama yine de etkileyici. Ve ilk sergiyi New York'ta yapacağız."

Boynumdaki nabız atmaya başlar ve paniğimi bastırmaya çalışarak yutkunurum. "İlk sergim mi?" diye sorarım. "Ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Senin rehberliğinde hareket edebiliriz. Açılışı okul tatili sırasında yapmak mantıklı. Böylece sen ve Riley ikiniz de New York'a gelebilirsiniz."

Annem de gelmek isteyecektir, diye düşünüyorum. Babam da. Sanatsever değiller ama gurur duyacaklardır.

Sanırım. "Yakında mı yapmayı düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Biraz planlama yapabiliriz, ama bir son tarih belirlememiz gerekmez," diyor Rachel. "Ama yeni eserlerinden bazılarını bir an önce görmemiz gerekecek."

Birkaç nefes alıp vererek bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Enerji içimi kaplamaya başladı ve aslında takvimde bir tarih belirlemek istediğimi fark ettim. Heyecanlıyım. İnsanların çalışmalarımı görmesini istiyorum. Belki tam bir felaket olur, ama New York'ta bir galeride sergi açmak çocukken hayalini kurduğum şeydi. Hayatım boyunca beklediğim şey buydu.

"Bir sergi için çalışmak istiyorum," diye kekeliyorum. "Bütün yaz boyunca resim yapabilirim. Riley stüdyoya gelebilir ya da ailemle kalabilir." Bunu istiyorum. Kendim için istiyorum. Riley'e, yaşın ne olursa olsun hayallerinin peşinden gidebileceğini göstermek istiyorum. Ressam olmak istiyorum.

"Güzel!" Grace bana gülümseyerek diyor. "Bu arada, ağımdaki kişilere ulaşıp, bazı eserlerini görmek için etkili koleksiyoncular ayarlayabilir miyim diye bakacağım. Onlardan satış yapabilirsek, sergiye girerken ilgi uyandırmamıza yardımcı olur. Sanırım stüdyonda bana gösterdiğin eserlerden biri için birini bulabilirim — mavi olan."

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. "Yani o eser sergiden önce satılırsa, daha fazlasına ihtiyacın olacak..."

"Hiç de değil," diyor Rachel. "Herhangi bir alıcı, sergi için bize onu ödünç vermekten mutluluk duyacaktır ve biz de onu satılmış olarak işaretleyebiliriz. Ve sen kimseye ulaşmadan önce, Grace, Juniper'ın fiyatlandırmasını yeniden gözden geçireceğiz."

Grace gülümser. "Elbette öyle yapacaksınız." Rachel'a doğru başını sallar. "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim." Endişem yüzümden okunuyor olmalı, çünkü bana baktığında gülümsemesi kaybolur. "Ama baskı yok," der. "Sana uygun olan zaman çizelgesine göre çalışırız. İki yıl sürerse, iki yıl sürer."

"Bütün yaz boyunca vaktim olacak. Ama Riley ve ben okula döndüğümüzde işler yoğunlaşacak. Dönem başladığında, haftada biraz vaktim olursa daha kolay olur. Part-time çalışırsam ve Riley okulda olursa, stüdyoda daha fazla zaman geçirebilirim." Colorado Club'dan aldığım parayı Riley'nin üniversite fonu için bir kenara ayırdım. Ama onu yaşam masrafları için harcamak istemiyorum. Yeniden doldurabileceğimden emin olsaydım, belki bu bir seçenek olabilirdi. "Mavi parçayı satın almak isteyebilecek biri olduğunu düşündüğünü söylediğinde, rakamlardan bahsedebilir miyiz? Sergiden önce bazı parçaları satarsam, çalışma saatlerimi biraz azaltabilir miyim diye merak ediyorum."

"Bu ilginç bir fikir gibi görünüyor," diyor Rachel. "Ne kadar maaşla çalışmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Yılda yirmi beş bin altı yüz dolar kazanıyorum."

Rachel ve Grace birbirlerine bakışırlar. Ve ben haddimi aştığımı hissederim.

"Tabii ki çalışmaya devam edeceğim, yani tüm maaşımı telafi etmem gerektiğini söylemiyorum. Harcamalarımızı kısıabiliriz. Ama nereden kısacağımızı bilmiyorum..."

Rachel sözümü keser. "Grace, üzerinde çalıştığın mavi tabloyu satacak ve bundan elde edeceğin gelir, bir yıllık maaşını ve malzeme masraflarını karşılayacak."

Yutkunarak, söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. "Yirmi beş bin, sadece bir resim için mi?" diyorum. "Ciddi misin?"

Grace ve Rachel, bana söylediklerinin önemsiz bir şey olduğunu ima edercesine başlarını sallarlar.

"Ve sen benim onu kesinlikle satacağımı mı düşünüyorsun? Satamazsam diye işimi tamamen bırakmak istemem... Düşünmem gereken çok şey var."

"Ve kimse işinden vazgeçmen için sana baskı yapmıyor," diyor Rachel.

"Kendini rahat hissettiğın şeyi yapmalısın," diyor Grace. "Bütün gün çocuklarla çevrili olmaktan, stüdyonda tek başına olmaya geçmek, tek bir adımda atmak için çok büyük bir değışiklik olabilir."

İşimi bırakmayı düşündüğüme inanamıyorum. Bunca yıldır Riley ve beni ayakta tutan tek şey bu işti. Bill her zaman asgari düzeyde bir katkı yaptı. Ama haklılar, işi tamamen bırakmam gerekmiyor. Belki de yaz boyunca bu yeni kanatları denemem ve işe yarayıp yaramadığını görmem gerekiyor. Sanatçı olmak bana uygun mu diye bakmam gerekiyor. Öyle olacağını hissediyorum.

OTUZ DOKUZ

Juniper

Gelecek hakkında, ne zamandır hissetmediğim bir iyimserlik duyuyorum. Bunun New York'un havasından mı, yoksa Grace ve Rachel ile tanışmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama içimdeki bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum ve bir şekilde farklıyım. Bu yolculuk beni temelden değiştirdi.

51.Cadde'den batıya doğru ilerlerken Riley, "Keşke yarın eve dönmek zorunda olmasaydık" diyor.

"Evet, ben de," diye cevap veriyorum. "Kızlar gezisini çok sevdim."

"Ve bu sıradan bir kızlar gezisi değildi. Colorado Springs'e gitmedik anne. New York'tayız."

Gülüyorum. "Hayır, Colorado Springs'ten biraz daha uzağa gittik, değil mi?"

"Kanatlarımızı açmayı seviyoruz!" diyor Riley, elini elimden çekip kollarını açarak. Kollarını yanlarına indirip elini tekrar elime koyuyor. Bu, gelecek olanların başlangıcı. Dünyaya açılırken elimi daha az tutması gerekecek. Bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağım. Annem haklıydı, Riley'nin buna benim kadar ihtiyacı vardı. Evinden çok uzakta olsan da sevdiğin insanlarla bağlantını koruyabileceğini görmesi gerekiyordu. İkimizin de Star Falls'tan ayrılmanın o kadar da korkutucu olmadığını görmemiz gerekiyordu. Sadece iki gece için olsa bile.

"Anne!" Riley önümüzü işaret ederek bağırıyor. "İşte orada. Radio City Music Hall." Mekanın tanıdık cephesi görünmeye başlıyor — yan yana asılı yıldızlı bayraklar, parlak kırmızı ışıklar. "Burada olduğumuza inanamıyorum."

Gülüyorum. "Ben de öyle," diyorum.

"Sence Vivian'la tekrar görüşecek miyiz? Bize biletleri o gönderdi."

"Ah, tatlım, öncesinde şarkı söylemeye hazırlanmakla çok meşgul olacak ve sonrasında da muhtemelen yorgun düşecek. Onu göreceğimizi sanmıyorum." Riley'nin hayal kırıklığına kendimi hazırlıyorum, bu hala kalbimi sıkıştırabiliyor. VIP biletlerimiz var, ama tanışma ve selamlaşma konusunda bir şey söylenmedi.

"Evet, mantıklı. Bu onun işi. Star Falls'ta olduğu gibi tatilde değil."

Küçük kızım. Büyüyor. Star Falls'ta tatilde olmadığını söylemeye gerek görmüyorum.

"Ama ben onunla tanıştım. Bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok. Sınıfımdan başka kimse onunla tanışmadı."

"Eminim tanışmamışlardır."

Kapıdaki görevliye biletlerimizi gösteriyoruz. "Hoş geldiniz," diyorlar.

"Lütfen VIP salonuna

yukarıdaki VIP salonuna geçin. Orada bir iş arkadaşım size yol gösterecektir."

"VIP salonu mu?" diye mırıldanıyorum, merdivenlere doğru ilerlerken. "Çok önemli kişi anlamına geliyor," diyor Riley.

"Teşekkürler," diyorum, gözlerimi devirip gülümsüyorum. Riley, VIP salonuna yönlendirilmenin ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyor. Ben de emin değilim. Gerçek VIP'ler değiliz ki. Belki de önemli bir şey değildir.

"Lütfen biletlerinizi görebilir miyim?" diye sorar üniformalı bir adam merdivenlerin başında. Biletleri tekrar çıkarırım.

"Bu taraftan." Bir kapıdan geçmemizi işaret ediyor. "Buradan locanıza doğrudan giriş var."

Bizim locamız mı?

Kapıdan geçip bar alanına giriyoruz. Oldukça küçük bir alan ve cam penceresinden salon görünüyor. Pencerenin bir tarafında birkaç kişi konuşuyor. Hepsi takım elbise giymiş ve Vivian'ın ortalama hayranlarından çok daha yaşlı görünüyorlar. Bu gece burada en yaşlı kişi ben olacağımı sanıyordum. Üstelik biz giyinik de değiliz. Riley, Vivian Cross tişörtünü düz bir taytla giymiş. Ben

kot pantolon ve beyaz gömlek giyiyorum. Bu VIP salonunda ne kadar kalacağımızı bilmiyorum.

"İçecek ister misiniz hanımefendi?" diye soruyor içecek tepsisiyle bir garson.

"Bu alkollü mü?" diye soruyorum, içinde portakal suyu var gibi görünen şampanya kadehini işaret ederek.

"Evet. Ya da alkolsüz bir şey isterseniz, barda alkolsüz mojito var."

"Anne, mojito içebilir miyim? Frankie geçen yıl Miami'ye gittiğinde içtiğini ve çok lezzetli olduğunu söyledi."

Yutkunuyorum, Radio City Music Hall'da alkolsüz bir kokteylin bana ne kadara mal olacağını merak ediyorum. Muhtemelen bir haftalık market alışverişi kadar. "Sanırım su içeceğiz," diyorum. "Mojitolar, zaten heyecan verici bir akşama fazladan şeker katıyor."

Riley omuz silkiyor. "Sıkıcı."

"Barda su var," diyor garson.

Musluk suyu isteyeceğim. Muhtemelen sadece şişelenmiş su vardır. Bara gidip su istiyorum ve tahmin ettiğim gibi barmen yeni bir şişe açıp iki bardak dolduruyor. Bir dolarlık banknotları doldurduğum cüzdanımı çıkarıyorum. Bize iki bardak uzatıyor. Para istemiyor.

"Bu ne kadar?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Ücretsiz, hanımefendi."

"Oh," diyorum, biraz şaşırılmış bir şekilde. Birkaç banknot çıkarıp bara koyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diyor.

İki bardağı da alıp birini Riley'e veriyorum, sonra odanın diğer tarafına geçip salonu inceliyorum.

"O sahnede mi sahne alacak, anne?" diye soruyor Riley. "Sanırım öyle," diyorum. Keşke koltuklarımıza otursak. Kendimi garip ve rahatsız hissediyorum. Sanki büyük şehre gelmiş köylüler gibi New York şimdiye kadar evim gibi gelmişti.

"Yerlerimizi bulmaya gidelim mi?" diye Riley'e soruyorum. "Tuvaletlerin yerini öğrenip yerlerimize yerleşebiliriz."

Bir koridordan geçip birkaç kapı daha açıyoruz. "Orkestra 4, CC sırası," diyor görevli, başka bir kapıya vardığımızda. "Salondaki en iyi koltuklar," diyor gülümseyerek.

"Teşekkürler," diyorum, o bizi salona yönlendirirken.

Sonunda koltuklarımızı buluruz ve ben üç kez kontrol etmek zorunda kalırım. Koltuklar ön sıradan üç sıra geride ve tam ortadadır. Riley hayatının en güzel anlarını yaşayacak.

"Anne, fotoğrafımı çekmelisin!" diyor.

Salonda henüz çok fazla insan yok ve Riley sahnenin önünde poz veriyor, ben de en az üç yüz fotoğraf çekiyorum.

Selfie çekmek için poz verirken Riley, "Sence Fisher burada olacak mı?" diyor.

Onun sorusu beni o kadar şaşırttı ki, neredeyse dengemi kaybediyordum, sanki beynim hangi yönün yukarı olduğunu anlayamıyordu. "Hayır," diye cevapladım. "Neden öyle düşündün?"

"O onunla çalışıyor, değil mi? Neden konserine gitmesin ki?"

Beni naif bulabilirsin, ama Fisher'ın burada olacağını hiç düşünmemiştim. Belki de onu Star Falls ile çok güçlü bir şekilde ilişkilendirdiğim içindir. "Onunla çalışan birçok insan var tatlım. Fisher onun tüm konserlerine gitmiyor."

Kız üzgün görünüyor. "Onunla karşılaşacağımızı gerçekten düşünmüştüm. New York'un bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum." Onun hayal kırıklığı beni çok üzüyor. Bu kadar kısa sürede ona bu kadar bağlandığını gerçekten fark etmemiştim. Bundan kaçınmaya çalışmışım ve başarılı olduğumu sanıyordum.

Kafasına bir öpücük konduruyorum. "Evet, benim hayal ettiğimden bile daha büyük."

"Fisher!" Riley bağırıyor ve kollarımdan kurtuluyor.

Yukarı bakıyorum ve onun adını haykırdığı adamı görüyorum.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başlar ve vücudum titremeye başlar. Ve tüm dünyam durur.

Fisher.

Benim Fisher'ım.

Dağınık saçları ve geniş omuzları var. Tam burada, bana doğru geliyor.

Riley kollarına atlıyor ve o da onu gülümseyerek kaldırıyor. Onu kucaklayarak sarıyor. Sonra başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. İmkansız olduğunu bilsem de, sanki yer sallanıyor gibi hissediyorum. Sanki

devrilecekmişim gibi. Düşmemek için durduğum koltuğun arkasına tutunuyorum.

Onu çok özlemişim.

Burada olacağımızı biliyor muydu? Vivian'dan bizi davet etmesini mi istedi? Belki de biletleri o vermişti. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum.

"Selam Juniper," diyor, rahat ve neşeli İngiliz tavrıyla yaklaşırken. "Bu gece sizi göreceğimi beklemiyordum."

"Sana rastlayacağımızı biliyordum!" diyor Riley. "Bütün gün ona seni göreceğimizi söyledim."

"Öyle dedin," diyorum. "Ve haklıydın. Açıkçası ben de seni görmeyi beklemiyordum."

"Bilet aldınız mı?" diye sorar. "Bulmak oldukça zor." Öne eğilir ve yanağıma bir öpücük kondurur. Belki hayal ediyorum, ama gerekenden biraz daha uzun süre kalıyor gibi görünüyor.

"Vivian gönderdi," diye açıklıyorum.

"Oh," diye cevaplar. "Mantıklı. Çok nazikmiş."

Yani bunu o ayarlamadı mı? Bu durum onun için garip mi? Temiz bir ayrılık konusunda anlaşmıştık, ama onu görmek çok güzel.

"O gerçekten çok hoş," diyor Riley. "Onu çok sevdim."

Fisher ona gülümsüyor. "Arayabilirdin. Sana şehir turu yaptırabilirdim."

Gülümsüyorum. "Sadece bir gece daha kalacağız. Dün geldik ve... Senin meşgul olacağını düşündüm."

O iç geçirir. Gözlerindeki ışıltı biraz sönmüş gibi görünür.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Nefes alırken gözlerime bakar, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi. Riley ayaklarımızın dibinde dans ediyor ve biz halka açık bir yerdeyiz, Vivian Cross sahneye çıkmak üzere. Tam olarak sohbet etmek için uygun bir zaman değil.

Ama sanki beni özlediğini söylüyor gibi geliyor. Ve ben de ona aynı şeyi söylemek istiyorum. Ama ne anlamı var ki? Belki ikimiz de birbirimizi özlüyoruzdur. Belki Fisher New York'a dönüp beni hemen unutmadı, benim sandığım gibi. Ama bu durumda

bu bizi nereye götürür? Hiçbir yere. Onun hayatı burada, benim hayatım ise Star Falls'ta. Bu imkansız bir durum.

"Yakında Star Falls'a geri dönecek misin?" diye soruyor Riley.

Ağzını gülümsemeye çekiyor. "Emin değilim," diyor. "Muhtemelen Vivian bir sonraki albümünü kaydettiğinde."

"Annem seni özlüyor," diyor Riley. "Ben de öyle."

Midem bulanıyor, ama onu düzeltmiyorum. Yalan söylemiyor. Ne kadar saklamaya çalışsam da, kalbimin kırıldığını açıkça fark etmiş.

Fisher ve ben birbirimize hüznle gülümseriz. O da bizi özlediğini söylemez. Belki özliyordur. Belki de özlemiyordur. Her halükarda, bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Grace ile konuştum," diyorum, konuyu değiştirmek için. "Öyle mi? Şehirdeyken mi?"

"Evet, bugün erken saatlerde. Galeriye gittik."

"Ben kitabımı okudum," diyor Riley.

Uzaklardan bir anons duyulur ve daha fazla insan koltukları doldurmaya başlar. İnsanlar geçerken Fisher'ın sırtına vururlar. Lacivert kazak ve kot pantolon giymiş, ama bu onun işi olmalı. Muhtemelen onu işinden alıkoyuyoruz.

"Nasıl gitti?" diye sorar, tam da kızıl saçlı ve gözlüklü bir kadın bize yaklaşıırken.

"Böldüğüm için üzgünüm, ama bir saniye konuşabilir miyiz, Fisher?" diye kulağına fısıldıyor ve o da başını sallıyor.

Bize döner. "Üzgünüm, gitmem gerek. Bir şey var... birini görmem gerek..."

"Sorun değil," diyorum. "Seni görmek güzeldi," diyorum.

Yine daha fazla şey söylemek istermiş gibi gözlerime bakar, ama ben başka yere bakarım. Her şeyi söyledik. Bu hikayenin bir epiloguna gerek yok.

"Seni görmek gerçekten çok güzeldi," diyor. "Belki daha sonra görüşürüz. Yemek yedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Buraya gelirken bir dilim pizza aldık," diyorum. "Sen git ve gecenin tadını çıkar."

Kızıl saçlı kadın onu çağırır ve o ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Pizza. Evet, güzel. Peki, afiyet olsun."

"Seni görmek güzel, Fisher," diyorum ve sesim çatlamadan sözleri söylemeyi başarıyorum. O, önümüzdeki koltuklara doğru yan tarafa yöneliyor. Boğazım sıkışıyor ve dışarı çıkmazsam ya da bir şeyler içmezsem nefes alamayacağım gibi hissediyorum.

Bütün akşam burada kalıp, on metre uzaktaki Fisher'dan başka bir şeye odaklanamam. Bu akşam benim için tam bir işkence olacak.

"İyi misin?" diye soruyor Riley.

"Tabii," diyorum gülümseyerek. "Sanırım gösteri her an başlayacak. Hadi yerlerimize gidelim." Bilerek Fisher'a bakmıyorum. Bakamıyorum. Orada değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım. Beni öptüğünde yanağımın ona değdiğini hâlâ hissedebiliyorum. Pahalı, yeni ütülenmiş keten gibi kokan kolonyasının kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Salonun ışıkları kararır ve Fisher'ın karanlıkta kaybolacağını ve Vivian Cross'a odaklanabileceğimi umuyorum.

İçimden bir ses, şu anda dikkatimi çekebilecek hiçbir gösteri olmadığını söylüyor.

KIRK

Fisher

Vivian'ın asistanının bir şeyler söylediğini biliyorum, ama şu anda Juniper'ın bal çiçeği kokusundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. O, metrelerce uzakta olmasına rağmen kokusu hala havada dolaşıyor.

"Partiye bir kişi daha eklememi ister misin?" diyor Hailey.

"Tabii," diyorum.

Telefonuna bir not yazıyor. "Harika. Vivian'a söyleyeceğim." Hızla uzaklaşıyor ve ben de başımı Juniper ve Riley'i en son gördüğüm yere çeviriyorum. Onların durduğu yerin yakınındaki sıraları tarıyorum ama onları göremiyorum. Işıklar çoktan kısılmış. Vivian her an sahneye çıkabilir.

Juniper'ı görmek bu gece beklediğim son şeydi. Onlara bilet göndermeyi düşünmüştüm. Bu, albümün ABD'de halka açık tek konseri ve Riley'nin onu görmek isteyeceğini biliyordum. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. Juniper'ın Star Falls'tan ayrılacağı hiç aklıma gelmemişti. Riley'yi Vivian Cross konserine götürmek için bile.

Şimdi kendimi pislik gibi hissediyorum. Ama o bana temiz bir ayrılık istediğini söyledi. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Onu unutmaya.

Bu imkansız.

Onu görmek her şeyi netleştirdi. Yıllarca herkesi anladığımı düşündüm. İnsanların hayallerini keşfetmelerine yardım ettim, ama herkesi uzak tuttum. Dürüst olmak gerekirse, Gerry'nin benden yetenek çalmasının sebebi muhtemelen buydu. İnsanları yakın tutuyordum, ama çok yakın değil. Ben vermeden, samimiyet talep ediyordum.

Gerry. Kardeşim. Benden o kadar nefret ediyordu ki, benim imparatorluğumu yıkmak için kendi imparatorluğunu kurdu. Ve şimdi anlıyorum. Onun acısını anlıyorum. Babamızın onda bıraktığı boşluğu ben de hissediyorum. İkimiz de bu boşluğu taşıyoruz. İkimiz de insanları kendimizden uzaklaştırıyoruz.

Juniper'a da aynı şeyi yaptım. Ondan benim sunduğumdan daha fazlasını bekledim.

Juniper.

O, her şeyi en güzel şekilde karmaşık hale getiriyor. Kendime sürekli, farklı dünyalardan geldiğimizi söylüyordum: ben gökdelenler ve sözleşmelerle, o dağlar ve sabah güneşiyle. Ama gerçek şu ki, onu uzak tutuyordum çünkü bana bir boşluk bırakacak başka bir kişi olmasını istemiyordum.

Çünkü ona aşık olursam, o beni mahvedecek güce sahip.

Ama ondan daha çok istediğim kimse yok.

Keşke konuşmak için daha fazla zamanımız olsaydı. Grace ile bir ilişki kurmak istemediğine karar verdiğini sanıyordum.

Grace ile bir ilişki kurmak istemediğine karar verdiğini sanıyordum. Riley ve işi ile ilgili diğer her şeyin yanında bunun çok fazla baskı yaratacağını düşünüyordu. Onun fikrini neyin değiştirdiğini merak etmeden duramıyorum. Ya da belki Grace ile buluşması sadece sosyal bir şeydi. Belki de onunla çalışmıyor.

Aklımda çok fazla soru var.

New York'u sevip sevmediğini bilmek istiyorum. Nedense, benim evim dediğim bu yeri sevmemesi benim için önemli. Met'e gittiler mi bilmek istiyorum. Tur yaptılar mı? Serendipity'de dondurma yediler mi? FAO Schwarz'a gittiler mi? Nerede kalıyorlar? Ne zaman ayrılacaklar?

Söylemek istediğim çok şey var. Konuşacak çok şey var. Ona göstermek istediğim çok şey var.

Belki Juniper haklıdır. Belki de bir anlamı yoktur. Sonunda hepimizin kendi dünyasına geri dönmesi gerektiğini biliyoruz. Belki de bu sadece yarayı yeniden açmaktır. Neden uzaklaşmak ve geriye bakmamak istediğini anlıyorum. Ben de bunu istediğimi sanıyordum. Ama onu görmek? Burada? Şimdi? Onun ve Riley'nin Star Falls'a geri dönmesi ve benim onları daha fazla göremeyeceğimden daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Juniper'dan alabileceğim her şeyi istiyorum, zamanı geldiğinde ondan ayrılmak ne kadar acı verici olursa olsun. Boşluk ne kadar büyük olursa olsun. *Eğer* zamanı gelirse.

"Selam." Jack beni dürttü. Yanımda oturuyordu. Geldiğini fark etmemiştim bile. "Selam."

"Merhaba," diye mırıldanıyorum ve omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Jack'in yeğeniyle birlikte geldiğini hatırlıyorum. Felicity'yi görebilmek için öne eğiliyorum. "Merhaba Felicity. Gösteri için heyecanlı mısın?"

Bana beşlik çakar ve başını sallar. "Çok heyecanlıyım," der. "Sen iyi misin?" diye sorar Jack.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum.

"Gösteriyi iple çekmiyor musun?" diye soruyor alaycı bir tonla.

"Juniper burada."

"Öyle mi?" diye sorar, arkamızdaki yüzleri tarayarak. "Ayrıldıktan sonra birbirinizi görmeyeceksiniz sanıyordum."

"Burada olacağını bilmiyordum. Vivian ona ve Riley'e bilet gönderdi."

"Ve sen kızgın mısın?"

"Jack amca, kızgın diyemezsin," diyor Felicity. "Ben bir çocuğum."

Jack iç çekiyor. "Sadece annene söyleme."

"Bana ne faydası var?" diye sorar Felicity.

"Vivian Cross konserlerine gidebilirsin." Jack bana döner. "Vivian biletlerini gönderdiği için mi üzgünsün?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, üzülmedim. Hayır, üzüldüm. Ben sadece..." "Berbat durumdasın," diyor Jack. "Juniper'la konuştun mu?"

"Konuştum. Ve onu özlüyorum." Jack'e bunu söyleyemem çünkü anlamaz. Kimse anlayabilir ki? Ama yine de söylüyorum. "Sanırım onu hayatımın sonuna kadar özleyeceğim."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Tavsiye vermekte pek iyi değilimdir. Özellikle de hayatının geri kalanında özleyeceğin kadınlar konusunda. Hayatımdaki kadınların çoğunu doğduğumdan beri tanıyorum. Son çıktığım kızla anaokulunda birlikteydik." Derin bir nefes alır. "New York çok küçük bir yer. Kimseyi özleme şansım olmuyor. Ama bir kadını hayatımın geri kalanında özleyeceğimi düşünseydim... Ne yapardım bilmiyorum, ama bir şeyler yapardım. Öylece çekip gidemezdim herhalde."

"Haklısın, sen berbat bir tavsiye vericisin. Ne yapmam gerektiğini bilmediğimde, bir şeyler yapmam gerektiğini bilmek bir işe yaramıyor." Perdenin arkasından müzik çalmaya başlar ve kalabalık çılgına döner, bağırır, alkışlar ve zemini çığır. "New York'u ve işimi bırakıp Star Falls'a taşınmam ki. Sen bunu hayal bile edemezsin. Değil mi?"

"Evet, ama ben böyleyim. Sen istediğin her şeyi yapabilirsin. Onu sonsuza kadar özleyeceğini düşünüyorsan, onun yanında olmalısın." Jack'ten yine yararsız bir tavsiye. Worth'a ihtiyacım var.

"O iki bin mil uzakta yaşıyor," diyorum.

"Bunu gerçekleştir," diyor basitçe, sanki tek yapmam gereken Beşinci Cadde'yi geçmek ve onun orada hazır ve bekliyor olmasıymış gibi.

"Ama nasıl?" diye soruyorum.

"Fisher, hayatın boyunca zor şeyler yaptın. Üniversiteden beri aileden neredeyse kopmuş durumdasın. Yüzlerce yetenekli sanatçı keşfettin, dünyanın en büyük sanatçılarıyla anlaşılan başarılı bir bağımsız plak şirketi kurdun. Juniper ile nasıl birlikte olabileceğini bulmak, hayatında yaptığın en zor on şey listesinde bile yok. Bir yolunu bul."

"Ona aşığım," diye kekeleyorum ve kalbimin hala attığından emin olamadan göğsümü tutuyorum.

"Anlayabiliyorum. Bu konularda uzman değilim, ama bir kadını kaybetmek beni spor salonuna gitmekten alıkoymadı, hele ki son birkaç haftadır yüzünde gördüğüm o mutsuz ifadeyi hiç uyandırmadı."

"Durumun düzeleceğini düşünmeye devam ediyorum, ama gittikçe daha da kötüye gidiyor. Tek düşündüğüm o. Tek istediğim o."

"O zaman ne halt ediyorsun? İstedikini elde etmeyi biliyorsun. Haydi, yap şunu."

Davulların gürültüsüyle Vivian ve benim birlikte yazdığımız şarkının giriş kısmı başlıyor. Şarkı sözlerinin hiçbirini kendime mal edemem. Ama melodi bana ait. Bu şarkıyı da ben ürettim. Albüme son anda giren son şarkılardan biri.

Juniper ve Riley'i en son gördüğüm yere bakıyorum ama hala nerede olduklarını göremiyorum.

Onlarla konuşma fırsatı bulamadan gitmelerini istemiyorum.

KIRK BİR

Juniper

Vivian'ın bütün gece boyunca söylediği tek bir şarkı bile duymadım. Az önce bisini bitirdi ve yemin ederim ki sanki ilk şarkısını söylüyormuş gibi geliyor.

"O çok harika!" Riley yanımda bağılıyor.

Ona gülümser ve başımı sallarım. Kızım çok mutlu. Her şey buna değermiş gibi geliyor. Buraya uçmanın maliyeti. Otel. Fisher'ı görmek bile, ne kadar acı verici olsa da. Onun burada olmamasını dilediğimi söyleyemem. Bazı açılardan daha kolay olurdu. Onu New York'ta hayal edemezdin. Güzel yüzü zihnimde yeniden çizilmezdi.

Ama bu onu daha çok özlememe neden olmaz. Bu imkansız olurdu.

"Anne, yarın akşam onu tekrar izleyebilsek ne güzel olurdu." "Bu çok eğlenceli olurdu," diye cevap veriyorum. Belki de olurdu.

Tekrar görsem biraz daha anlayabilirdim. Tek düşünebildiğim Fisher'dı. "Ama yarın gece sahneye çıkmayacak. Bu yıl ABD'de vereceği tek konser bu. Onu izleyebildiğin için çok şanslı bir kızsın."

"Ben şanslı bir kıyım," diyor. "Ama sadece bu gece Vivian Cross'u izlediğim için değil. Çünkü sen benim annemsin."

Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı, ben de onun başına bir öpücük kondurdum. Onu buraya getirip Vivian Cross'u izlemesini sağlamak, New York'u deneyimlemesini sağlamak... Bu benim için büyük bir ayrıcalıktı.

Salondaki ışıklar yanar ve ben kasıtlı olarak Fisher'ın oturduğu yere bakmam. Onu tekrar görmek yeterince kötüydü.

Bunu uzatmaya gerek yok.

"Onları takip et, Riley," diyorum, bizim sıradan ayrılan insanlara doğru başımı sallayarak. "Hemen arkandan geliyorum." Onu, Fisher ile konuştuğumuz sıranın diğer ucuna kadar takip ediyorum. Riley'i yatırıp kendime birkaç dakika zaman ayırmak istiyorum. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmeyi bırakmam lazım. Hayat *güzel*. Bana Riley'i verdi. Bana resim yapma yeteneğimi verdi. Hayat güzel. Başka şeyler düşünerek bencil davranıyorum.

"Juniper!" Fisher arkamızdan sesleniyor. Duymamış gibi yapıyorum. Bunu uzatmak kimseye fayda sağlamaz. "Juniper!"

Fisher arkamızda ve yürümeye devam etmek istesem de duruyorum, sanki beynim artık kontrolü elinde tutmuyor ve vücudum sadece Fisher'ın söylediklerini yapıyormuş gibi.

"Hey, Riley. Bir saniye bekle," diyorum.

O dönüyor ve Fisher arkamızdan yaklaşırken gözleri parlıyor. Onun varlığını, yağmur yağacağını hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum. Hava değişiyor ve beyniniz bağlantılar kuruyor.

Geri dönmüş.

Dönüyorum ve Riley'e gülümsüyorum.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

Riley çılgılık atarak ona en sevdiği kısımları anlatırken ben yavaşça başımı sallıyorum — ki o da tüm kısımlar. Ona yalan söyleyemem. Gösteriden zevk almadım. Tek düşündüğüm, onu ne kadar özlediğim ve o artık yokken asla gerçekten mutlu olamayacağımdı.

Fisher'ın bakışları aramızda gidip geliyor. Riley'i dinlemeye çalışıyor, ama endişeli olduğunu görebiliyorum. Onsuz da iyi olduğumu saklamayı bıraktım. Temiz bir ayrılık her şeyi yoluna koyacakmış gibi davranmayı bıraktım. Çünkü koymayacak. İçimdeki bu acıyı hiçbir şey durduramayacak. Bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım.

"Seni buradan çıkaralım," diyor. "Aşağıda arabam var." "Yürüdük," diyor Riley. "Otelimiz buradan sadece birkaç blok ötede uzakta."

"Saat geç oldu. Arabamla daha çabuk gidersiniz," diyor.

Fisher'ın beni ve Riley'i aşağı kata ve koridorlardan geçerek başka bir kapıdan geçene kadar yönlendirmesine izin veriyorum ve aniden kendimizi sokakta buluyoruz.

"İşte arabam," diyor. Arka kapıyı açıyor ve üçümüz içeri giriyoruz, Riley ortada. Hayır demem gerekirdi, ama demiyorum. Nerede kaldığımızı soruyor, Riley ona otelimizin adını veriyor ve sonra konser hakkında gevezelik ediyor.

Birkaç dakika sonra otelin önüne varıyoruz.

"Bizi bıraktığın için teşekkürler," diyorum ve kapı koluna uzanıyorum. Hâlâ arabadan inmeye çalışırken Fisher ortaya çıkar ve inmem için elini u z atır.

Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Teşekkürler. Gerek yoktu." "Evet," diyor. "Gerek vardı."

Onunla tartışacak enerjim yok. Bizi odamıza kadar geçirmek için ısrar etse bile. "Konuşmak istiyorum. Bu gece olmazsa, yarın."

"Sabah erken saatte uçağımız var," diyorum. "Saat yedide otelden ayrılmamız gerekiyor. Ayrıca Riley'i yatırmam lazım."

"Çok yorgunum anne," diyor, gözlerini ovuşturarak.

Üçümüz asansöre biniyoruz.

"O zaman bu gece," diyor.

"Riley'nin uyuması lazım," diyorum. "Biliyorum," diye onaylıyor.

Odamızın kapısına vardık ve tek odaklanabildiğim şey Riley. Ayakta uykuya dalmak üzere. "Yatağa otur." Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum ve paylaştığımız yatağın örtüsünü geri çekiyorum. "Taytın ve tişörtünle uyuyabilirsin."

"Dişlerim ne olacak anne?" diye soruyor, yastığa doğru emeklerken.

"Bir gün idare ederler."

Yatağa düşer ve gözlerini kapatır. "Seni seviyorum anne."

Üzerine battaniyeyi çekip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyorum.

"Beni New York'a getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum. Fisher'ı tekrar görmek zorunda kalmanın acısını çekmeme rağmen, buna kesinlikle değdi.

Dönüyorum ve Fisher bizi izliyor. Oda büyük değil ve o yataktan sadece bir adım uzakta. Benden bir adım uzakta.

Riley'nin yatakta hareket etmesi dikkatimi çekiyor ve ona baktığımda, yan yatmış, derin uykuda.

Fisher'a dönüyorum. Gülümsüyor.

"Yorgundu," diyorum.

"Seni özledim," diyor.

İç çekiyorum. Fisher'ın ağzından çıkan bu sözleri duymak hoş olsa da, benim ihtiyacım olan bu değil. Belki nişanlandığını falan duyurmuş olsaydı, bu daha kolay olurdu.

"Konuşmak istiyorum," diye devam ediyor. "Bu durumu aşmanın bir yolunu bulabilir miyiz diye bakmak istiyorum. Belki zamanımızı New York ve Colorado arasında bölüşebiliriz. Ya da belki ben oraya taşınabilirim..."

"Fisher," derim, başımı sallayarak. "Birbirimizi beş dakikadır tanıyoruz. Beş dakika sonra buradaki hayatını bırakamazsın. Bir ay sonra birbirimizi sevecek miyiz, kim bilir."

Bana saçmaladığımı söyleyen bir bakışla bakıyor.

"Bir ay, bir yıl, bir ömür sonra birbirimizi sevemeyeceğimize *senin* bile inanmadığını düşünüyorum. Aramızda yürümeyecek bir sürü nedenin olduğunu biliyorum, ama yürüyeceğini de biliyorum. İkimiz için de yeterince eminim."

"Senin hayatın New York'ta," diyorum, ama sesim zayıf çıkıyor.

O başını sallar ve bana doğru bir adım atar. "*Seninle* birlikte olmadığım için hayatımdan vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum, Juniper. Sen benim hayatımsın. Çok uzun zaman olmadı, biliyorum, ama sana karşı hissettiğim gibi başka kimseye karşı asla böyle hissetmeyeceğimi biliyorum. Bu imkansız. Sanki sen benim bir parçasısın. Belki de yürümez." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Aslında bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Yürüyecek. Birbirimizi bulmak kaderimizde vardı. Seni Star Falls'ta bulmak kaderimde vardı ve sen hayatın boyunca orada beni bekledin. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

O kadar emin konuşuyor ki, sanki onun demir gibi iradesi ikimizi de bitiş çizgisine taşıyabilirmiş gibi, ama bu yeterli değil. "Düşünmem gereken bir çocuğum var." Star Falls'ta mutlu ve istikrarlı bir hayatı var. "Onun hayatına erkeklerin girip çıkmasına izin veremem. Bu adil değil."

"Ben kalıcıyım," diyor. "Riley'i çok seviyorum. İkiniz için her şeyi yaparım."

Gırtlığımda gözyaşları birikiyor. Bu adamı önümde görememek bana çok haksız geliyor. O, hayalini kurduğum her şey.

"Seni seviyorum Fisher, ama istesem de bir çıkış yolu göremiyorum." Son kelimedede sesim kırılıyor. Kollarını bana doluyor ve ben ona yaslanıyorum.

"Seni seviyorum, Juniper. Ve bir çıkış yolu *var*. Sana göstereceğim. İhtiyacın varsa yavaş yavaş ilerleyebiliriz. Colorado Club'da kalabilirim. Birlikte yaşamamıza bile gerek yok. Ve eğer mutlu olmazsan, hayatında hiç olmadığın kadar mutlu olmazsan, ben giderim ve beni bir daha asla görmezsin."

Fisher'ı bir daha göremeyeceğim düşüncesi gözyaşlarına boğdu.

"Sana inanmak ve bir şekilde bir çözüm bulmak istiyorum, ama sen Star Falls'ta kalırsan her gün kendimden nefret edeceğim. Burada bir işin ve bir hayatın var. Benim için hepsinden vazgeçmeni istemiyorum."

"Sen buna değersin. Seni elde edemezsem bunların hiçbir anlamı kalmaz."

"Belki... okul bittiğinde New York'a gidebiliriz," diye fısıldıyorum göğsüne.

"Bunu yapabiliriz," diyor, başını eğip gözlerime bakmaya çalışıyor. "Üzülmeni istemiyorum," diyor. "Seni mutlu etmekten başka bir şey istemiyorum."

"Öyle," diyorum. "Seninle ve Riley'le birlikte olmak, film izlemek ve krep yemekten daha mutlu olduğum bir an olmadı."

"Peki, neden bunu sonsuza kadar yapmıyoruz?"

Onun mavi gözlerine bakıyorum ve bunun gerçekten mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Beni kollarında tutan bu güzel adamla gerçekten bir hayat kurabilir miyim?

"Sömestr boyunca zamanını Star Falls ve New York arasında bölüşebilirsin..."

"Juniper, lojistik kısmını halledebiliriz. Ama bunun senin istediğin şey olduğunu bilmem gerekiyor."

Korkarak başımı sallıyorum. Güzel kızımı, hayalimdeki resim kariyerini ve her şeye anlam katan erkeği elde ettiğimde mükemmel bir hayat sürmeye hakkım olup olmadığını bilmiyorum.

"Söyle bana, Juniper." Yüzümü ellerinin arasına alır ve gözlerimin içine bakar.

Derin bir nefes alıyorum. "Sen benim istediğim şeysin, Fisher."

Sanki bir şeyin sonu gibi hissediyorum, ama üzgün değilim, bir şeyin yasını tutuyormuşum gibi hissetmiyorum. Belki de Fisher'sız hayatımın sonu olduğu içindir.

Bu gece bir şeyin başlangıcı: birlikte yaşayacağımız hayatın.

KIRK İKİ

Juniper

Fazla uyuyamadım. Sanki yeni hayatıma başlamak için çok sabırsızlanıyorum.

"Anne, neredeyiz?" Riley, yanımda yatakta otururken soruyor. Telefonumda gezinirken, yan odada olan Fisher'a direnmeye çalışıyorum.

Dün geceki konuşmamızdan sonra Fisher uyuyan Riley'i aşağı kata taşıdı ve hepimiz onun evine gittik. Onun buradaki hayatı hakkında bilmem gereken çok şey var. Keşke Star Falls'a geri dönmek zorunda kalmasaydık.

"Dün gece Fisher'ın evine döndük," diye cevap veriyorum ve kızımı kucaklayarak sarılıyorum.

Riley sevinçle bağırır. "Bu, krep yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Saat 6:05. Havaalanına gitmek için bir saatten biraz fazla bir süre sonra çıkmamız gerekiyor."

Yatak odasının kapısı çalınır. "Burada kimse uyanık mı?"

Fisher kapıdan kafasını uzatır. Gülümsemeden duramıyorum.

O dudaklarını bizi öp öpücük "Kimse pankek pankek ister mi? Birinin birinin bir şey söylediğini duydum."

"Ayrılmadan önce vaktimiz olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Uçağımız saat 10:15'te kalkıyor."

"Bugün planın var mı? Daha sonra başka bir uçağa hepimizi bindirebilirsem, olur mu?"

"Ama uçuşların ücretini çoktan ödedik. Değiştiremeyiz."

Ağzının köşeleri seğiriyor. "Riley, New York'ta kalıp krep yemek ve eve biraz geç dönmek ister misin?"

"New York'ta sonsuza kadar kalmak istiyorum! Biliyorsun, burada üniversiteye gideceğim," der.

Fisher gülümser. "O zaman önümüzdeki on yıl boyunca bununla uğraşmamız gerekecek."

"Bu ne anlama geliyor?" der.

Riley'e neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Ona dürüst olmayı hak ediyor. "Tatlı kızım, Fisher muhtemelen Star Falls'ta daha fazla zaman geçirecek. İkimizle birlikte."

"Harika!" diyor, Vivian Cross tişörtüne bakarak.

"Ve belki okul tatillerinin bir kısmını New York'ta geçiririz."

Kafasını kaldırıp, duyduklarının doğru olup olmadığını kontrol eder gibi bana bakar. "Gerçekten mi? New York'a geri dönecek miyiz?"

"O bir hayran," diyorum Fisher'a.

"Sevindim. Peki ya sen? New York'u seviyor musun?"

"Evet. Hayat karmaşıklıktan önce düşündüğüm kadar..."

Gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor. Benim onun şehrini sevmemi sevmesi çok tatlı. Benim onun Star Falls'u sevmesini sevdiğim kadar.

"Sen ve Fisher artık sevgili misiniz?" diye soruyor Riley ve midem bir anda yere çakılıyor.

"Şey, ben, şey, ben..." Sözlerim çıkmıyor.

"Bu senin istediğin bir şey mi?" diye sorar Fisher, bu anda çok daha iyi bir ebeveyn olduğunu kanıtlayarak.

"Evet. Anneme bunu uzun zaman önce söyledim." Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkiyor.

"Ama kimse babanın yerini alamaz," diye onu teselli ediyorum.

"Zaten artık babamı hiç görmüyorum. Yani..." "Bu çok kötü," diyor Fisher.

"Evet," diye cevaplar Riley. "Ama en iyi annem var, bu yüzden ben şanslıyım."

"Ben krep diyorum," diyorum.

"Belki de sen ve Fisher'ın paylaşabileceğiniz kalp şeklinde bir tane yaparlar."

"Bu harika bir fikir," diye cevaplar Fisher. "Onlara bunu yapıp yapamayacaklarını soracağım."

Riley yataktan kalkar, elini Fisher'ın eline takar ve onu yatak odasının kapısından dışarı çıkarır. "Bana bir tur attırman gerek bence. Özellikle de burada çok kalacaksam, sen annemin erkek arkadaşı olduğun için falan."

Onların konuşmalarını duyabilmek için yatak odasının kapısına koşarım.

"Kulağa mantıklı geliyor," diye cevaplar Fisher. "Belki odalardan birini yatak odası olarak seçebilirsin, ben de bir dahaki sefere geldiğinde yeniden dekore ettirebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sorar Riley. "Hep bir ranza istemişimdir." "Ranzalar harikadır," diye onaylar Fisher.

Gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum. Sevdığım adam kızımı şımartmak istiyorsa, ben kimim ki ona engel olayım?

EPILOG

Üç ay sonra

Fisher

Hayatım hep güzel geçti, ama hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim. Hayatımı sevdiğim kadınla ve onunla geçirdiğim zaman arttıkça giderek kendi kızım gibi olan kızla geçirebiliyorum. Onlar benim ailem. Onlar benim dünyam. Onlar için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Bu öğleden sonra filmi de ben seçtim, yani şanslı bir günüm olduğunu söyleyebilirim.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum, jeneriği akmaya başlarken ve filmi kimin beğendiğini tartışmaya başlamadan önce. "Ve senin çıldırmanı istemiyorum." Bu sırrı bir süredir saklıyorum. Ve nasıl karşılanacağını bilmiyorum.

"Ne?" diye sorar Juniper, karşımda biraz daha dik oturarak. Riley aramızda oturuyor.

"Şey, buraya birkaç eşyayı daha taşımak istiyorum diye düşünüyordum."

Juniper'ın gözleri büyüdü. Bunun, benim taşınmamdan korktuğu için olmadığını biliyorum. Daha çok, burası o kadar küçük ki, daha fazla eşya sığmayacağı için.

"Evet!" diyor Riley. "O zaman New York'a bu kadar sık uçmak yerine daha uzun süre kalabilirsin."

Star Falls'ta yaşarken, iki haftada bir dört günümü New York'ta geçireceğimiz konusunda anlaşmıştık. İdeal bir durum değil, ama daha iyisi de yok.

Ailemle hiç birlikte olamamak. Eylül ayından itibaren, üçümüz okul tatillerinde daha fazla zamanı New York'ta geçireceğiz. Ama bu yaz boyunca Juniper resim yapmalı. New York'ta stüdyo bulmak için zaman kaybetmenin ve sonra onun yerleşmesini beklemenin bir anlamı yok. Sergisi için birkaç eser hazırladığında bunun için zaman olacak.

"Planın nedir?" diye soruyor Juniper.

Ayağa kalkıp, hazırladığım planları sakladığım verandaya çıkıyorum. Juniper ve ben Star Falls'ta birlikte bir ev almayı konuşmuştuk, ama piyasada pek ev çıkmıyor.

"Gel de bu çizimleri gör."

Juniper'ın gözleri, "hayır, yapmadın" der gibi büyüdü.

Omuz silkiyorum. "Ne düşündüğünü söyle," diyorum. "Henüz bir karar vermedik."

Riley tüpü açar, ben de ona kağıtları çıkarmasına ve yemek masasına yaymasına yardım ederim.

"Bu ne?" diye sorar Juniper, yemek masasına yaklaşırken.

"Bu, inşa edebileceğimiz bir ev," diye cevaplıyorum. "Star Falls'ta mı?"

"Evet. Hepimiz birlikte yaşayabiliriz diye düşündüm. Rosey ve Byron'ın evini yapan müteahhit yapabilir."

"İkiniz, Colorado inşaat sektörünü ayakta tutuyorsunuz." Parmaklarını sırtımda, beni çılgına çeviren o dalgın tavırla gezdiriyor.

Neden ikimiz de ilişkimizin yürümeyeceğini düşündük, bilmiyorum. Vivian'ın Radio City'deki konserinden beri her şey çok kolay geliyor. Her şey yerine oturdu. Bir bakıma, tüm bunlar için Vivian'a teşekkür etmeliyim. Belki düğünümüzde çalar.

"Burası çok büyük," diyor, planları incelerken. "Ve gerçekten iki mutfığa ihtiyacımız var mı?"

"Ve bir havuz, anne, bak!"

Bana, "*Onu şımartmayı bırak*" diyen bir bakış atıyor.

"Ne?" diyorum. "Evimizde bir havuz istiyorum."

"Ama bu kadar misafir odasına ihtiyacımız yok," diyor. "Arkadaşların ziyarete geldiklerinde kulüpte kalacaklar, değil mi?"

"Evet, ama ben düşündüm ki..." Aklımdan geçenleri tam olarak söylemiyorum. Birlikte çocuk sahibi olmayı konuşmuştuk. Eninde sonunda. Tabii ki, Riley'e henüz bir şey söylemedik.

"Peki ya kardeşlerim ne olacak?" diyor Riley. Juniper ve ben kahkahalara boğuluyoruz.

"Ve bir misafir evi iyi olur diye düşündüm. Belki anne baban yaşlandığında. Ve tabii ki resim yapmak için evden çıkmak zorunda kalmaman için bir stüdyo."

Başını eğip bana atlamak istediğini belirten bir bakış atıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ailen hakkında düşündüklerin mi seni böyle düşünmeye itiyor?" diye sorarım.

"Hayır." Başını sallar. "Senin düşünceli, cömert ve her yönüyle mükemmel bir insan olman beni böyle düşünmeye itiyor."

"Peki, o düşünceyi bir kenara bırak," diyorum.

"Dört yatak odası yeter," diyor. "Bu evi nereye inşa etmeyi düşünüyordun ki? Yeni bir yer için tüm izinleri nasıl alacağını bile bilmiyorum..."

"Burada, anne," diyor Riley, sözlerimi tamamlayarak. "Star Falls'ta."

"Bir yolunu bulurum. İhtiyacımız olan her şey var. Ev sadece süsleme." Zaten bazı izinleri alınmış birkaç arsa gördüm. Annemin düşündüğü kadar zor olmayacak.

Küçük eve bakarak, "Riley ve ben, o bebekliğinden beri burada yaşıyoruz. Bize çok iyi hizmet etti. Bu evde ilk adımlarını attın," diyor Riley'e. "İlk kelimelerini söyledin."

"Doğru. Ve ben büyüyorum, yeni evde yeni anılar yaratacağız," diyor. "Eskilerin üzerine. Onlar büyümemizin temeli olacak."

Gülümsüyorum. Bu çocuk yaşına göre çok akıllı. Bana bakıyor. "Hayat devam ediyor."

Ona başımı sallıyorum ve kolumu beline doluyorum. "Hayat daha iyiye gidiyor."

"Jack amca bugün geliyor mu?" diye soruyor Riley, aynı anda kapı çalınıyor.

"O olmalı," diyorum. Kapıya yetişemeden, kendisi içeri giriyor.

"Merhaba millet," diyor. Her zamanki gibi elini uzatıp tokalaşmak istiyor ama ben onu görmezden gelip ona sarılmakla yetiniyorum. Riley beline sarılıyor. Zavallı üst sınıf sinir sistemi bu kadar fiziksel sevgiyi zar zor kaldırabiliyor.

"Tamam, tamam. Bu kadar yeter. Riley'e bir hediye getirdim."

"Nedir?" diye sorar Riley.

Ona Tiffany mavisini bir kutu uzatır ve Riley ılık atar. Eminim ki Tiffany'yi hiç duymamıştır.

Kutuyu açar ve içindeki güzel bileziğı çok sevinir ve Jack'e tekrar sıkıca sarılır.

"Ona hediye almana gerek yok," diyor Juniper.

"Biliyorum, ama istiyorum. O harika bir çocuk. Ve ben amca olmayı seviyorum. Özellikle Riley'e. Felicity ise başka bir hikaye. O yürüyen bir küstahlık makinesi."

Kapı gürültüyle açılır ve Juniper'ın annesi içeri girer. Bu gece Riley'e bakacak, biz üçümüz ise Grizzly's'e gideceğiz. Hayat New York'tan çok farklı. Her gece yeni bir bara gitmiyorum. Filmler ve Grizzly's'in kanatları en popüler yerler.

"Yeni bir ev için bazı planlara bakıyorduk," diyorum. "Star Falls'ta mı?" diye soruyor Jack. Başımı sallıyorum ve o iç çekiyor. "Hepiniz şehirden taşıınıyorsunuz

. Hepiniz gittiğinizde ben kiminle oynayacağım?" "Ben NYU'ya üniversiteye gideceğim," diyor Riley. "Sadece on yıl

"

"Planın olması iyi," diye cevaplar Jack.

"Ve New York'a sık sık geleceğiz," diye onu teselli ediyorum. "Bu, Star Falls'ta olduğumuz zamanlar için."

"Her neyse, sana küçük bir kasabadan hoş bir kız bulacağım Jack, sonra da hemen yanına bir ev inşa edeceksin."

Jack gülüyor. "Bu Joan'ı çok korkutur," diyor, annesini kastederek. "Gelini ve gelecekteki Alden neslinin annesini Beşinci Cadde'de değil de Colorado'daki Star Falls'ta bulmak."

"Hiçbir şeyi göz ardı edemezsin," diyorum. "Star Falls'ta havada sihir var."

Jack gülümser. "Belki. Ama şundan eminim ki, küçük bir kasabanın kızına aşık olduğum için Star Falls'a taşınmayacağım."

Juniper, "*Olabilir*" der gibi omuz silkiyor.

Star Falls'un büyüünün o kadar güçlü olduğunu ben bile düşünmüyorum. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Bir ay sonra Juniper

Telefonu kapattığımda, patlamak üzere olduğumdan eminim. Riley ile birlikte tüm hayatımızı geçirdiğimiz evin önüne park ediyorum ve Fisher beni karşılamak için terasa çıkıyor. Onu her gördüğümde midem hala heyecanlanıyor. Bu ne kadar sürecek acaba? Belki de ömür boyu.

Arabamdan inerken gülümsüyor. Fisher, geçen hafta en az üç kez bu arabayı değiştirmem için beni ikna etmeye çalıştı. Ona sürekli söylediğim gibi, araba çalışmaya devam ettiği sürece bir sorunu yok. Riley ve benim güvenliğimizi sağlamak istediğini söylüyor. Hayatımda Fisher'ın yanında olduğumdan daha güvende hissettiğim bir an olmadı.

"Hey," diye sesleniyorum arabadan inerken.

Beni karşılamak için merdivenlerden koşarak iner. Ben stüdyoda uzun bir gün geçirmek istediğim için Riley'e göz kulak oluyor.

"Haberlerim var," diyorum, ona gülümseyerek.

Yüzümü avuçları arasına alır ve dudaklarını benimkilere bastırır, sanki ben eve döndüğüm için Fisher'ın dünyasında her şey yoluna girmiş gibi. O duyguyu bilirim. O beni öptüğünde tam olarak hissettiğim duygudur.

"Ne tesadüf," diyor. "Benim de haberlerim var. Önce sen söyle."

Fisher'ın haberleri benimkilerden her zaman daha heyecan vericidir. Kasabanın hemen dışında yeni evimizi inşa etmek için bir arsa satın almayı başarmıştır. Hiç almayacağını düşündüğüm bazı izinleri de çoktan almıştır. Ayrıca New York'tan gelen haberleri genellikle altıncı sayfada gördüğüm kişilerle ilgilidir. Benim haberim benim için büyük önem taşıyor, ama Fisher'ın bana söyleyeceği şeye kıyasla önemsiz kalacaktır.

Kafamı sallıyorum. "Önce sen."

Derin bir nefes aldı. "Bugün Gerry ile konuştum. Meğer artık Colorado Kulübü'nün tam üyeliğini almış."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Öyle mi?" Merakımı gizlemek istemiyorum, ama bunun tuhaf olup olmadığına karar veremiyorum. Gerry yıllardır Fisher'a takıntılıydı ve şimdi ilişkilerinde yeni bir aşamaya geçtiler. Bunun iyi bir şey olduğunu mu düşünüyor?

"Evet. Ondan bir e-posta aldım. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde birlikte vakit geçirmemizin iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Bir sonraki hafta gelecek."

"Vay canına," diyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Verandaya geri dönüyoruz. "İyi hissediyorum. Sanırım. Bunun sadece biyolojik bir şey olduğunu biliyorum, ama biz üvey kardeşiz. Sanırım bunun bir anlamı olmasını istiyor."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama Gerry'nin davranışları konusunda hâlâ kızgınım. Fisher, Gerry'nin yıllar boyunca ona yaptıklarının hiçbirini hak etmemiştir. Fisher geniş omuzlu biridir, ama onun gibi davranan biriyle nasıl yoluna devam edebilirsin, bilmiyorum. Bu konuşmayı özel olarak yapabilmemiz için oturdum.

"Ayrıca, Re Records'un The Homecoming Kings ile sözleşme imzalamadığını söyledi."

"Oh," diyorum, onun ifadesini inceleyerek. "Bunu biliyor muydun?" "Müzakerelerin zorlu geçtiğini duymuştum."

"Yani Gerry'nin anlaşmayı imzalamamasının nedeni, anlaşmayı senden çaldığı ve seninle daha iyi bir ilişki kurmak istediği için mi, yoksa anlaşmaya varılamadığı için mi olduğunu düşünüyorsun?"

"İlk neden olduğunu söylüyor. Ama her halükarda, hala bana zarar vermek istiyorsa, anlaşma ne olursa olsun imzalamış olurdu."

"Onları geri almaya çalışacak mısın?"

Kafasını salladı. "Onlara ihtiyacım yok. Büyük bir plak şirketine gitmeli ve nasıl sonuçlanacağını görmeliler. Belki de ihtiyaçları budur. Ama başka bir yere gitmek isteyen müzisyenleri tutmam. Sebep ne olursa olsun."

"Gerry ile akşam yemeği falan yiyecek misiniz?" diye diyorum.

"Sanırım. Ona evi inşa ettiğimiz arsayı gösterebilirim. Pizza Meet Ya'ya götürebilirim. Grizzly's'te kanatları denemesini sağlayabilirim."

Grizzly's'in kanatlarını tatmasını sağlayabilirim."

Gülüyorum. "Her zaman kanatlara geliyor." "Her zaman," diye onaylıyor. "Bana haberlerini anlat."

Gülümsememi saklayamıyorum. "Mavi tabloyu sattım."

Fisher ayağa fırlar. "Gerçekten mi? Şimdiden mi? Grace'in galerisinde mi sergileniyor?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, sergi için saklıyor. Ama bir koleksiyoncuya gösterdi ve çok beğendiler. Görünüşe göre, kulübün istemediği daha karanlık eserlere de ilgi duyuyorlar."

"Bu inanılmaz."

Riley ön kapıdan başını uzatır. "Öpüşmek için biraz mahremiyet ister misiniz?"

"Annen bir tablo sattı!" Fisher, Yankees'in World Series'i kazanmış gibi konuşur.

"Hangisi?" diye sorar Riley. "Mavi olan mı?"

Bu çocuk her zaman neler olup bittiğini tam olarak bilme yeteneğine sahip. Bu biraz ürkütücü.

"Evet. Mavi olan."

O içini çeker. "Onu çok seviyorum. Çok çabuk satılacağını biliyordum." "Bunu kutlamalıyız. Kulübe gidip akşam yemeği yiyelim mi?"

Riley'e bakıyorum. Doğduğundan beri tüm kutlamalarımın merkezinde hep o vardı. Kutlanacak her şey onunla birlikte kutlandı. Onu bu kutlamanın dışında bırakmak istemiyorum. Bu benim için çok önemli bir olay gibi geliyor — New York'taki bir galeri benim bir eserimi satıyor — sanat okuluna hiç gitmemiş, Colorado'nun kırsalındaki terk edilmiş bir şeker dükkanında resim yapan bir kızın eserini.

"Üçümüz de," Fisher sanki düşüncelerimi okumuş gibi açıklıyor. "Ailece kutlamalıyız." Sözleri kalbimi eritiyor. Elbette Riley'i dışarıda bırakmamızı önermiyordu. Fisher böyle biri değildir.

"Sorularım var," diyor Riley. "Sor bakalım," diyor Fisher. "Ne hakkında sorular?" diye soruyorum.

"Bir resim sattığında işi bırakabileceğini söylemiştin. Bunu yapacak mısın?" diye soruyor. "Başka bir resim satamazsan ne olacak? İşine geri dönebilecek misin?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Riley her saniye büyüyor. Onun böyle şeyler hakkında düşünmesini istemiyorum. Bunlar onun endişeleneceği şeyler değil. Ama benim endişeleneceğim şeyler. Riley ve ona bir çatı sağlamak benim sorumluluğum, Fisher ile birlikte olsam da. "Henüz bunu düşünmedim, Riley. Ama düşündüğümde, bunu konuşabiliriz, söz veriyorum."

"Tamam. Adil görünüyor. Ayrıca Fisher, sen anneme aşıksın. Ve bunu ailece kutlamak istediğini söylüyorsun. Peki, ne zaman onunla evleneceksin?"

Eminim yüzüm kıpkırmızı olmuştur, ama Fisher gülümser. "Kesinlikle evet diyeceğini düşündüğüm zaman."

"Ceketinin cebinde elmas gibi görünen kocaman, parlak bir taşlı bir yüzük buldum ve evlenme teklif edeceğini düşündüm, ama etmedin ve ne zaman olacağını bilmek istiyorum."

Eğer hiç yerin dibine girmek istemişsem, o da şimdidir. "Riley!" diyorum. "Sen yapamazsın..."

"Kesinlikle söyleyebilir," diye Fisher sözümü keser. "Bu oyunda onun da çıkarı var." Bana güven verici bir şekilde başını sallar, ama ben, Marge'a osurmayı sevdiğini söylediği zamankinden bin kat daha utanıyorum.

O benim hayatımın aşkı, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda onu seve seve öldürebilirim.

"Bir ikilem içindeyim," diyor Fisher Riley'e. "Annenle evlenmek istiyorum. Uzun zamandır annenle evlenmek istiyorum. Ama o, sanat dünyasının yıldızı olmak üzere. Ve bu kadar yoğun bir dönemde evet diyeceğini bilemiyorum. O akıllı ve bağımsız bir kadın, bence benimle nişanlı bir kadın olarak değil, bekar bir kadın olarak ilk sergisine gitmek isteyebilir."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırıyor. Bu konuyu çok fazla düşünmüş ama bu yüzden onu iki kat daha çok seviyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve tüm kırılganlığını görüyorum. Bana olan tüm sevgisini. Tüm kalbini.

"Seninle nişanlanmak istemediğim hiçbir durum yok," diye fısıldıyorum. Sonra kendimi durduruyorum. "Bu doğru değil." Fisher dramatik bir şekilde kalbini tutuyor ve ben gülümsüyorum. "Yani,

nişanlanmak istemem. Ama sana asla hayır demem. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanında."

"Biliyorum," diyor. "Bana olan sevginden şüphem yok. Ama Grace'in dikkatini kendi başına çekti. Rachel ile sözleşme imzaladın çünkü yeteneklisin. Başkalarının bunu benim sayemde elde ettiğini düşünmesini istemiyorum."

Elimi yanağına kaydırıyorum. "Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Fisher, benimle evlenir misin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve kahkahaya dönüşür. "Burada? Şimdi? Böyle mi?" Bana evlenme teklif etmek için ayrıntılı bir plan yapacağını biliyorum, ama buna gerek yok.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

"Haklısın," diyor. "Star Falls gizemli bir şekilde işliyor. Ama üçümüz, benim sana aşık olduğum yerdeyiz. Yani burası evlilik teklifi için mükemmel bir yer. Tabii ki seninle evleneceğim."

"Yüzüğü getireceğim," diyor Riley. "Ben gidip getirirken siz ikiniz öpüşebilirsiniz."

İkimiz de gülüyoruz ve Fisher beni kendine doğru çekip hayatımın en güzel öpücüğünü veriyor. Her öpücüğü bir öncekinden daha güzel. Bizim için her zaman böyle olacağını biliyorum. Fisher'la birlikteyken her şey daha güzel oluyor. Onunla hayat daha güzel. Öyle ve her zaman öyle olacak.

Fisher ve Juniper'ı daha fazla mı
istiyorsunuz? Bonus bölümü [buradan](#)
okuyun!

Jack'in kitabını mı bekliyorsunuz?
[Love Hard'ı](#) tıklayın

Byron ve Rosie'nin kitabını kaçırdınız mı?
[Love Fast'ı](#) bugün okuyun!

Vivian ve Beau'nun kitabı çıktı!
[Sahte Nisanlı Doktor](#)

Diğer çiftleri merak mı ediyorsunuz? Bir sonraki sayfaya geçerek çiftlerin tam listesini ve ilgili kitapları görebilirsiniz!

Kindle Unlimited, Paperback, Hardcover ve sesli kitaplarda Louise Bay'ın diğerk kitaplarını keşfedin!

Ayrıca, web sitemdeki [okuyucu kılavuzunda](#) en sevdiğiniz klişeleri de [bulabilirsiniz!](#)

Colorado Kulübü Milyarderleri

[Hızlı Aşık Olur](#) - Byron & Rosey

[Derin Aşık Olur](#) - Fisher &

Juniper

[Sert Aşk \(2026\)](#) - Jack & Eden

[New York City Milyarderleri](#)

Patron + Hizmetçi = Kimya - Bennett & Efa Oyuncu +

Anlaşma = Evet - Leo & Jules

Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok - Worth & Sophia

[Doktorlar Serisi](#)

Dr. Yasak Bölge - Jacob &

Sutton Dr. Mükemmel - Zach

& Ellie Dr. CEO - Vincent &

Kate

Sahte Nişanlı Doktor - Beau &

Vivian Bekar Baba Doktor - Dax &

Eira

Doktorlar Serisi ile İlgili Özel Oyuncu

- Nathan & Madison

[Bay Serisi](#)

Bay Mayfair - Beck & Stella

Bay Knightsbridge - Dexter & Hollie

Bay Smithfield - Gabriel & Autumn

Bay Park Lane - Joshua & Hartford

Bay Bloomsbury - Andrew & Sophia

Bay Notting Hill - Tristan & Parker

[Kraliyet Serisi](#)

Wall Street Kralı - Max & Harper Park

Avenue Prensi - Sam & Grace

Manhattan Dükü - Ryder & Scarlett

İngiliz Şövalye - Alexander & Violet

Londra Kontu - Logan & Darcy

YAZAR HAKKINDA

Louise Bay, USA Today ve uluslararası en çok satan, sizi güldüren çağdaş aşk romanlarının yazarıdır. Louise, Judith Krantz ve Jackie Collins gibi 80'lerin popüler yazarlarından ilham almıştır, ancak büyüdüğünde Emily Henry gibi olmak istemektedir. Yazmak, çocuğuna kişisel uşak/şoför/aşçı olarak tam zamanlı kariyerinin yanında yaptığı bir yan iştir. İYKYK.

Daha fazla bilgi için www.louisebay.com adresini ziyaret edin.





Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM